

เรื่องนำพิศวงจากเหล่าวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย

หน้าปก

[Cover]

เรื่องน่าพิศวง

จาก

เหล่าวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย

[Amazing Stories from the Dawn-Breakers]

ฉบับแก้ไขปรับปรุงโดย แจคเกอลีน เมราบี
[Adapted by Jacqueline Mehrabi]

วาดภาพประกอบโดย มัลคัม ลี
[Illustrated by Malcolm Lee]

[English version](#)

ฉบับแปลอย่างไม่เป็นทางการ (ตุลาคม 2561)
[Provisional Translation (October 2018)]

[เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย](#)

[International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

พระธรรมหนึ่งบท ของ พระบ๊อบ
[A Writing of the Báb]

“ ดูกร มองเพื่อนอันเป็นที่รัก

***เจ้าทั้งหลายคือผู้ถือพระนามของพระผู้เป็นเจ้าในยุคนี้ -
ขอให้แสงจากเจ้าฉายต่อสายตาของมนุษย์ทั้งมวล ”***

พระบ๊อบ

“O My beloved friends!

You are the bearers of the name of God in this Day.

..

Let your light shine before the eyes of men.”

The Báb

สารบัญ

[Table of Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
เรื่องน่าพิศวง จาก เหล่าวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย [Amazing Stories from the Dawn-Breakers].....	2
พระธรรมหนึ่งบท ของ พระบ๊อบ [A Writing of the Báb].....	3
สารบัญ [Table of Contents]	4
อารัมภบท [Introduction]	8
เด็กเลี้ยงแกะ [The Shepherd Boy].....	8
1 เซค আহมัด ออกเดินทาง [Shaykh Aḥmad Leaves]	11
2 การเดินทางของ เซค আহมัด [Shaykh Aḥmad’s Journeys]....	13
3 ซียิด กาชิม [Siyyid Kázim].....	16
4 การต่อสู้ในเมืองคาบิลลา [A Battle in Karbilá].....	19
5 สัญญาณแห่งพระผู้สัญญาในคำสัญญา (พ.ศ. 2384-2386) [Signs of the Promised One (1841-1843)]	21
6 พันธกิจของ มุลลา ฮุเซน (พ.ศ. 2386) [Mullá Ḥusayn’s Mission (1843)].....	24
7 การประกาศศาสนาของพระบ๊อบ (23 พฤษภาคม พ.ศ. 2387) [The Declaration of the Báb (23 May 1844)]	29
8 ศาสนิกชนผู้มีความเชื่อคนแรก [The First Believer].....	32
9 มุลลาห์ อาลี บัสทามิ [Mullá ‘Alí-y-i-Bastámí].....	34
10 ทาเฮเรย์ [Ṭáhiriḥ].....	36

11	คุดดุส [Quddús].....	38
12	เริ่มการผจญภัย [The Adventures Begin]	40
13	คนร่อนข้าวสาลี [The Sifter of Wheat].....	43
14	ความลับในกรุงเตหะราน [The Secret in Tīhrán].....	45
15	พระบ็อบทรงออกเดินทางไปยังนครเมกกะ [The Báb sets out for Mecca]	48
16	ชาวเบดูอินในทะเลทราย [A Bedouin in the Desert]	51
17	นครเมกกะ [Mecca]	53
18	การเขียนหนึ่งพันครั้ง [One Thousand Lashes].....	55
19	พระบ็อบทรงถูกจับ [The Báb is Arrested]	57
20	วาฮิดพบกับพระบ็อบ [Váhid Meets the Báb]	59
21	บุตรชายของขุนวัง [The Chief Constable's Son].....	62
22	ชายาของพระบ็อบ [The Wife of the Báb].....	65
23	พระบ็อบทรงเสด็จไปยังเมืองอิสฟาฮัน (พ.ศ. 2389) The Báb Goes to Isfahán (1846).....	67
24	กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย [The King of Persia]	70
25	การเดินทางไปเมืองทาบรีซ [The Journey to Tabríz]	72
26	ปราสาทมาห์คู (กรกฎาคม พ.ศ. 2390) [The Castle of Máh-Kú (July 1847)].....	75
27	แขกคนพิเศษ [A Special Visitor]	77
28	ปราสาทชีห์รีค เมษายน (พ.ศ. 2391) [The Castle of Chihríq (April 1848)].....	79
29	ม้าป่า [The Wild Horse]	81

30	“ เราคือพระผู้ที่อยู่ในคำสัญญานั้น ” (กรกฎาคม พ.ศ. 2391) [“I am the Promised One!” (July 1848)].....	83
31	ทาเฮเรย์ได้รับความช่วยเหลือ [Táhirih is Rescued]	86
32	การประชุมที่บาดัช (มิถุนายน-กรกฎาคม พ.ศ. 2391) [The Conference of Badasht (June-July 1848)].....	90
33	หลังจากประชุม [After the Conference].....	92
34	ธงสีดำ (21 กรกฎาคม-ตุลาคม พ.ศ. 2391) [The Black Standard (21 July-October 1848)].....	94
35	การเสด็จมาเยือนของพระบาฮาอุลลาห์ และการช่วยเหลือคุดดุดส (ตุลาคม -พฤศจิกายน พ.ศ. 2391) [Bahá'u'lláh's Visit and the Rescue of Quddús (October-November 1848)]	97
36	พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกจับอีกครั้ง (ต้นเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2391) [Bahá'u'lláh is Arrested Again (Early December 1848)] ...	100
37	ป้อมถูกโจมตี (ธันวาคม พ.ศ. 2391)] [The Fort is Attacked (December 1848)]	103
38	วีรบุรุษแห่งป้อมทาบาสี (1) (มกราคม พ.ศ. 2392) [Heroes of Fort Ṭabarsí (1) (January 1849)].....	106
39	วีรบุรุษแห่งป้อมทาบาสี (2) (พฤษภาคม พ.ศ. 2392) [Heroes of Fort Ṭabarsí (2) (May 1849)].....	109
40	ดินศักดิ์สิทธิ์ (พฤศจิกายน พ.ศ. 2392) [Holy Earth (November 1849)].....	112
41	ผู้อุทิศชีวิตทั้งเจ็ดเพื่อศาสนาที่กรุงเตหะราน (กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2393) [The Seven Martyrs of Ṭīhrán (February 1850)].....	114
42	วาฮิดและการต่อสู้ที่เนริซ (มกราคม-มิถุนายน พ.ศ. 2393) [Váhid and the Battle of Nayríz (January-June 1850)].....	118

43 ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (1) (พฤษภาคม พ.ศ. 2393- มกราคม พ.ศ. 2394) [Hujjat and the Battle of Zanján (1) (May 1850-January 1851)]	121
44 ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (2) [Hujjat and the Battle of Zanján (2)]	123
45 ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (3) [Hujjat and the Battle of Zanján (3)]	125
46 อานิส [Anís].....	127
47 การปลงพระชนม์พระบ๊อบ [9 กรกฎาคม พ.ศ. 2393) [The Martyrdom of the Báb (9 July 1850)]	129
48 พระสถูปของพระบ๊อบ [The Shrine of the Báb].....	132
49 ผู้อุทิศชีวิตเป็นพลีแก่ศาสนาคนอื่นๆ (ฤดูร้อน พ.ศ. 2395) [More Martyrs (Summer 1852)].....	135
50 แสงสว่างที่ซียาห์ซาล [กันยายน-ธันวาคม พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1852)] [A Light in the Síyáh Chál (September-December 1852)]	138
บทความด้านหลังปก [Text from back cover].....	142
ปกหลัง [Back cover]	143

อาร์มภท [Introduction]

เด็กเลี้ยงแกะ [The Shepherd Boy]

เด็กชายเลี้ยงแกะคนหนึ่งกำลังนั่งฝืนอยู่ที่ชายเขา นานนานครั้งเขาจึงเงยหน้ามองแกะที่กำลังเดินหาสมุนไพรและหญ้าเขียวชอุ่มที่อยู่ตามซอกหินและในหมู่พุ่มไม้เป็นอาหาร

ตอนเขาเกิด เด็กชายคนนี้มีชื่อว่า ยาห์ โมฮัมหมัด ซึ่งเป็นชื่อที่ตั้งตามพระนามของพระศาสดาโมฮัมหมัด ต่อมาภายหลังเขาเป็นที่รู้จักกันในนาม นาบิล อาซาม ซึ่งมีความหมายว่า "นาบิล ผู้ประเสริฐจนมีชื่อระบือไกล" หลายปีที่ผ่านมา บิดาของเขาเป็นคนเร่ร่อนผู้ตระเวนไปทั่วภาคเหนือของเปอร์เซีย แต่ตอนนี้ นาบิลและบิดา

มารดาตลอดจนพี่ชายน้องชายและพี่สาวน้องสาวอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองซาราน ครอบครัวของเขาไม่รวย นาบิลจึงต้องออกจากโรงเรียนตั้งแต่ยังเยาว์มาเลี้ยงแกะเพื่อหาเงินเลี้ยงครอบครัว

นาบิล เป็นเด็กฉลาด เขามีความใฝ่ฝันที่จะได้เรียนมากกว่านี้ แต่อย่างน้อยที่สุดเขาก็เรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านพระคัมภีร์กรอ่านซึ่งเป็นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสดาโมฮัมหมัด ขณะที่เขาอ่อนฝูงแกะไปตามเนินเขา เขาก็ท่องพระวจนะในพระคัมภีร์กรอ่านที่เขาจำได้อย่างขึ้นใจเป็นทำนองและครุ่นคิดถึงความหมายของพระวจนะตามไปด้วย เขาชอบที่จะอยู่ตามลำพังเพื่อสวดมนต์ในที่ที่เป็นธรรมชาติและห่างไกลผู้คน และมองดูดาวจำนวนนับล้านดวงที่ฉายแสงยามค่ำคืนบนฟากฟ้าด้วยความพิศวงและเบิกบานใจ ช่วงเวลาเหล่านี้ดึงดูดใจให้เขาขอพระผู้เป็นเจ้าของให้ทรงนำทางเขาไปสู่ความจริง เพราะเขารู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่สำคัญซึ่งเกิดขึ้นในโลกแล้ว

นาบิลค้นหาใครบางคนในทุกแห่งหนที่จะสามารถตอบคำถามทั้งหมดที่เขามีในหัว เขาฟังผู้นำ

ศาสนามากมายหลายคนแต่พวกเขา也不能สามารถตอบคำถามของเขาได้

เมื่อเขามีอายุย่างสิบหกปี ขณะที่นาบิลได้ไปเยี่ยมคุณลุงของเขา และได้ยินคำสนทนาของบุคคลสองคนดังนี้

คนหนึ่งถามขึ้นว่า " ท่านได้ข่าวไหมว่าตอนนี้พระบ็อบทรงอยู่ใกล้กรุงเตหะรานแล้ว!"

ชายคนที่สองตอบว่า เขายังไม่ได้ทราบข่าวนี้ ชายคนแรกจึงเริ่มเล่าเรื่องเกี่ยวกับเขาวชนคนหนึ่ง

ที่มีชื่อว่า อาลี โมฮัมหมัด ซึ่งทุกคนเรียกท่านว่าพระบ็อบ เขาเล่าเกี่ยวกับการมาถึงเมืองซีราชซึ่งอยู่ทาง

ตอนใต้ของเปอร์เซีย คนทั่วไปต่างพูดกันว่าท่านเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญา!

นาบิลฟังอย่างตื่นเต้น เขารู้ว่านี่คือความจริงที่เขากำลังมองหาอยู่ เขาไม่ได้พักผ่อน เขานอนไม่

หลับ เขาไม่รู้สึกหิว เขาคิดถึงแต่เรื่องของพระบ็อบและปรารถนาจะ“ได้เข้าเฝ้าพระองค์” เขาเดินทางไปยัง

หมู่บ้านที่ที่เขาได้ยินมาว่าเป็นที่พำนักของพระบ็อบ แต่พอมาถึงก็พบว่าพระบ็อบได้ทรงเดินทางจากไป

แล้ว พระองค์ทรงถูกจับเป็นนักโทษและถูกขังอยู่ในป้อมทางมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนืออันไกลโพ้นของ

เปอร์เซีย

แม้นาบิลจะไม่เคยได้พบกับพระบ็อบมาก่อน แต่เขาได้พบกับสานุศิษย์ของพระองค์หลายคน

เขาจึงได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องราวผจญภัยหลายเรื่องของสานุศิษย์เหล่านั้น หลายปีต่อมาพระบาฮาฮุลลาห์ก็

ทรงสนับสนุนให้เขาเขียนเรื่องราวเหล่านั้นเพื่อพิมพ์เป็นหนังสือให้ทุกคนได้อ่าน

ต่อไปนี่คือเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ใจจากหนังสือ “**เหล่าวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย**” ของนาบิล เป็นฉบับที่ได้รับการปรับปรุงและทำให้ง่ายต่อการอ่าน

1

เชค আহমัด ออกเดินทาง

[Shaykh Ahmad Leaves]

ประมาณปี พ.ศ. 2326 (ค.ศ. 1783) มีคนเห็นบุรุษคนหนึ่งมีชื่อว่า เชค আহมัด กำลังเดินไปตามท้องถนนมุ่งหน้าไปยังท่าเรือ เขาสวมเสื้อคลุมยาวเกือบถึงเข่าต่างๆ ที่อากาศก็ยิ่งร้อนอยู่ ที่ศีรษะของเขา โปกด้วยผ้าสีขาวผืนใหญ่ ชาวเมืองทักทายเป็นขณะที่เขาเดินผ่านไปด้วยความเคารพเพราะเขาเป็นผู้นำศาสนาอันเป็นที่รักเคารพของชาวเมือง

เมื่อ เชค আহมัดเดินไปถึงท่าเรือ กะลาสีช่วยยกกระเป่าและเขาก็ขึ้นเรือเหมือนผู้โดยสารคนอื่น ๆ เชือกโยงเรือถูกปลดออกและเรือก็ล่องไปในทะเล

เชค আহมัดมองดูบ้านที่อยู่บนเกาะของเขาเป็นครั้งสุดท้าย เขารู้สึกเศร้าที่ต้องจากครอบครัวและบรรดาเพื่อนๆ ไป แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็

รู้สึกตื่นเต้นด้วยเพราะเขาได้ค้นพบบางสิ่งบางอย่างแล้ว

ตอนแรกเขาคิดว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นในโลกเพราะเห็นคนจำนวนมากที่บอกว่ามีความเชื่อในพระเจ้าแต่กลับไม่มีความรักซึ่งกันและกันมากขึ้น แม้กระทั่งผู้นำศาสนาบางคนก็ดูเหมือนจะลืมความหมายที่แท้ของคำสอนของพระผู้เป็นศาสนทูตผู้นำสารจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาให้มนุษย์ แต่กลับเชื่อถือโชคลางต่างๆ ซึ่งทำให้พวกเขาชอบตั้งข้อสงสัยกับสิ่งใหม่ๆ

แต่หลังจากนั้นหัวใจของเขาก็รู้สึกได้ถึงแวบแห่งความหวังที่ว่าเมื่อใดก็ตามที่ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นกับศาสนาแต่ละยุคสมัยในอดีต นั้นย่อมแสดงว่าถึงเวลาแล้วที่พระศาสนทูตผู้นำสารจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาจะเสด็จมาเพื่อแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้ถูกต้อง สัญญาอันทั้งหมดปรากฏขึ้นเมื่อถึงเวลาที่พระศาสนทูตผู้นำสารจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาเสด็จมาปรากฏบนโลก

ศาสนกิจของ เซค อาหมัด ก็คือ อธิบายความหมายที่มีอยู่ในคำทำนายและในคำสอนของพระโมฮัมหมัด เพื่อที่ว่าประชาชนจะได้ยอมรับพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาเมื่อถึงเวลาที่พระองค์ทรงเสด็จมาจริงๆ หน้าที่อีกประการหนึ่งของ เซค อาหมัด ก็คือ ช่วยขจัดความคิดและความรู้สึกที่ไม่ถูกต้องของประชาชนเพื่อให้ความคิดและความรู้สึกใหม่เข้ามาพัฒนาแทนที่ เซค อาหมัด เปรียบเสมือนดังคนสวนที่เก็บก้อนกรวด หิน วัชพืชและเศษขยะออกจากหน้าดินเพื่อที่ดอกไม้อันสวยงามจะได้ผลิขึ้นมาแทนใหม่

เขาต้องการบอกเกี่ยวกับสิ่งที่เขาค้นพบแล้วแก่คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ นี่คือเหตุผลที่เขาเดินทางออกจากเกาะบาหลีเรนซึ่งเป็นที่ที่เขาอยู่มาตลอดชีวิต สู่มณฑลใหญ่ อีรักและเปอร์เซีย

2

การเดินทางของ เชค আহমัด

[Shaykh Ahmad's Journeys]

ไม่เพียงแต่ชาวคริสเตียน ชาวพุทธ ชาวยิว ชาวฮินดูและชาวโซโรแอสเตอร์เท่านั้นที่กำลังรอคอยการมาถึงของพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของโลกใหม่ในโลกนี้เท่านั้น คนทั่วทั้งโลกต่างก็คาดหวังการเสด็จมาถึงของพระองค์นั้นด้วยเช่นกัน พระศาสดาแห่งศาสนาของเขาเหล่านั้นต่างก็ตรัสกับพวกเขาว่า ให้พวกเขาเฝ้าดูเพื่อที่จะไม่พลาดกับการกลับมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อันทรงความศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของ แต่พวกเขาเหล่านั้นก็ไม่ทราบอย่างชัดเจนว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร หรือจะเกิดขึ้นที่ไหน คนกลุ่มหนึ่งในประเทศอเมริกาเฝ้ารอบนภูเขาทั้งคืนด้วยหวังว่าพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์จะเสด็จลงมาจกฟ้าผ่า แต่เชค আহมัด ทราบจากคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ว่าพระผู้อยู่ในคำสัญญาจะเสด็จมาปรากฏในเปอร์เซีย ไม่เพียงแค่นั้น เขายังทราบด้วยว่าจะมีพระผู้อยู่ในคำสัญญาสองพระองค์ และทั้งสองพระองค์นั้นจะปรากฏองค์ตามมาเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว

สิ่งแรกที่ เชค আহมัด ทำคือ เขาเดินทางไปประเทศอิรัก ซึ่งเป็นที่สถิตของพระธาตุของพระศาสดาโมฮัมหมัดและเป็นที่ยืนศพของนักบุญจำนวนมาก ในทุกแห่งหนที่เขาไป เขาอธิบายเกี่ยวกับพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของว่ามีความหมายและมีผลทางจิตใจอย่างไร เขากล่าวว่า ความหมายลึกๆ ของพระวณะเป็นความลึกลับที่ยังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างถูกต้องมาก่อน

สิ่งหนึ่งที่ เชค আহมัด บอกกับประชาชนก็คือ เมื่อเราตาย สิ่งที่เราไปสวรรค์คือวิญญาณ มิใช่ร่างกายของเรา พวกเขาไม่เคยรู้ความจริง

นี้มาก่อน แต่คนบางกลุ่มกลับอารมณ์เสียเพราะว่าพวกเขายังต้องการยึดติดกับความคิดเก่าๆ และคิดว่าไม่ถูกต้องที่จะเชื่อสิ่งใหม่ๆ แต่ก็มีคนอื่นๆ ที่แห่กันมาฟัง เชค อาหมัด และเชื่อสิ่งที่เขาพูด

หลังจากนั้นไม่นาน เชค อาหมัด ก็เดินทางจากอิรักตรงไปยังเปอร์เซีย เขาเดินทางถึงเมืองซีราชและบอกกับประชาชนที่อยู่ที่นี่เกี่ยวกับความเลอเลิศอย่างน่าอัศจรรย์ใจของเมืองนี้ของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสุเหร่าซึ่งเป็นสถานที่ที่เขากำลังยืนพูดอยู่ ชาวเมืองต่างประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้ยิน พวกเขาต่างก็รักเมืองของตนเองแต่ไม่เข้าใจเหตุผลว่าเหตุใด เชค อาหมัด จึงได้กล่าว

สรรเสริญสุหระแห่งนี้มากขนาดนี้? ชายชราคนหนึ่งเลิกคิ้วแสดง
ความประหลาดใจ นักบวชผู้มีตำแหน่งสูงคนหนึ่งยอมรับว่า เซค อา
หมัด มีความลุ่มรู้เกินหน้าพวกเขา

เซค อาหมัด กล่าวกับพวกเขาว่า “ จงอย่าแปลกใจไปเลย เพราะไม่
นานจากนี้ ความลับที่แฝงในคำพูดของเราจะปรากฏให้พวกท่าน
เห็นอย่างชัดเจน บางคนในหมู่ท่านจะมีอายุยืนยาวจนได้เห็นความ
รุ่งเรืองแห่งยุคสมัยที่พระศาสดาในอดีตต่างก็ทรงรอคอย ”

แต่ในครั้งนี้ เซค อาหมัด มิได้พูดทุกอย่างที่เขาทำให้พวกเขาทราบ
เขาเก็บความลับนี้ไว้ในใจจนกระทั่งเขาจะได้พบใครบางคน
ที่สามารถเข้าใจได้

เซค อาหมัด เดินทางออกจากเมืองซีราชต่อไปยังเมืองยาซด์ เขา
พำนักอยู่ที่เมืองนี้หลายปีและเขียนหนังสือจำนวนนับร้อยเล่ม ใน
หนังสือเหล่านี้เขาอธิบายความหมายในคำสอนของพระโมฮัมหมัด
เพื่อช่วยให้ประชาชนเข้าใจคำพยากรณ์ เซค อาหมัด กลายเป็นคน
ที่มีชื่อเสียงมากจนแม้กระทั่งกษัตริย์แห่งเปอร์เซียยังเขียนถามเขา
เกี่ยวกับประเด็นปัญหาต่างๆ เซค อาหมัด เขียนถวายคำตอบแต่
กษัตริย์อย่างดีจนเป็นที่ต้องพระทัย กษัตริย์จึงได้เชิญเขาไปเข้าเฝ้า
ในพระราชวัง

เซค อาหมัด น้อมรับคำเชิญของกษัตริย์และตั้งใจจะไปเข้าเฝ้า
พระองค์ แต่ในขณะนั้นเขามีอายุมากแล้วและไม่มีแรงที่จะเดินทางไป
มาเหมือนแต่ก่อน เขาจึงตัดสินใจว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องหาลูกศิษย์
ที่อายุน้อยเพื่อเขาจะสามารถสืบสานศาสนกิจต่อจากเขา และ
คนๆ นั้นจะต้องมีความเข้าใจมากเท่ากับเขา

3

ซียิด กาซิม

[Siyyid Kázim]

เด็กชายคนหนึ่งในเปอร์เซียกำลังอยู่ในวัยเจริญเติบโตซึ่งตรงกับช่วงที่ เซค อาหมัด อยู่ในระหว่างการเดินทางเพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมรับการเสด็จมาของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา เด็กชายคนนั้นมีชื่อว่า ซียิด กาซิม เมื่ออายุย่าง 11 ขวบ ซียิด กาซิม ก็ท่องพระคัมภีร์กร้ออัน ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ของพระโมฮัมหมัดได้หั่งเล่มแล้ว ทุกคนรู้สึกประทับใจ ต่างพิศวงกันว่าเขาจะทำอะไรเมื่อเขาเติบโตขึ้น

ซียิด กาซิม ได้อ่านหนังสือหลายเล่มของ เซค อาหมัด ด้วยเช่นกันและเขาก็เห็นด้วยกับทุกสิ่งที่ เซค อาหมัด เขียนไว้ เมื่อเขามีอายุยี่สิบสองปี เขาใฝ่ฝันว่าเขาจะจากบิดามารดาไปพบกับ เซค อาหมัด ผู้มีชื่อระบือไกลด้วยตนเอง

เมื่อ ซียิด กาซิม เดินทางถึงเมืองยาซด์ เซค อาหมัด ต้อนรับเขาอย่างดีและกล่าวว่า

“ ขอต้อนรับมิตรที่รัก! ช่วงการรอคอยการมาถึงของเจ้านั้นช่างยาวนานนัก!”

ชียิต การชิม กลายเป็นลูกศิษย์ของ เซค আহমত ที่มีอนาคตไกล ในตอนนั้น เซค আহমত ทราบแล้วว่าเขาได้พบผู้สืบทอดศาสนิกจ ต่อจากเขาแล้ว

ในบรรดากิจที่ต้องทำเป็นลำดับแรกคือ ออกเดินทางกับลูกศิษย์ จำนวนหนึ่งไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเตหะราน แต่การไปเข้าเฝ้า กษัตริย์ที่เมืองหลวงของเปอร์เซียมิได้เป็นเพียงเหตุผลเดียว แต่ยังมี เหตุผลอื่น จะด้วยวิธีใดก็ตาม เซค আহมัต ล่วงรู้ว่า เวลาใกล้เข้า มาแล้วที่จะมีเหตุการณ์อันศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นในระหว่างที่เขาอยู่ที่ เมืองนั้น

ในวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2360 (ค.ศ. 1817) ไมนานนัก หลังจากที่เขาเดินทางมาถึงพระราชวัง ทารกผู้ทรงความ ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่ง พระนามว่า ฮูเซน อาลี ได้ถือกำเนิดขึ้นใน

ครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นเสนาบดีของกษัตริย์ ทารกนี้จะเป็นที่รู้จักกันในพระนาม พระบาฮาอุลลาห์ นี่คือการลับที่ยังไม่เปิดเผยจนกว่าหลายปีจะผ่านพ้นไป เหมือนกันกับเด็กที่ทรงความศักดิ์สิทธิ์อีกพระองค์หนึ่ง คือพระบ็อบ ซึ่งจะทรงประสูติที่เมืองซีราช อีกสองปีต่อจากนี้

เชค আহมัด ต้องการอยู่ที่กรุงเตหะรานต่อไปจนตลอดชีวิตเพื่อที่เขาจะได้อยู่ใกล้กับพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่พระองค์ทรงเจริญพระชันษา แต่เนื่องจากพระโอรสของกษัตริย์มีความชื่นชมในตัวเชค আহมัดมาก พระองค์จึงทรงต้องการให้เขามาอยู่กับพระองค์และครอบครัวในพระราชวังที่อยู่ห่างออกไปนับร้อยไมล์ ซียิด กาชิมก็ไปกับ เชค আহมัดด้วย

ก่อนที่ เชค আহมัด จะจากกรุงเตหะรานไป เขาน้อมจิตสู่พระผู้เป็นเจ้าและสวดมนต์วิงวอนขอพระองค์ทรงคุ้มครองปกป้องกษัตริย์ทรงความศักดิ์สิทธิ์ที่เพิ่งประสูติและขอให้พระองค์ทรงเป็นที่เชิดชูบูชาในหมู่ชนชาวเปอร์เซีย เพื่อที่ว่า ในไม่ช้า พวกเขาจะได้ตระหนักรู้ในความรุ่งโรจน์ของพระองค์และจะได้บอกเล่าเรื่องของพระองค์แก่ประชาชนในหมู่ประชาชาติทั้งปวง

* * * * *

หลังจากสี่ปีผ่านพ้นไป เจ้าชายพระองค์นั้นก็สิ้นพระชนม์ เชค আহมัด และซียิด กาชิม จึงหมดหน้าที่ พวกเขาเป็นอิสระและออกมาจากพระราชวังและกลับไปยังเมืองคาบิลลา ที่ที่ซึ่งเชค আহมัด ได้มอบหมายให้ ซียิด กาชิม รับหน้าที่ดูแลลูกศิษย์ของเขาในระหว่างที่เขาไปแสวงบุญและสวดมนต์ที่พระสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่นครเมกกะและเมดีนา

ในช่วงเวลานี้ เชค আহมัด มีอายุกว่าแปดสิบปีแล้ว สถานที่ที่เขาถึงแก่กรรมคือ เมดีนาซึ่งเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์

4

การต่อสู้ในเมืองคาบิลลา

[A Battle in Karbilá]

หลังจากที่ เซค อาหมัด ถึงแก่กรรมภาพ ในปี พ.ศ. 2369 (ค.ศ. 1826) ผู้นำศาสนาบางคนในเมืองคาบิลลา ก็เริ่มต่อต้าน ซียิด กาซิม เพราะพวกเขาเชื่อว่า ซียิด กาซิม ได้รับตำแหน่งเป็นผู้นำของลูกศิษย์ของ เซค อาหมัด พวกเขาคิดว่าตำแหน่งนี้ควรจะเป็นของคนใดคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขา

ความลำบากยุ่งยากกำลังก่อตัวขึ้นในเมืองนั้นและไม่มีใครสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ มีคนที่ตั้งตนเป็นศัตรูคนหนึ่งนามว่า ซียิด เอบราฮิม เขาทำทุกอย่างเพื่อที่จะมีอำนาจ ไม่เพียงแต่เพื่อเอาชนะ ซียิด กาซิม เท่านั้น หากยังต้องการมีอำนาจเหนือรัฐบาลท้องถิ่นด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เขายังบังคับให้ข้าราชการระดับท้องถิ่นหนีออกไปจากเมือง เมื่อข้าราชการคนนั้นไปแล้ว ซียิด เอบราฮิม ก็เข้าไปลักขโมยเงินทั้งหมดของเขา หลายคนทำตามอย่างเขาจนทำให้ทั้งเมืองวุ่นวายสับสนไปหมด

รัฐบาลตรกิตัดสินใจส่งทหารไปที่เมืองคาบิลลาเพื่อยุติปัญหาความขัดแย้ง คนในรัฐบาลทราบดีว่าบุคคลหนึ่งที่พวกเขาสามารถไว้วางใจคือ ซียิด กาซิม ผู้บัญชาการทหารจึงไปพบกับ ซียิด กาซิม เพื่อขอให้เขาช่วยปรามให้ทุกคนสงบจิตใจลง

ซียิด กาซิม พูดหวานล่อมผู้ก่อเหตุแต่พวกเขากลับไม่สนใจ ผู้บัญชาการทหารจึงกล่าวว่า ถ้าผู้ก่อความไม่สงบไม่วางอาวุธ ทหารก็จะบุกเมืองและทุกคนที่อยู่อาศัยในนั้น และพูดเสริมว่า เฉพาะคนที่ไปอาศัยอยู่ที่บ้านของ ซียิด กาซิม เท่านั้นที่จะรอดปลอดภัย

พวกทหารเข้าโจมตีในวันรุ่งขึ้น พวกเขาพังกำแพงเมืองและสังหาร
ชาวเมืองหลายร้อยคน บางคนหนีไปและบางคนไปหลบซ่อนตัวอยู่
ในเทวสถาน บรรดาผู้ที่มีความรักใน ซียิด กาซิม ต่างพากันไป
เบียดเสียดกันในบ้านของ ซียิด กาซิม จนกระทั่งเต็มบ้าน และยังมี
อีกหลายๆ คนยังคงออกันอยู่ข้างนอกเพื่อรอเข้าไปข้างในบ้านอย่าง
ใจจดใจจ่อก่อนที่พวกเขาจะถูกสังหาร

บ้านของ ซียิด กาซิม เป็นเพียงสถานที่แห่งเดียวในเมือง คาบิลลา ที่
ปลอดภัยจากภัยในวันนั้น

5

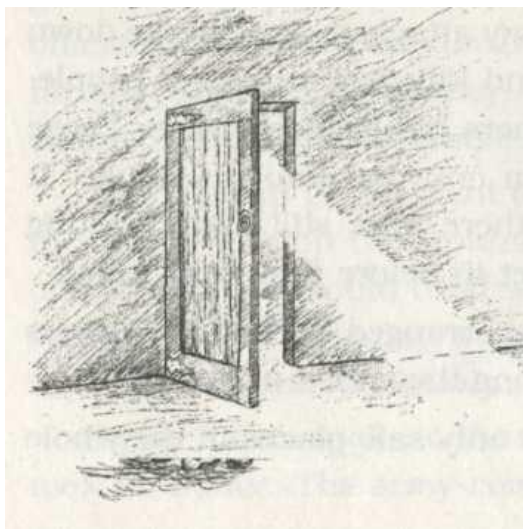
สัญญาแห่งพระผู้อยู่ในคำสัญญา (พ.ศ. 2384-2386)

[Signs of the Promised One (1841-1843)]

เวลาผ่านไป ซียิด กาซิม ทราบว่า วันที่พระผู้อยู่ในคำสัญญา
พระองค์แรกจะทรง

ประกาศศาสนกิจของพระองค์กำลังใกล้เข้ามาแล้ว เขาจึงแนะนำลูก
ศิษย์เกี่ยวกับแนวทางที่จะตระหนักรู้และยอมรับพระองค์ ดังนี้

“ พระองค์ทรงสืบตระกูลมาจากครอบครัวของพระศาสดาโมฮัมหมัด
ทรงอยู่ในวัยหนุ่ม ทรงมีความรอบรู้ทุกอย่างโดยไม่มีใครเป็นผู้สอน
เนื่องจากความรู้นั้นได้รับติดตัวมาจากพระผู้เป็นเจ้าของแท้ ทรงมีความสูง
ปานกลาง ไม่ทรงโอสมถน และทรงมีความผ่องแผ้วทางจิต
วิญญาณอย่างยิ่ง

วันหนึ่ง มีชายหนุ่มคนหนึ่ง
เข้ามาในห้องและนั่งอยู่ที่
ประตูอย่างเงียบๆ ในขณะที่
เขากำลังสนทนากับลูกศิษย์
ซึ่งเป็นนักเรียนเกี่ยวกับพระผู้
ทรง อยู่ใน คำ ส ัญ ญา
แสงอาทิตย์ที่ส่องมาทางประตู
ทอดรัศมีลงบนหน้าตักของ
ชายหนุ่มคนนั้น

ทันทีที่ ซียิด กาซิม เห็น**ชายหนุ่ม**คนนี้ เขาหยุดสอนกลางคัน นักเรียนต่างพากันแปลกใจและขอให้เขาสอนต่อ

ซียิด กาซิม ตอบพร้อมก้มมองไปที่**ชายหนุ่ม**คนนั้น ว่า “ เราจะกล่าวอะไรมากไปกว่านี้ได้อีก?” “ความจริงนั้นชัดเจนกว่าแสงที่ทอดลงบนตักนั้นเสียอีก!”

เหล่านักเรียนหันไปมอง**ชายหนุ่ม**ที่กำลังนั่งอย่างสุภาพที่ประตูทางเข้า **ชายหนุ่ม**คนนี้มาจากเมืองซีราชซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ติดกับดินแดนของเปอร์เซีย เขามิได้เป็นหนึ่งในลูกศิษย์ที่เห็นกันอยู่เป็นประจำ พวกเขาเห็นแสงรังสีดวงอาทิตย์บนตักของเขาแต่กลับไม่เข้าใจความหมายที่อาจารย์ของเขาพยายามจะสื่อ พวกเขาไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าชายที่พวกเขาเห็นว่าเป็นนักเรียนวัยหนุ่มคนนั้นคือพระบ็อบ พระผู้ซึ่งเป็นประตู่แห่งพระผู้เป็นเจ้าของและเป็นพระผู้ทรงอยู่ในคำสั่งสัญญาซึ่งเป็นพระผู้ซึ่งพวกเขาต่างเฝ้ารอคอยการเสด็จมาตลอดช่วงเวลานี้พระบ็อบทรงเป็นที่รู้จักกันในนามของ อาลี โมฮัมหมัด

* * * * *

จากนั้นอีกสองปี เด็กเลี้ยงแกะในทุ่งหญ้านอกเมืองคาบิลลาฝันเห็นพระศาสดาโมฮัมหมัดเสด็จมาตรัสกับเขาว่า ซียิด กาซิม จะถึงแก่กรรมในอีกสามวัน ต่อจากนั้นพระผู้ทรงอยู่ในคำสั่งสัญญาก็จะทรงเปิดเผยพระองค์

เมื่อ ซียิด กาซิม ได้รับทราบเกี่ยวกับความฝันนี้ เขาเรียกลูกศิษย์มารวมตัวกันเพื่อสั่งเสียให้พวกเขาปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ หลังจากทีซียิด กาซิม ถึงแก่กรรมไปแล้ว

ซียิด กาซิม บอกกับพวกเขาว่า "อย่ารักสิ่งใดๆ ในโลกนี้มากกว่า รักพระผู้เป็นเจ้า" และ "อย่าเยอหยิ่ง อย่าลืมนะว่าพระผู้เป็นเจ้า จงละทิ้ง บ้านเรือนและออกไปแสวงหาความจริง จงสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้า ให้พระองค์ทรงประทานพลังและขอให้พระองค์ทรงช่วยเจ้าเสมอ จงอย่าเลิกค้นหาจนกว่าเจ้าจะได้พบพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา"

สามวันต่อมา ซียิด กาซิม ก็ถึงแก่กรรมตามความฝันของเด็ก เลี้ยงแกะ แต่บรรดาลูกศิษย์ก็ยังไม่ปฏิบัติตามที่อาจารย์ผู้ล่วงลับได้ สั่งเสียพวกเขาไว้ในทันที แทนที่จะออกแสวงหาพระผู้อยู่ในคำ สัญญา พวกเขากลับยังคงอยู่ที่บ้าน

ยกเว้นชายหนุ่มที่มีชื่อว่า มุลลาห์ ฮูเซน

6

พันธกิจของ มุลลา ฮูเซน

(พ.ศ. 2386)

[Mullá Husayn's Mission (1843)]

มุลลาห์ ฮูเซน เป็นหนึ่งในบรรดาลูกศิษย์ที่ ซียิด กาชิม ไร้วางใจมากที่สุด ตอนที่อาจารย์ถึงแก่กรรมนครเขากำลังอยู่ในช่วงถูกส่งไปปฏิบัติศาสนกิจพิเศษที่เมืองอิสฟาฮัน ซึ่งได้แก่การไปบอกครูสอนศาสนาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วว่าครูคนนี้มีนิสัยดื้อรั้นและ

ต่อต้านคำสอนของ เซค อาหมัด และ ซียิด กาชิม คนที่จะทำให้เขาเชื่อความจริงนี้จะต้องเป็นคนทีกล้าหาญและมีความรู้มากพอที่จะให้พวกเขายอมรับความจริง และมุลลาห์ ฮูเซนก็มีคุณสมบัติครบตามนี้

ตอนที่เดินทางมาถึงอิสฟาฮัน มุลลาห์ ฮูเซน เหนื่อยและหิวมาก แต่เขาก็เดินทางตรงไปยังสถานที่ที่นักบวชกำลังสอนนักเรียนอยู่นักเรียนเหล่านี้มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี พวกเขาแต่งกายด้วยผ้าไหมและผ้ากำมะหยี่ราคาแพง ในขณะที่มุลลาห์ ฮูเซน สวมแค่เสื้อคลุมที่ทอมาจากขนแกะ เนื้อตัวของเขาเปื้อนด้วยฝุ่นจากการเดินทาง แต่เขาก็มิได้ลังเล เขาเดินเข้าไปในห้องและ

ยื่นต่อหน้านักบวช แล้วกล่าวอย่างอาจหาญว่า “ท่านซียิด ขอท่านได้โปรดฟังถ้อยคำของเรา” ครูซึ่งเป็นนักบวชคือ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ มองผู้มาเยือนวัยหนุ่มคนนี้อย่างประหลาดใจ ส่วนพวกนักเรียนต่างก็รู้สึกขุ่นเคืองที่มีคนแต่งตัวมอซอเข้ามาขัดจังหวะระหว่างการสอนของอาจารย์ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพอย่างสูงของพวกเขา แต่มีอะไรบางอย่างในตัว

ของมุลลาห์ ฮูเซน ที่บ่งบอกความจริงใจ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ จึงตกลงฟังสิ่งที่ มุลลาห์ ฮูเซน พูด

มุลลาห์ ฮูเซน อธิบายคำสอนของ เซค อาหมัดและของ ซียิด กาซิมอย่างสวยงามจนทำให้ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ น้ำตาคลอ เขาถามคำถาม มุลลาห์ ฮูเซน อย่างมากมายเป็นเวลาถึงสามวัน และท้ายที่สุด เขาเขียนจดหมายยกย่องชมเชยคำสอนของสองบุรุษผู้ยิ่งใหญ่นี้ โดยกล่าวว่า เขามีความเชื่อในบุคคลทั้งสอง และกล่าวกับมุลลาห์ ฮูเซน ว่า จดหมายฉบับนี้สามารถนำไปแสดงกับใครก็ได้ที่เขาพบ

สุดท้าย ตอนที่ มุลลาห์ ฮูเซน ออกจากห้องไป ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ขอให้คนรับใช้คนหนึ่งตามไปดูว่าเขาพักอยู่ที่ไหน มุลลาห์ ฮูเซน เดินไปตามท้องถนนในเมืองอิสฟาฮันจนกระทั่งถึงโรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่พักของคนเดินทางและของคนยากจน คนรับใช้เห็น

เขาเดินเข้าไปในห้องที่ไม่มีอะไรเลยนอกจากเสือขาดๆ ผืนหนึ่งบนพื้นห้อง

มุลลาห์ ฮูเซน เริ่มสวดมนต์ เขาขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ทรงช่วยเขาอธิบายคำสอนของ เซค อาหมัด และของซียิด กาซิม แก่ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ซึ่งเป็นนักบวชคนสำคัญ จากนั้นเขาก็ล้มตัวลงนอนบนเสื่อ ไม่มีเครื่องนอนใดๆ ยกเว้นเสื่อที่เขาใช้คลุมตัวเอง

คนรับใช้คนนี้ก็กลับไปรายงานนายเกี่ยวกับสถานที่ที่มุลลาห์ ฮูเซนไปพักตลอดจนความยากไร้ของเขา ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ จึงส่งคนรับใช้คนเดียวกันนั้นกลับไปที่โรงแรมพร้อมทั้งฝากของขวัญเป็นเงินไปให้ มุลลาห์ ฮูเซน ด้วย แต่มุลลาห์ ฮูเซน ปฏิเสธไม่ยอมรับเงินจำนวนนั้น เขากล่าวว่า ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือความจริงที่ว่า ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ รับฟังเขาด้วยใจที่เป็นธรรมและเชื่อในสิ่งที่เขาพูด

หลังจากที่ ซียิด กาซิม ได้รับจดหมายจาก มุลลาห์ ฮูเซน เขามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับคำบอกเล่าว่ามีอะไรเกิดขึ้นในตอนที่เขาพบกับ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ซียิด กาซิม เขียนจดหมายตอบมุลลาห์ ฮูเซน ในจดหมายฉบับนั้น เขาสรรเสริญลูกศิษย์คนนี้อย่างมากในความสำเร็จครั้งนี้

มุลลาห์ ฮูเซน ทะนุถนอมจดหมายที่เต็มไปด้วยความรักและความอ่อนหวานฉบับที่ส่งมาโดย ซียิด กาซิม ผู้เป็นอาจารย์ ดูจากลักษณะการเขียนจดหมายฉบับนี้ทำให้ มุลลาห์ ฮูเซน ตระหนักรู้ว่าจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายฉบับสั่งเสีย และรู้ด้วยว่าทั้งสองจะไม่มีวันได้พบกันอีกในโลกนี้

แล้วความจริงก็เป็นไปตามนั้น เมื่อมุลลาห์ ฮูเซน เดินทางถึงเมืองคาบิลลา เขาพบว่า ซียิด กาซิม ถึงแก่กรรมแล้ว

* * * * *

ตอนที่ มุลลาห์ ฮูเซน เดินทางกลับมาถึงเมืองคาบิลลา เขาปลอบโยนลูกศิษย์ที่หัวใจแตกสลายเพราะการถึงแก่กรรมของอาจารย์ พวกเขาโล่งใจที่ได้พบกับ มุลลาห์ ฮูเซน ซึ่งพวกเขารู้ว่าจะดูแลพวกเขาต่อไป

พวกเขาบอกกับ มุลลาห์ ฮูเซน ว่า " ถ้าท่านอ้างตัวว่าเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญา พวกเราก็พร้อมจะเชื่อว่าจริงตามนั้นและจะทำสิ่งที่ท่านสั่งให้เราทำ มุลลาห์ ฮูเซน อุทานว่า "ไม่ ไม่เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน พวกเจ้าไม่ควรพูดเช่นนั้น"

เพราะเขาตระหนักดีว่า สถานะของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญานั้นสูงส่งอย่างที่เขามองไม่ถึงเลย เขาถามถึงคำสั่งเสียสุดท้ายของ ซียิด กาซิม พวกเขา ก็ทบทวนคำสั่งเสียทั้งหมดของ ซียิด กาซิม ที่ให้พวกเขาละทิ้งบ้านเรือนและกระจายกันออกไปทั่วทุกแห่งหนเพื่อค้นหาพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา

มุลลาห์ ฮูเซน ถามพวกเขาว่า " แล้วเหตุใดพวกเจ้าจึงยังคงอยู่ที่นี้?"

พวกลูกศิษย์แก้ตัวกันไปต่างๆ นาๆ มุลลาห์ ฮูเซน จึงจากพวกเขาไปถือศีลอดและสวดมนต์ถึงพระผู้เป็นเจ้าที่นอกเมืองพร้อมน้องชายและหลานชายเพื่อขอการนำทางไปสู่พระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา

หลังจากครบสี่สิบวัน พวกเขารู้สึกทราวกับว่าถูกดลใจให้เดินทางไป
ยังเมืองติดทะเลซึ่งอยู่ทางใต้ของเปอร์เซีย มุลลาห์ ฮูเซน ไม่รู้มา
ก่อนว่า พระบ็อบทรงเคยประทับอยู่ ณ เมืองนี้เป็นเวลาห้าปีในช่วงที่
พระองค์ทรงทำงานกับคุณลุง แต่เขาก็รู้สึกถึงอำนาจบทธวมนต์ที่
พระบ็อบทรงเคยสวดที่เมืองนี้ได้ทางจิตวิญญาณของเขา

มุลลาห์ ฮูเซน รู้สึกได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าของเขาต้องการให้เขาออก
เดินทางตามหา รากแก้วว่ามีแม่เหล็กที่ดึงดูดเขาให้มุ่งเดินทางต่อไป
ทางภาคเหนือ ในไม่ช้า ทั้งสามจึงออกเดินทางต่อ ครั้งนี้มุ่งไปยัง
เมืองซีราช

7

การประกาศศาสนาของพระบ๊อบ

(23 พฤษภาคม พ.ศ. 2387)

[The Declaration of the Báb (23 May 1844)]

ผู้แสวงหาทั้งสามคนคือ มุลลาห์ ฮูเซน น้องชายและหลานชาย เดินทางหลายวันบนถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่นภายใต้ดวงตะวันที่ร้อนแผดเผา ช่วงนั้นเป็นฤดูร้อนที่แห้งแล้ง มองไปทางไหนก็เห็นแต่ดินสีน้ำตาลสุดลูกหูลูกตา

ตอนบ่ายแก่ๆ พวกเขาได้เห็นเมืองซีราชในหุบเขาเบื้องล่าง พวกเขารีบเดินไปตามถนนจนถึงประตูสูงซึ่งเป็นทางเข้าเมือง มุลลาห์ ฮูเซนหยุดที่ตรงนี้ เขาต้องการอยู่ตามลำพังสักครู่หนึ่ง ดังนั้นเขาจึงขอให้หลานชายและน้องชายไปรอเขาอยู่ที่มัสยิดแห่งหนึ่งแล้วเขาก็จะกลับมาสมทบกับพวกเขาในตอนเย็น

ณ เวลานั้นเองที่ มุลลาห์ ฮูเซน เห็น**พระองค์!** **พระองค์**ซึ่งยังทรงเป็นเยาวชนทรงดำเนินมายังเขาด้วยพระพักตร์ที่ยิ้มแย้ม **เยาวชน**

คนนี้เข้ามาโอบกอด มุลลาห์ ฮูเซน และทรงกล่าวคำต้อนรับเขาด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่น

มุลลาห์ ฮูเซน ประหลาดใจมาก เพราะดูเหมือนกับว่า**เขาวชน**คนนี้รู้จักเขามาก่อน เขาคิดว่า บางทีบุคคลนี้อาจเป็นหนึ่งในบรรดาลูกศิษย์ของ ซียิด กาซิม ก็ได้ แต่แท้ที่จริงแล้ว **เขาวชน**ผู้นี้คือ อาลี โมฮัมหมัด ผู้ซึ่งสามปีที่แล้วได้ทรงเคยอยู่ที่เมืองคาบิลลาและได้เข้าชั้นเรียนของซียิด กาซิม แต่ มุลลาห์ ฮูเซน จำไม่ได้ว่าเคยพบ**พระองค์**ที่นั่นมาก่อน

เขาวชนท่านนี้ทรงยิ้มให้อีกและเชิญ มุลลาห์ ฮูเซน ซึ่งยังอยู่ในอาการแปลกใจไปยัง**บ้าน**ของ**พระองค์**เพื่อพักผ่อนหลังจากเดินทางไกล

มุลลาห์ ฮูเซน ตอบปฏิเสธอย่างสุภาพว่า “ ขอประทานโทษ แต่ข้าพเจ้ามีเพื่อนร่วมทางรออยู่”

อาลี โมฮัมหมัด ทรงตอบอย่างสุภาพนุมนวลว่า “ ปล่อยให้พวกเขาอยู่ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระองค์จะทรงปกป้องและเฝ้าดูแลพวกเขาอย่างแน่นอน”

มุลลาห์ ฮูเซน จึงเดินตาม**เขาวชน**ท่านนี้และพบว่าตนเองกำลังยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านนอกเมืองที่มีขนาดกะทัดรัด

อาลี โมฮัมหมัด ทรงตรัสว่า “ จงเข้ามา ณ ที่นี้ สู่ความสงบ ความปลอดภัย” แล้ว**พระองค์**ก็ทรงส่งสัญญาณให้ มุลลาห์ ฮูเซน เดินตาม**พระองค์**เข้าไป

ความตื่นเต็นของ มุลลาห์ ฮูเซน ทวีมากขึ้นในขณะที่เข้าบ้านของ**เขาวชน**ผู้นี้ เขารำพึงกับตนเองว่า “บางที การที่ได้เข้ามาเยือน

บ้านของ**เขาวชน**ผู้อ่อนวัยนี้จะช่วยให้เราพบพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา”

อาลี โมฮัมหมัด ทรงรดน้ำบนมือของมุลลาห์ ฮูเซน เพื่อชำระล้างฝุ่นจากการเดินทางไกล พระองค์ทรงให้ มุลลาห์ ฮูเซน ดื่มน้ำที่สดชื่น และจากนั้นก็ทรงรินน้ำชาจากกาโลหะแก่ มุลลาห์ ฮูเซน จากนั้นทั้งสองก็ลุกขึ้นยืนสวดมนต์ภาคเย็นด้วยกัน

เมื่อสวดมนต์แล้วเสร็จ อาลี โมฮัมหมัด ก็ทรงสอบถาม มุลลาห์ ฮูเซน ว่า ซียิดกาซิม ได้พูดอะไรเป็นนัยเกี่ยวกับการจะตระหนักรู้ว่าใครคือพระผู้ทรงอยู่ใน

คำสัญญา มุลลาห์ ฮูเซน ตอบว่า ซียิด กาซิม ได้กล่าวถึงสัญญาของการปรากฏของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาไว้หลายครั้ง ซึ่งรวมถึงการสืบเชื้อสายของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาจากตระกูลเดียวกันกับพระศาสดาโมฮัมหมัด พระผู้นั้นทรงมีพระชนมายุระหว่างยี่สิบถึงสามสิบปี ทรงมีความรู้ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของ และทรงตรัสรู้ทุกสิ่งโดยไม่ได้รับการสอน และทรงครอบความสมบูรณ์แบบในทุกด้าน

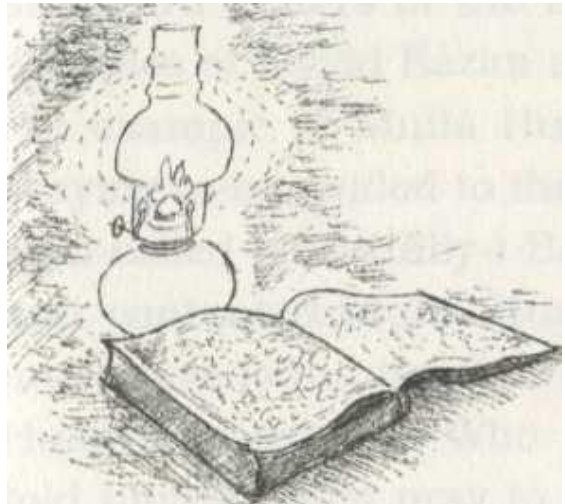
บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบ จากนั้น อาลี โมฮัมหมัด จึงทรงตรัสขึ้นว่า

“ จงดูซิ สัญญาทั้งหมดเหล่านี้ปรากฏอยู่ในตัวเรา”

ศาสนิกชนผู้มีความเชื่อคนแรก [The First Believer]

แม้ว่า อาลี โมฮัมหมัด ได้ตรัสกับ มุลลาห์ ฮูเซน ว่า พระองค์คือพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา แต่ มุลลาห์ ฮูเซน ก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดี เขาจึงตัดสินใจทำการทดสอบสองข้อเพื่อความมั่นใจอย่างไม่ขอสงสัย

ข้อแรกคือ ขอให้อธิบายข้อเขียนบางส่วนของ เซค อาหมัด และ ซียิด กาซิม ที่ยากแก่การเข้าใจอย่างมาก ข้อที่สองคือ ขอให้อธิบายพระธรรมบทเกี่ยวกับพระศาสดาโจเซฟในพระคัมภีร์กุรอ่าน ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระโมฮัมหมัด ครั้งหนึ่ง มุลลาห์ ฮูเซน เคยขอให้ซียิด กาซิม อธิบายพระธรรมบทเกี่ยวกับโจเซฟ แต่ซียิด กาซิม ปฏิเสธ เขากล่าวว่า " คำถามนี้สุดท้ายเราจะอธิบายได้ แต่พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่จะเสด็จมาต่อจากเราจะอธิบายแก่เจ้าโดยที่เจ้ามิได้ร้องขอ"

มุลลาห์ ฮูเซน ถวายข้อเขียนของ เซค อาหมัดและ ซียิด กาซิม แต่ อาลี โมฮัมหมัด ผู้ซึ่งทรงอรรถาธิบายแก่เขาอย่างชัดเจนภายในเวลาอันสั้น และก่อนที่ มุลลาห์ ฮูเซน จะร้องขอ อาลี โมฮัมหมัด ทรงตรัสขึ้นมากว่า บัดนี้ พระองค์จะอธิบายพระธรรมบทในพระคัมภีร์กุรอ่านเกี่ยวกับ โจเซฟ

ณ เวลานั้น มุลลาห์ ฮูเซน แน่ใจว่าเขาได้พบกับพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาแล้ว เขาฟัง อาลี โมฮัมหมัด อธิบายความหมายเรื่องราวของโจเซฟอย่างละเอียดตลอดทั้งคืน จนเมื่อถึงเวลาลาจากกันในวันรุ่งขึ้น อาลี โมฮัมหมัด ได้ทรงหันมายัง มุลลาห์ ฮูเซน และทรงตรัสว่า

“ ดูกร เจ้าผู้เป็นผู้ศรัทธาในเราเป็นคนแรก ที่จริงแล้ว เรากล่าวว่า : เราคือพระบ็อบ พระผู้เป็นประมุขของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ”

แล้วพระองค์ก็ทรงขนานนามของ มุลลาห์ ฮูเซน ว่า “ บาบูล บ็อบ ” ซึ่งมีความหมายว่า “ ประมุขของประตุนั้น ” พระองค์ทรงตรัสอีกด้วยว่า จะมีอีกสิบเจ็ดคนที่จะตามหาพระองค์ด้วยตัวของพวกเขาเองโดยไม่มีใครช่วย และแล้วพวกเขาก็จะบอกข่าวดีนี้กับทุกคนว่าพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาที่พวกเขาเฝ้ารอคอยได้เสด็จมาแล้ว ”

พระบ็อบทรงเรียกศาสนิกชนชุดแรกทั้งสิบแปดคนว่า “ อักษรแห่งการดำรงชีวิต ”

9

มุลลาห์ อาลี บัสทามิ

[Mullá 'Alí-y-i-Bastámí]

มุลลาห์ ฮูเซน ออกจากบ้านด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอย่างสุดขีด ก่อนหน้านี้ เขารู้สึกว่าตนเองซื่ออายุและหมดหนทาง มาบัดนี้ เขารู้สึกเข้มแข็งและกล้าหาญ เขาต้องการตะโกนดังๆ ให้ทุกคนได้ยินว่า :

“ ดูกร ประชากรทั่วทั้งโลก จงตื่นขึ้น! เพราะพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาได้เสด็จมาแล้ว! ”

แต่เขาก็รู้ว่าเขาจะต้องไม่บอกความลับนี้แก่ใครจนกว่าอักษรแห่งการดำรงชีวิตทั้งสิบแปดคนจะได้พบพระบ็อบด้วยตัวของพวกเขาเองครบทุกคนแล้ว

จากนั้นไม่นานนัก น้องชายและหลานชายของ มุลลาห์ ฮูเซน ก็มีความเชื่อและศรัทธาในพระบ็อบ ทั้งสองกลายเป็นอักษรแห่งการดำรงชีวิตคนที่สองและที่สาม ต่อมา ลูกศิษย์ของ ซียิด กาชิม อิกสิบสามคนก็เดินทางมาถึงเมืองซีราช พวกเขาสวดมนต์ขอพระผู้เป็นเจ้าของทรงนำทางสู่พระผู้เป็นสัจธรรมเหมือนอย่างที มุลลาห์ ฮูเซน เคยปฏิบัติ หนึ่งในบรรดาลูกศิษย์นั้นมีชื่อว่า มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ เขาเห็นความสุขและความสำราญใจอย่างเหลือล้นในตัว มุลลาห์ ฮูเซน เขาจึงเดาว่า มุลลาห์ ฮูเซน จะต้องได้พบกับพระผู้อยู่ในคำสัญญาแล้ว เขาจึงขอให้ มุลลาห์ ฮูเซน บอกเขาว่าพระผู้อยู่ในคำสัญญานั้นคือใคร แต่ มุลลาห์ ฮูเซน กลับบอกให้เขาสวดมนต์ขอคำตอบจากพระผู้เป็นเจ้าของ

มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ สวดมนต์และถือศีลอดเป็นเวลาสามวันสามคืน ต่อมาเขาฝันว่า มีแสงเจิดจ้าต่อหน้าของเขา แสงนั้นเคลื่อนลอยไปข้างหน้า มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ จึงติดตามแสงนั้นไป ในฝันนั้น

เขาถูกนำไปยังเบื้องพระพักตร์ของพระบ็อบและเขาก็บังเกิดมีความเชื่อและความศรัทธาในพระองค์

แม้ว่าจะเป็นเวลากลางดึก แต่ มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ ก็รีบไปปลุก มุลลาห์ ฮูเซน และเล่าความฝันนั้นให้เขา ฟัง มุลลาห์ ฮูเซน สวมกอด มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ ตอน รุ่งเช้าทั้งสองก็ไปยังบ้านของ พระบ็อบ เมื่อไปถึงทั้งสองก็ พบว่าประตูบ้านเปิดและคน รับ ใช้ของพระบ็อบก็รอ ต้อนรับเขาทั้งสองแล้ว

คนรับใช้กล่าวว่า " พระผู้ เป็นนายทรงเรียกข้าพเจ้าใน ยามค่ำคืน ทรงบัญชาให้

ข้าพเจ้าเปิดประตูบ้านไว้ พระองค์ทรงตรัสกับข้าพเจ้าว่า " เรากำลัง รอผู้มาเยี่ยมสองคนในยามรุ่งสางของวันนี้ จงต้อนรับเขาในนาม ของเรา จงบอกกับเขาทั้งสองว่า " จงเข้ามาในนามของพระผู้เป็น เจ้า"

ไม่นานจากนั้น ผู้ร่วมเดินทางทั้งหมดของ มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ ก็ ได้พบกับพระบ็อบ ณ บัดนี้ มีอักษรแห่งการดำรงชีวิตจำนวนสิบหก คน อักษรแห่งการดำรงชีวิตที่เป็นสตรีเพียงผู้เดียวในกลุ่มอยู่ใน ลำดับที่สิบเจ็ด

10

ทาเฮเรย์

[Táhirih]

เมื่อตอนที่ทาเฮเรย์ยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ เธอเรียนรู้ที่จะอ่านได้อย่างรวดเร็วแม้ว่าเธอจะไม่ได้เข้าโรงเรียนมาก่อน ในสมัยก่อน คนทั่วไปคิดว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับเด็กหญิงทั่วๆ ไป มีแต่เด็กชายเท่านั้นที่ได้รับการศึกษา เมื่อเธอเติบโตขึ้นเธอได้อ่านหนังสือบางเล่มที่เขียนโดย เซค อาหมัด และเธอทราบทั้งหมดที่ เซค อาหมัด เขียนนั้นเป็นความจริง

บิดาของทาเฮเรย์รักเธอมากและภาคภูมิใจที่มีบุตรสาวที่เฉลียวฉลาด แต่เขาโกรธมากเมื่อทราบว่าเธอกำลังอ่านหนังสือที่เขียนโดย เซค อาหมัด เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับความคิดใหม่ๆ เหล่านั้น แต่ทาเฮเรย์กลับเห็นว่าความคิดของ เซค อาหมัดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ตอนที่ เซค อาหมัดถึงแก่กรรม ทาเฮเรย์เริ่มเขียนจดหมายถึง ซียิด กาซิม ซึ่งเป็นผู้สืบทอดหน้าที่ต่อจากอาจารย์ผู้วายชนม์ วันหนึ่งเธอออกเดินทางเพื่อไปพบกับ ซียิด กาซิม ที่เมืองคาบิลลา

เมื่อ ทาเฮเรย์ เดินทางมาถึง เธอผิดหวังอย่างมากที่พบว่า ซียิด กาซิม ก็ถึงแก่กรรมภาพสลับวันก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน เมื่อลูกศิษย์บางคนบอกเธอเกี่ยวกับคำสั่งเสียของอาจารย์ที่ให้พวกเขาเริ่มออกแสวงหาพระผู้อยู่ในคำสัญญา เธอจึงเริ่มสวดมนต์ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงนำทางแก่เธอ

คืนวันหนึ่ง หลังจากที่เธอสวดมนต์แล้ว เธอฝันเห็นพระบ๊อบประทับยืนเด่นอยู่บนท้องฟ้า พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นและทรงท่องพระวจนะอันไพเราะของพระผู้เป็นเจ้าของเธอตื่นขึ้น เธอได้เขียนพระวจนะที่ได้ยินนั้นไว้ในสมุดบันทึกไว้เพื่อกันลืม ต่อมาภายหลังเธอพบพระวจนะเดียวกันนั้นในพระธรรมที่ลิขิตโดยพระบ๊อบ

ทาเฮเรย์ มีน้องเขยคนหนึ่งชื่อ มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี ซึ่งก็สนใจคำสอนของ เซค อาหมัดและ ซียิด กาซิม ด้วยเช่นกัน เขาเป็นหนึ่งในสิบสามคนที่ได้เดินตามตัวอย่างของ มุลลาห์ ฮูเซน และได้ออกตามหาพระผู้ที่ทรงอยู่ในคำสัญญา ทาเฮเรย์ ไม่สามารถไปกับน้องเขยได้เนื่องจากมีข้อห้ามมิให้สตรีเดินทางเหมือนกับบุรุษซึ่งสามารถเดินทางไปได้ทั่วทุกแห่ง ดังนั้น แทนที่จะเดินทาง ทาเฮเรย์ เขียนจดหมายและขอให้น้องเขยนำจดหมายฉบับนั้นไปถวายพระผู้ที่อยู่ในคำสัญญาในทันทีที่เขาแสวงหาพระองค์จนพบ

เมื่อ มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี เดินทางมาถึงเมืองซีราชและได้ตระหนักรู้สถานะของพระบ๊อบ เขาได้ถวายจดหมายที่ทาเฮเรย์ฝากมาแด่พระองค์ พระบ๊อบได้ทรงประกาศว่า ทาเฮเรย์คืออักษรแห่งการดำรงชีวิตคนที่สิบเจ็ด

พระบ๊อบทรงตรัสว่า “ตราบ ณ เวลานี้ มีสิบเจ็ดรายชื่อผู้อยู่ภายใต้ธงแห่งความศรัทธาในศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้ว” “ยังมีอีกหนึ่งคนที่จะทำให้รายชื่อนี้ครบบริบูรณ์.....อักษรลำดับสุดท้ายที่เหลืออยู่นั้นจะเดินทางมาถึงในตอนค่ำของวันพรุ่งนี้”

11

คุดคุด [Quddús]

ขณะที่พระบ็อบกำลังทรงดำเนินกลับบ้านนั้นเป็นเวลาเย็น มี มุลลาห์ ฮูเซน เดินตามหลัง

พระองค์ ทันใดนั้น เยาวชนวัยยี่สิบสองปีก็ปรากฏตัวในสภาพที่เหนื่อยล้า เนื้อตัวสกปรกด้วยฝุ่นจากการเดินทาง เยาวชนผู้นั้นคือ คุดคุด ซึ่งเป็นลูกศิษย์อีกคนหนึ่งของ ซียิด กาซิม เขาวิ่งตรงมาสวมกอด มุลลาห์ ฮูเซน และถามเขาอย่างตื่นเต็นว่าเขาได้พบพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาแล้วหรือยัง

มุลลาห์ ฮูเซน พยายามปล่อยให้ คุดคุด คลายความตื่นเต็นและบอกกับคุดคุดว่าเขาจะคุยด้วยภายหลัง แต่คุดคุดไม่ยอมฟัง เขากำลังมองพระบ็อบซึ่งก็คือพระผู้กำลังทรงดำเนินนำหน้าในระยะไม่ไกลกันมากนัก

คุดคุด ถาม มุลลาห์ ฮูเซน ว่า "เหตุใดท่านจึงพยายามซ่อนพระองค์จากข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าสามารถตระหนักรู้ได้จากลักษณะการดำเนินของพระองค์"

มุลลาห์ ฮูเซน ประหลาดใจมากแต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เขาได้แต่บอกคุณคุดคูสว่า อายนำเรื่องนี้ไปบอกเล่าแก่ผู้ใด แล้วเขาก็รีบเดินไปยังพระบ็อบและหูลพระบ็อบเกี่ยวกับเขาวงกตคนแปลกหน้านี้ ตลอดจนถ้อยคำที่เขากล่าวกับเขาวงกตผู้นั้น

พระบ็อบทรงตรัสว่า " จงอย่าประหลาดใจกับพฤติกรรมแปลกๆ ของเขา จิตวิญญาณจากเราที่มีอยู่ทั่วทั้งโลกได้ติดต่อกับเขาวงกตคนนั้น เราทราบเกี่ยวกับเขาแล้ว และที่จริง เรากำลังรอการมาของเขาอยู่"

พระบ็อบและคุดคูสได้พบกันแล้วในโลกแห่งความฝัน

คุดคูสจึงเป็นอักษรแห่งการดำรงชีวิตคนที่สืบทอดซึ่งเป็นตัวอักษรลำดับสุดท้าย จำนวนอักษรครบถ้วนอย่างสมบูรณ์แล้ว บัดนี้ พวกเขาจึงสามารถบอกทุกคนได้อย่างเปิดเผยว่า พระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาได้ทรงเสด็จมาแล้ว

ต่อมาภายหลัง พระบ็อบทรงตรัสในจดหมายฉบับพิเศษที่ทรงลิขิตถึงศาสนิกชนที่มีความศรัทธาในพระองค์ชุดแรกว่า " ดูกร อักษรแห่งการดำรงชีวิตทั้งหมด จงแยกย้ายกันไปทั่วทุกภาคพื้นในดินแดนแห่งนี้ จงอย่าสนใจความอ่อนแอและความเปราะบาง จงฟังดูอำนาจอันอยู่ยงคงกระพันของพระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงยิ่งใหญ่"

12

เริ่มการผจญภัย [The Adventures Begin]

บัดนี้ เมื่อคนชุดแรกซึ่งมีจำนวนสิบแปดคนได้มีความศรัทธาในพระบ็อบแล้ว การผจญภัยของพวกเขา ก็ใกล้จะเริ่มขึ้นแล้ว

คนแรกที่ออกจากกลุ่มไปบอกประชาชนเกี่ยวกับพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาคือ มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ พระบ็อบทรงบัญชาให้เขาเดินทางไปอิรักและทรงเตือนว่างานของเขาจะไม่ง่าย พระองค์ทรงบอกว่าเขาเป็นคนแรกที่จากไป และเขาจะไม่ใช่คนแรกที่จะถูกทรมาณ

พระองค์ทรงตรัสกับเขาว่า "ความศรัทธาของเจ้าจะต้องไม่สั่นคลอนจะต้องมั่นคงแน่วแน่ประดุจดั่งศิลา"

มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ เริ่มออกเดินทางไปบำเพ็ญศาสนกิจ เขาออกจากเมืองซีราชได้แค่หนึ่งไมล์ก็มีเยาวยุวชนคนหนึ่งวิ่งตามหลังเขามาด้วยน้ำตานองหน้า ร้องขออนุญาตให้เขาไปด้วย คินก่อนหน้านี้เขาฝันเห็นมุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ กำลังบอกประชาชนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา

มุลลาห์ อาลีเย บัสฮามิ บอกเยาวชนซึ่งมีชื่อว่า อับดุล วาฮับ ว่าเขาควรกลับไปยังร้านในเมืองซีราช แต่ อับดุล วาฮับ ยังคงยืนยันที่จะเดินทางไปกับเขา

ขณะเดียวกันนั้น บิดาของ อับดุล วาฮับ ก็กำลังตามหาบุตรชายใครบางคนบอกเขาว่าเห็นบุตรชายของเขากำลังวิ่งตามชายคนหนึ่งที่กำลังออกจากเมือง บิดา อับดุล วาฮับ คว่าไม่ตะพดวิ่งไล่ตามเมื่อวิ่งไล่คนทั้งสองหัน เขาลงมือตี มุลลาห์ อาลีเย บัสฮามิ เพราะเขาคิดว่ามุลลาห์ซ้กชวณบุตรชายให้ละทิ้งร้านค้าไป

มุลลาห์ อาลี เดินทางต่อไปตามลำพัง ส่วนเยาวชนคนนั้นก็เดินทางกลับเมืองซีราช ขณะที่เดินทางกลับ อับดุล วาฮับ ได้เล่าให้บิดาฟังเกี่ยวกับความฝันของเขาและทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นซึ่งมิได้เป็นความผิดของมุลลาห์ อาลี บิดาจึงเสียใจที่ตนเองกล่าวโทษโดย

ปราศจากการไต่ตรองและขาดความเป็นธรรม เขาจึงขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงโปรดยกโทษแก่เขา ต่อมาภายหลัง ทั้งเขาและบุตรชายก็กลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบ

เมื่อ มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ เดินทางถึงอิรัก เขาก็ถูกส่งตัวไปคุมขัง เนื่องจากเขาเป็นบาบิศาสนิกชนและถูกตัดสินให้ทำงานหนักตลอดชีวิต เขาเป็นคนแรกที่ได้รับความสะดวกสบายตามคำของพระบ็อบ

13

คนร่อนข้าวสาลี

[The Sifter of Wheat]

พระบ็อบทรงบัญชาให้ มุลลาห์ ฮูเซน เดินทางไปทางทิศเหนือของกรุงเตหะรานเพื่อไปตามเมืองต่างๆ และระหว่างการเดินทางก็ให้บอกกล่าวประชาชนว่า ในที่สุด พระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาได้ทรงเสด็จมาจากพระผู้เป็นเจ้าแล้ว พระบ็อบได้ทรงบัญชาให้เขาเปล่งเสียงร้องดังนี้

“ จงตื่น จงตื่น เพราะ

ประตูของพระผู้เป็นเจ้าเปิดออกแล้ว ”

พระบ็อบทรงให้คำมั่นว่า ไม่มีสิ่งใดหรือใครที่จะสามารถทำอันตราย มุลลาห์ ฮูเซน ได้แม้แต่ผมเส้นเดียวของเขาได้จนกว่าเขาจะปฏิบัติศาสนกิจเสร็จอย่างสมบูรณ์แล้ว

สถานที่ๆ มุลลาห์ ฮูเซน เดินทางไปเยี่ยมคือเมืองอิสฟาฮัน คนๆ แรกในเมืองนี้ที่เป็นบาศาสนิกชนคือคนร่อนข้าวสาลี งานของเขาคือการทำความสะอาดข้าวสาลีให้แก่ชาวนา เขาจะนำข้าวสาลิลงในตะแกรงร่อนและพัดข้าวไปมาจนกระทั่งเมล็ดข้าวที่ดีแยกตัวออกจากหินและเปลือก จากนั้นจึงส่งเมล็ดข้าวเหล่านี้ไปยังโรงสีเพื่อไม่ให้เป็นแป้งสำหรับทำขนมปังต่อไป เมื่อ มุลลาห์ ฮูเซน เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคนร่อนข้าวสาลี พระบ็อบทรงเชื่อในทันที

สองสามปีต่อมา เมื่อชายผู้มีใจบริสุทธิ์คนนี้ได้ยื่นว่าบาปิสาศนิกชนกำลังถูกโจมตีที่ป้อมซึ่งมีชื่อว่า ทาบาซี เขาก็รีบเดินทางไปร่วมโดยในมือยังคงถือตะแกรงร้อนขาว

เพื่อนๆ ถามเขาว่า " อะไรทำให้ท่านรีบร้อนเช่นนี้?"

คนร้อนขาวสาส์ตอบว่า เขากำลังเดินทางไปช่วยเพื่อนๆ บาปิสาศนิกชน และพูดเสริมด้วยว่า "ข้าพเจ้าจะรอนประชาชนในทุกเมืองที่ผ่านด้วยตะแกรงนี้"

ที่พูดเช่นนี้ เขาหมายความว่า เขากำลังจะบอกทุกคนที่พบในขณะที่เดินทางผ่านเกี่ยวกับพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา และจะหาคนที่มิใช่บริสุทธิ์ซึ่งพร้อมที่จะเป็นผู้มีความศรัทธา

14

ความลับในกรุงเตหะราน [The Secret in Tīhrán]

มุลลาห์ ฮูเซน เดินทางต่อไปยังกรุงเตหะราน ความตื่นเต้นของเขาเพิ่มขึ้นในขณะที่ใกล้จะถึงเมือง พระบ็อบทรงตรัสกับเขาว่า ที่กรุงเตหะราน เขาจะพบความลับที่จะเปลี่ยนโลกนี้ให้เป็นแดนสวรรค์

มุลลาห์ ฮูเซน เขาห้องพักแบบธรรมดาๆ ในโรงเรียนสอนศาสนา ในช่วงที่อยู่ในเมืองนี้ เขากำลังนั่งอยู่ในห้องขณะที่มีคนมาเคาะประตู ตอนเที่ยงคืน คนที่มาเคาะเพื่อคุยกับเขาเป็นนักเรียนซึ่งอยู่ในช่วงเป็นเยาวชน

วันก่อน มุลลาห์ ฮูเซน พุดกับหนึ่งในบรรดาครูและได้อธิบายเกี่ยวกับความหมายในคำพยากรณ์ และบอกกับเขาว่าพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาได้ทรงเสด็จมาแล้ว แม้ว่า มุลลาห์ ฮูเซน จะพุดอย่างสุภาพ แต่ครูคนนั้นกลับแสดงความหยาบคายต่อเขา ห้องเรียนนั้นเป็นห้องที่อยู่ติดๆ กัน นักเรียนคนนั้นจึงได้ยื่นคำสนทนาทั้งหมด เขามีความเชื่อในสิ่งที่ มุลลาห์ ฮูเซน พุด เขารู้สึกประหลาดใจและอารมณ์เสียที่ครูของเขาไม่สุภาพ

เมื่อ มุลลาห์ ฮูเซน เปิดประตูเขาก็เห็นนักเรียนหนุ่มคนนั้น จึงเชิญเขาเข้ามาในห้องและบอกเขาเกี่ยวกับพระบ๊อบ นักเรียนหนุ่มคนนั้นตื่นตันใจกับสิ่งที่เขาได้ยินจนถึงกับรำไห้

มุลลาห์ ฮูเซน ถามชื่อและที่อยู่ของนักเรียนคนนี้ เขาตอบว่า เขาชื่อ มุลลาห์ โมฮัมหมัด และมีถิ่นที่อยู่ทีเมืองนุร์ มุลลาห์ ฮูเซน ถามเขาหลายข้อโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ของครอบครัวหนึ่งในภูมิภาคเปอร์เซียที่มีชื่อว่า นุร์ มุลลาห์ โมฮัมหมัด กล่าวว่ามีบุคคลที่ดูอย่างนาพิศวงคนหนึ่งจากตระกูลนี้ที่คอยปลอมโยนคนเสรำไส่กและเลี้ยงดูคนหิวโหย ท่านชอบเดินในหมูไม้และเปล็ดเปล็นกับความงามในชนบทและทุกคนรักท่าน ยิ่งพุดคุยกันความตื่นเต้นของ มุลลาห์ ฮูเซน ก็ยิ่งทบทวิมากขึ้น เพราะเขารู้ว่าเขาได้พบความลับอันมีค่าในกรุงเตหะรานตามคำดำรัสของพระบ๊อบแล้วเพราะนักเรียนคนนี้กำลังพุดถึง มีร์ซา ฮูเซน อาลี ซึ่งก็คือบุคคลที่เรารู้จักในนามพระบาฮาอุลลาห์

มุลลาห์ ฮูเซน มอบหมายให้ มุลลาห์ โมฮัมหมัด นำพระธรรมจารึกบางบทของพระบ๊อบไปถวายให้แด่พระบาฮาอุลลาห์ในเช้าวันรุ่งขึ้น มุลลาห์ โมฮัมหมัด รับพระธรรมเหล่านั้นด้วยความยินดีและออกเดินทางในตอนเช้าตรู้

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงอ่านพระธรรมนั้นออกมาดั่งๆ พระองค์ทรงตรัสว่า เหมือนกับพระคัมภีร์ที่มาจากพระเจ้า ดั่งนั้น พระวจนะของพระบ็อบก็มาจากพระเจ้าด้วยเช่นกัน จากนั้น พระองค์ก็ทรงส่งนักเรียนคนนี้กลับพร้อมทั้งทรงมอบของขวัญซึ่งประกอบด้วยชาและน้ำตาลไปมอบให้แก่ มุลลาห์ ฮูเซน

เมื่อ มุลลาห์ โมฮัมหมัด เดินทางกลับมา มุลลาห์ ฮูเซน จมพิศตาทังสองข้างของเขาเนื่องจากตาคู่นั้นได้เห็นพระพักตร์ของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวแล้ว

มุลลาห์ ฮูเซน กล่าวว่า “ มิตรรัก เราขอวิงวอนว่า แม้ท่านจะนำความหรรษามาสู่หัวใจของเรา เราก็ขอให้พระเจ้าทรงเติมความสุขชั่ววันจันทร์แก่ท่าน”

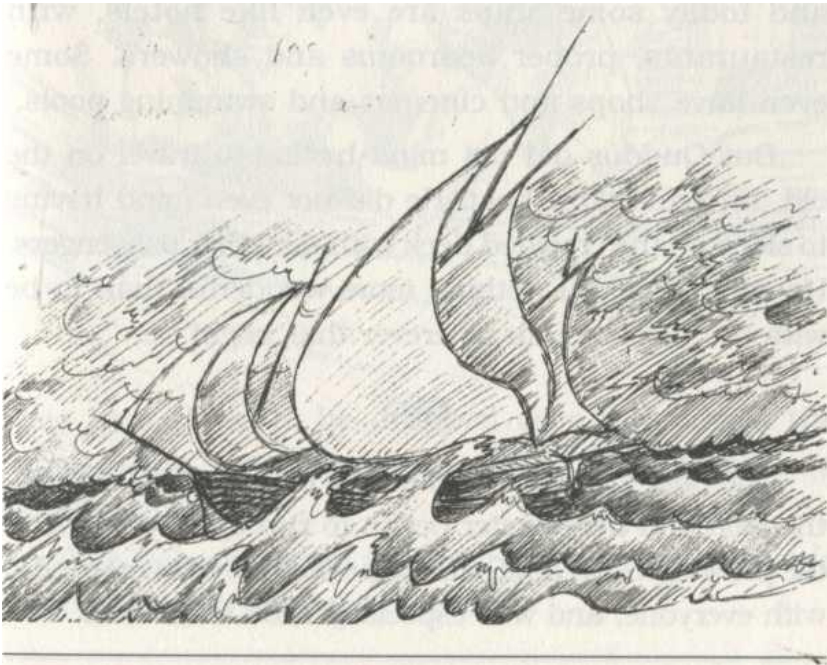
มุลลาห์ ฮูเซน กำชับ มุลลาห์ โมฮัมหมัด มิให้แพร่งพรายเรื่องที่เขาเห็นหรือได้ยินแก่ใคร เพราะประชาชนจะพยายามทำอันตรายพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวถ้าพวกเขาได้ตระหนักว่าความยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้นมากมายมหาศาลเพียงใด ยังไม่ถึงเวลาที่ทุกคนจะรู้ว่าต่อจากพระบ็อบ พระองค์คือพระเจ้าทรงแสดงองค์ของพระเจ้าให้ปรากฏความเป็นไปนี้ยังคงเป็นความลับ

15

พระบ็อบทรงออกเดินทางไปยังนครเมกกะ

[The Báb sets out for Mecca

พระบ็อบทรงได้รับจดหมายจาก มุลลาห์ ฮูเซน ที่แสดงรายชื่อคนที่
เป็นบาปี่ศาสนิกชนระหว่างการเดินทางเที่ยวตามหาพระบาฮา
อุลลาห์ในกรุงเตหะราน พระบ็อบทรงยินดีกับข่าวนี้ พระองค์ทรง
ตัดสินพระทัยแล้วว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงเดินทางไป
เมกกะเพื่อทรงเยี่ยมพระสถูปศักดิ์สิทธิ์และสำคัญที่สุดของชาว
มุสลิม และเพื่อประกาศว่าพระองค์คือพระผู้ทรงเสด็จมาตามคำ
สัญญา

พระองค์ทรงขอให้คุดคูสผู้เป็นอักษรแห่งการดำรงชีวิตลำดับสุดท้ายเดินทางไปกับพระองค์ ทั้งหมดขึ้นเรือที่จะนำไปสู่จุดหมายแรกของการเดินทางครั้งนี้

เรือที่โดยสารไปนั้นมีสภาพเก่าและแล่นช้า และทะเลก็มีคลื่นลมแรง ผู้โดยสารส่วนมากป่วยด้วยอาการเมาเรือและส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวเมื่อคลื่นยักษ์ถาโถมดาดฟ้าเรือ แต่พระบ๊อบและคุดคูสยังคงนั่งสงบ ไม่ใส่ใจกับเรือที่กำลังโคลงเคลง มักจะเห็นทั้งสองนั่งอยู่ที่มุดดาดฟ้าและร่อนอยู่กับการเขียนและพูดคุยกัน

แม้ว่าพระบ๊อบจะมีได้ทรงใส่ใจกับความยากลำบากในการเดินทางครั้งนี้ แต่พระองค์ก็ทรงเห็นใจผู้โดยสารคนอื่นๆ พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยให้เราสามารถมีเรือที่ดีกว่านี้ใช้ในอนาคตเพื่อว่าการเดินทางทางทะเลจะปลอดภัยและสะดวกสบายมากกว่านี้ ณ ปัจจุบัน เรือเดินทะเลบางลำเหมือนกับโรงแรมที่มีห้องอาหาร ห้องนอน และห้องน้ำที่เหมาะสม บางลำมีร้านค้า โรงภาพยนตร์และสระว่ายน้ำ

แต่คุดคูสก็ได้ใส่ใจกับความยากลำบากในการต้องเดินทางด้วยเรือที่เก่าและไม่สะดวกสบายลำนี้ ไม่แม้กระทั่งจะคิดถึงการนอนบนดาดฟ้าเรือร่วมกับผู้โดยสารคนอื่นๆ ที่แออัดกันอยู่เต็ม ไม่มีสิ่งใดที่เขาจะรู้สึกขอบคุณมากยิ่งขึ้นไปกว่าความเลอเลิศของการที่ได้อยู่ที่ใดก็ตามกับพระบ๊อบ พระผู้เป็นที่รักยิ่ง

* * * * *

การเดินทางครั้งนั้นกินเวลากว่าหนึ่งเดือน พอใกล้เวลาสิ้นสุดการเดินทาง อาหารและน้ำเริ่มขาดแคลน ทำให้ผู้โดยสารบางคนหัวเสีย

ชายคนหนึ่งก่อเหตุวิวาทกับคนไปทั่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาแสดงความหยาบคายต่อพระบ็อบ

กัปตันเรือเริ่มหมดความอดทนกับชายที่ก่อความยุ่งยากกับทุกชีวิตบนเรือนี้ วันหนึ่งขณะที่เขาทำตัวนารำคาญอย่างสุดๆ กัปตันเรือออกคำสั่งให้โยนเขาลงทะเล พระบ็อบร้องขอให้กัปตันยกโทษให้แก่ชายคนนี้ ชายคนนี้จึงได้รับโอกาสแก้ตัวอีกครั้งหนึ่ง

จากนั้นไม่นาน เขาก็เริ่มก่อเรื่องขึ้นอีก เขาเป็นตัวสร้างปัญหาแก่ทุกคนจนกัปตันต้องออกคำสั่งอีกครั้งหนึ่งให้กะลาสีโยนเขาลงทะเล เขาถูกล้อมด้วยกะลาสีที่กำลังโกรธจัด แต่ก่อนที่เขาจะถูกโยนลงทะเลที่กัปตันเรือพระบ็อบก็ทรงขอให้กัปตันยกโทษแก่เขาอีกครั้งหนึ่ง

พระบ็อบทรงอธิบายว่า ความประพฤติที่เลวของชายคนนั้นทำให้ตัวของเขาเองได้รับอันตราย

16

ชาวเบดูอินในทะเลทราย

[A Bedouin in the Desert]

ในที่สุด การเดินทางทางเรือก็สิ้นสุดลง พระบ็อบและคุดดูส เดินทางถึงประเทศอาระเบีย ทั้งสองต้องเดินทางข้ามทะเลทรายอันร้อนระอุมุ่งไปยังจุดหมายปลายทางคือนครเมกกะซึ่งเป็นเมืองที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของชาวอิสลาม

พระบ็อบทรงอูฐ มีคุดดูสเดินเคียงข้างพระองค์ พระบ็อบทรงพยายามจูงใจคุดดูสให้ซื้ออูฐด้วย แต่คุดดูสพอใจที่จะเดินเคียงข้างไปกับพระผู้เป็นนายของเขา - ขณะเดินทางเขาถือบังเหียนอูฐที่พระบ็อบทรงซื้อพร้อมท่องบทสวดมนต์ไปด้วย แม้กระทั่งตอนกลางคืนคุดดูสก็ไม่พักนอน ไม่ยอมนอน เขาเป็นองครักษ์คอยป้องกันพระบ็อบจากพวกโจรปล้น และจากสัตว์ร้าย เขาทำทุกอย่างเพื่อความมั่นใจว่าพระบ็อบจะทรงได้รับความสะดวกสบาย

เช้าตรู่วันหนึ่ง ทั้งสองก็เดินทางมาถึงบ่อน้ำ พระบ็อบทรงลงจากหลังอูฐเพื่อชำระล้างพระองค์และเพื่อสวดมนต์เข้า พระองค์ทรงวางถุงที่

บรรทุกหลังอูฐไว้บนพื้นข้างๆ พระองค์ ในถุนั้นบรรจุพระธรรมที่พระองค์ทรงลิขิตในระหว่างการเดินทางทางทะเลเป็นเวลาสองเดือน

ทันใดนั้น ชาวเบดูอินคนหนึ่งซึ่งเป็นชนเผ่าที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายท่าทางน่ากลัวปรากฏให้เห็นมาแต่ไกล เขาควมม้ามุ่งเข้ามาหาทั้งสอง ขณะที่ขี่ม้าผ่าน เขาโน้มกายลงมาคว่าถุบไบนั้นแล้วควมม้าไปในทะเลทราย คนรับใช้ของพระบ็อบคนนี้ต้องการไล่ตามไปเอาถุบคืน ในขณะที่ยังทรงสวดมนต์อยู่ พระบ็อบทรงส่งสัญญาณให้เขาอยู่กับที่

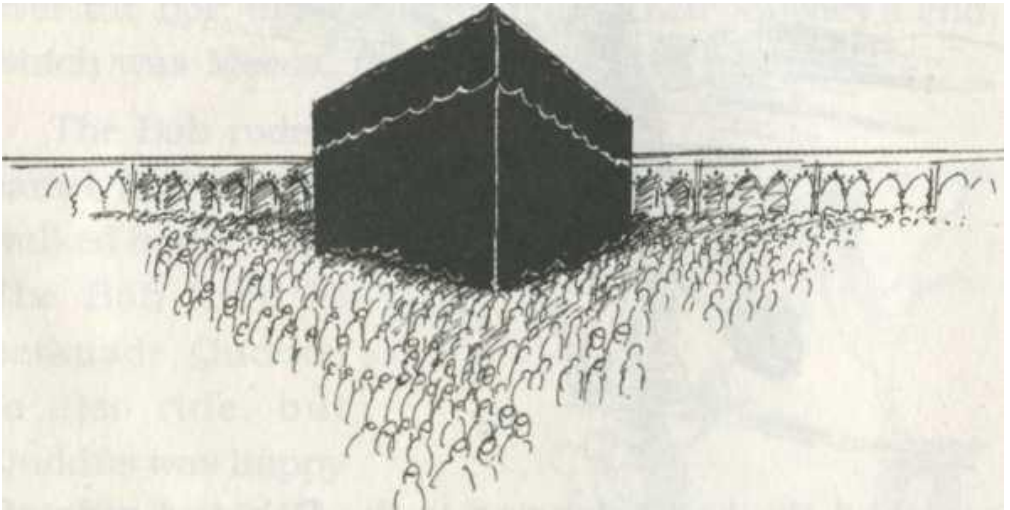
เมื่อพระองค์ทรงสวดมนต์เสร็จแล้ว พระองค์ทรงอธิบายว่าการที่ถุบถูกลักขโมยไปนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ชาวเบดูอินคนนั้นจะนำพระธรรมไปยังสถานที่ต่างๆ ที่พระบ็อบจะไม่ทรงสามารถไปเยี่ยมได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เขาจึงไม่ควรเศร้าเสียใจ

17

นครเมกกะ

[Mecca]

ในที่สุด พระบ็อบและคุดดูส ก็เดินทางถึงนครเมกกะ ทั้งสองถูกรายล้อมโดยผู้แสวงบุญชาวมุสลิมที่มาสวดมนต์ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษแห่งนี้ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นที่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระโมฮัมหมัดได้เสด็จสู่สรวงสวรรค์ บรรดาผู้แสวงบุญต่างจำได้ว่าเมื่อกว่าพันปีมาแล้วที่พระโมฮัมหมัดทรงตรัสไว้อย่างไรเกี่ยวกับพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาซึ่งเป็นพระผู้ที่พวกเขาเรียกว่าพระกาอิม (พระผู้ซึ่งจะเถลิงขึ้น) ซึ่งจะเสด็จมาปรากฏพระองค์ในอนาคต

พระบ็อบทรงกลับมาสวดอธิษฐานและทรงดำเนินรอบพระสถูปอันศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นเวลาเก้าวัน พอถึงวันที่สิบ พระองค์ทรงหยุด และทรงประกาศก้องด้วยพระสุรเสียงอันแจ่มชัดว่า

“ เราคือพระกาอิม ที่พวกเจ้าทั้งหลายได้รอคอยการเสด็จมา ”

“ เราคือพระกาอิม ที่พวกเจ้าทั้งหลายได้รอคอยการเสด็จมา ”

“ เราคือพระกาอิม ที่พวกเจ้าทั้งหลายได้รอคอยการเสด็จมา ”

บรรดาคนที่อยู่ใกล้พระบ็อบที่สุดที่ได้ยินต่างหยุดนิ่งในทันที

พวกเขาตะลึงพรึงเพริดอยู่ในความเงียบอันชะงักงัน พวกเขาคิดไม่ออกบอกไม่ถูก เพราะพระกาอิมเป็นอีกพระนามหนึ่งของพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา พวกเขารู้ว่าพวกเขากำลังเฝ้ารอการเสด็จมาของพระองค์ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลานี้! ต่อมาภายหลัง บางคนนำคำตำราสของพระบ็อบไปบอกครอบครัวและเพื่อนๆ จนในที่สุดชาวนีก็กระจายไปทั่ว

พระบ็อบทรงลิขิตพระธรรมสาร ทรงประกาศสิทธิของพระองค์ต่อ นายอำเภอนครเมกกะผู้ซึ่งเป็นผู้นำมุสลิมคนสำคัญ คุณคุดุสเป็นผู้นำสารฉบับนี้และพระธรรมบางบทของพระบ็อบไปมอบแก่นายอำเภอ แต่นายอำเภอกล่าวว่าเขามีธุระยุ่งมากจนหาเวลาอ่านไม่ได้

ต่อมา นายอำเภอได้อ่านสารและมีความประทับใจกับความงดงามในพระธรรมลิขิตเหล่านั้น ในเวลาเดียวกันนั้นพระบ็อบก็ได้ทรงเสด็จออกจากนครเมกกะกับคุดุส มุ่งหน้าไปยังทะเลทรายและต่อไปยังทะเลที่มีคลื่นลมเพื่อกลับไปสู่เป้าหมายท้ายสุดคือเปอร์เซีย นายอำเภอจึงพลาดโอกาสที่จะได้เข้าเฝ้าพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา

18

การเขียนหนึ่งพันครั้ง [One Thousand Lashes]

หันกลับมาที่เปอร์เซีย ความตื่นเต้นโกลาหลเกิดขึ้นทั่วไปและผู้นำศาสนาจำนวนมากต่างก็หัวนวิตก ดุดุส เดินทางถึงเมืองซีราชและป่าวประกาศคำสอนยุคสำหรับใหม่ของพระบ็อบ หลายคนกลายเป็นศาสนิกชนของพระองค์

หนึ่งในศาสนิกชนเป็นชายชรา ชื่อ มุลลาห์ ซาดิก หน้าทีของเขา คือ ป่าวประกาศจากหอสู่ของมัสยิดให้ประชาชนสวดมนต์ห้าครั้งต่อวัน เขาไม่ได้บอกใครว่าบัดนี้เขามีความเชื่อและความศรัทธาในพระบ็อบ เขาป็นขึ้นหอมัสยิด แต่แทนที่จะกล่าวคำสรรเสริญพระโมฮัมหมัดเหมือนปกติ เขากล่าวสดุดีพระผู้ทรงอยู่ในสัญญาในขณะที่เดียวกันด้วย ประชาชนจึงลุกฮือขึ้นมาต่อต้านเขาในทันที

พวกเขาชื่อว่า " จับเขา! "

ผู้ว่าราชการจังหวัดถามพวกเขาว่าเสียงเอะอะโวยวายอะไรกัน คำตอบที่เขาได้รับคือ ความผิดพลาดทั้งหมดที่เกิดขึ้นสืบมาจากคุณคุดคุส ที่เผยแพร่คำสอนสำหรับยุคใหม่จากพระผู้เป็นเจ้าของเขา

คุดคุส มุลลาห์ ซาดิก และศาสนิกชนคนอื่นๆ ถูกจับและถูกใส่กุญแจมือ ในขณะที่นั้น มุลลาห์ ซาดิก กำลังอ่านพระธรรมบทบางตอนของพระบ็อบต่อหน้าฝูงชนจำนวนมาก ตำรวจเข้ามาฉวยกระดาษที่เขาอ่านไปจากมือ

ผู้ว่าราชการจังหวัดออกคำสั่งให้ทหารเขียน มูลลาห์ ซาดิก ด้วยเส้นจำนวนพันครั้ง มูลลาห์ ซาดิก เป็นชายที่ซรามาจนคนที่มองดูต่างคิดว่าแค่ถูกเขียนห้าสิบครั้งเขาก็คงตายแล้ว อย่างไรก็ตามแต่พันครั้งเลย แต่พอทหารเขียนเขาถึงเก้าร้อยครั้งเขาก็ยังดูมีความสุขดี เขาใช้มือข้างหนึ่งป้องปากไว้เพื่อคนจะได้ไม่เห็นว่าเขากำลังยิ้มอยู่ซึ่งจะทำให้พวกเขาหวีความโกรธแค้นมากขึ้น

หลังจากการเขียนผ่านพันไป เขาเล่าว่า การถูกเขียนเจ็ดครั้งแรกทำให้เขาเจ็บปวดมาก ครั้งต่อๆ ไปเขาไม่รู้สึเจ็บปวดเลย

ทั้งคุณตุส และ มูลลาห์ ซาดิก ได้รับคำสั่งให้ออกจากเมืองซีราชและไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาอีก

19

พระบ็อบทรงถูกจับ

[The Báb is Arrested]

ผู้ว่าราชการจังหวัดซีราชและภูมิภาคใกล้เคียงเป็นคนใจร้ายมาก เขาไม่พอใจแค่เพียงการลงโทษ คุดตุส และ มุลลาห์ ซาดิก เท่านั้น แต่เขายังต้องการจับพระบ็อบด้วย ช่วงหลังจากที่พระบ็อบเสด็จไปแสวงบุญที่นครเมกกะและยังไม่ได้กลับเมืองซีราช พระบ็อบยังทรงประทับอยู่กับญาติบริเวณท่าเรือเมือง บูเชร์

ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ทหารไปที่เมืองบูเชร์เพื่อจับตัวพระบ็อบและนำพระองค์ลี้ภัยกลับมายังเมืองซีราช

ทหารเริ่มออกเดินทาง เมื่อพวกเขาเดินทางถึงซานเมืองซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมือง บูเชร์ สี่สิบไมล์ พวกเขาต่างก็ประหลาดใจที่เห็นพระบ็อบทรงม้าตรงเข้ามาหาพวกเขา พระบ็อบทรงทักทายพวกเขาอย่างสุภาพและทรงถามว่าพวกเขากำลังจะเดินทางไปไหน หัวหน้าที่นำทหารมารู้สึกอึดอัดใจและไม่ต้องการทูลพระองค์ว่าพวกเขามาเพื่อจับกุมพระองค์ แต่พระบ็อบทรงตระหนักดีเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการมาของพวกเขา

พระองค์ทรงตรัสด้วยรอยพระสรวลว่า “ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดส่งพวกท่านมาจับเรา เราอยู่ ณ ที่นี้แล้ว จงปฏิบัติต่อเราตามต้องการเถิด การออกมาของเราช่วยทำให้พวกท่านพบเราง่ายขึ้น”

หัวหน้าทหารแปลกใจมาก เขาชอบพระบ็อบและไม่ต้องการจับกุมพระองค์ เขาขอร้องให้พระบ็อบทรงหลบหนีไป! พระบ็อบทรงสรรเสริญความเมตตาของเขาแต่พระองค์ทรงตรัสว่าการถูกจับกุมครั้งนี้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

พระองค์ทรงตรัสกับทหารว่า “ เราพร้อมอยู่ที่นี้แล้ว จงนำเราไปมอบให้กับนายของพวกเขา จงอย่าหวั่นเกรงเพราะจะไม่มีใครกล่าวโทษพวกท่านได้”

แทนที่จะจับพระบ็อบล่ามโซ่ตรวนและนำตัวไปเมืองซีราชเหมือนที่ปฏิบัติกับนักโทษคนอื่นๆ พระบ็อบทรงม้านำทหารขณะที่ม้าของพวกเขาหวาดเหาะตามหลังพระองค์ไปอย่างเคารพ

ผู้ว่าราชการจังหวัดกำลังรอการกลับมาของพวกเขา เขาพูดกับพระบ็อบอย่างหยาบคาย แต่พระบ็อบกลับตอบด้วยพระสุรเสียงเบา พระองค์ทรงอ้างพระธรรมกวีวจนะจากพระคัมภีร์กรูอ่านอันศักดิ์สิทธิ์ การกระทำเช่นนี้ทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเกิดความรำคาญมากยิ่งขึ้น เขาจึงสั่งให้ทหารตีพระองค์อย่างแรงจนผ้าโพกพระเกศาหลุดร่วงลงกับพื้น

คนที่เข้ามามุ่งดูรู้สึกกระสับกระส่ายกับการลงมือเช่นนี้กับพระบ็อบ พวกเขาต่างรู้ดีว่านี่ไม่ใช่การกระทำที่ถูกต้อง คนหนึ่งในจำนวนที่มาดูเหตุการณ์นี้หยิบผ้าโพกคืนให้พระบ็อบและพยายามพูดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสงบสติอารมณ์ลง

ท้ายที่สุดแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับการเกลี้ยกล่อมให้ปล่อยพระบ็อบไป แต่มีข้อแม้ว่า คุณลุงของพระบ็อบจะต้องรับผิดชอบและให้ความมั่นใจว่าจะกำชับพระองค์มิให้ออกจากเคหสถาน

คุณลุงตกลงตามข้อเสนอนี้ เขาจึงอนุญาตให้พระบ็อบเดินทางกลับบ้านกับคุณลุงของพระองค์

20

วาฮิดพบกับพระบ๊อบ

[Váhid Meets the Báb]

แม้ว่าพระบ๊อบจะทรงพำนักอยู่ในบ้านของคุณลุง แต่พระองค์ทรงอยู่ในสภาพเหมือนเป็นนักโทษเนื่องจากว่าพระองค์ทรงได้รับอนุญาตให้ผู้มาเข้าเฝ้าได้เข้าเฝ้าในสามวันแรก วันต่อไปจากนั้น คนที่มาเข้าเฝ้าได้ก็คือสมาชิกในครอบครัวของพระองค์เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม บางคนก็หาวิธีเข้าเฝ้าพระองค์จนได้ หนึ่งในบรรดาคนเข้าเฝ้าที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเป็นชายซึ่งเป็นที่สรรเสริญโดยชนชาวเปอร์เซียทางด้านความเป็นที่วางใจได้อย่างสูง ทั้งยังได้รับการยกย่องว่ามีความรอบรู้ยิ่งที่สุด กษัตริย์ทรงส่งเขามาเพื่อให้เขาสืบค้นหาว่าพระบ๊อบทรงเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญาจริง ๆ ตามคำกล่าวอ้างหรือเปล่า

พระบ๊อบทรงเรียกชายผู้คงแก่เรียนคนนี้ว่า “วาฮิด” ซึ่งมีความหมายว่า “เอกลักษณ์” หรือ

“ คนที่มีความพิเศษในตัวเอง ” และเขาก็เป็นคนที่โดดเด่นอย่างไม่ธรรมดาจริง ๆ เขาจำภาษิตสอนใจได้นับพันๆ บทและได้รับความชื่นชมจากทุกคน แต่ที่มากไปกว่าความเป็นคนที่เฉลียวฉลาดก็คือ เขาซื่อสัตย์และยุติธรรม กษัตริย์ทรงตระหนักดีเกี่ยวกับคุณลักษณะเหล่านี้ในตัวเขา พระองค์จึงทรงเลือกเขาให้เขาทำงานชิ้นนี้นับตั้งแต่วาฮิดได้ยินเกี่ยวกับพระบ๊อบ เขาปรารถนาที่จะได้พบกับพระองค์ เขาจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่กษัตริย์ทรงมอบหมายพันธกิจนี้แก่เขา

เมื่อเขาเดินทางถึงเมืองซีราช วาฮิดได้พบกับศาสนิกชนใหม่คนหนึ่ง ซึ่งเตือนเขามิให้แสดงความอวดดีเมื่อเขาได้เข้าเฝ้าพระบ็อบ เนื่องจาก วาฮิด มักจะแสดงออกทางด้านความหลักแหลมเวลาที่เขาไปไหนมาไหน ทำให้เพื่อนๆ ของเขาคิดว่าอาจจะเป็นการยากที่เขาจะถ่อมตัวลง

วาฮิด ได้รับการนำตัวเพื่อมาเข้าเฝ้าพระบ็อบ เขาทูลถามพระบ็อบ เกี่ยวกับประเด็นพระธรรมบทในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพบว่ายากแก่การเข้าใจ พระบ็อบทรงสดับอย่างตั้งใจและทรงพระราชทานคำตอบอย่างลึกซึ้งจนทำให้ วาฮิด ตื่นเต้นอย่างมาก เขาจึงได้ตระหนักว่าพระบ็อบทรงความยิ่งใหญ่อย่างที่เขามิอาจจะเข้าถึงในระดับนั้นได้ เขาเข้าเฝ้าอยู่สองชั่วโมงจึงเข้าไปทูลลาพร้อมกราบทูลพระองค์ว่าเขาจะกลับมาอีกพร้อมกับคำถามที่เหลือ

วาฮิดเตรียมตัวอีกครั้งเพื่อเข้าเฝ้าพระบ็อบ ทันทีที่มาถึงในครั้งนี้อาเขากลับลืมคำถามที่ต้องการถามทั้งหมด! แต่เขาจำไม่ได้แม้แต่ข้อเดียว อย่างไรก็ตาม พระบ็อบดูเหมือนจะทรงตรัสรู้คำถามเหล่านั้นทั้งหมดและทรงตอบทุกข้อ! ทำให้ วาฮิด งุนงงอย่างที่สุด เขาจึงขอตัวและทูลลาพระองค์ออกมาจากห้อง

มาถึงการสนทนาซักถามครั้งที่สาม วาฮิด คิดว่าครั้งนี้เขาจะต้องหาความชัดเจนว่าพระบ็อบทรงเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญาหรือเปล่า เขาคิดว่า เราจะไมกล่าวอะไรเลยแต่จะขอในใจแบบเงิบๆ ให้พระองค์ทรงอธิบายพระธรรมกวีศักดิ์สิทธิ์บางบทแก่เราเอง ถ้าพระองค์ทรงอธิบายแก่เราตามนี้ เราก็จะมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์

วาฮิด เดินทางมาถึงบ้านของพระบ็อบ แต่ตอนที่เขามองพระพักตร์ของพระบ็อบ เข่าทั้งสองข้างของเขาเริ่มสั่นจนตัวเกือบทรุดลง แต่

พอดีที่พระบ็อบทรงจับมือเขาไว้ทันและทรงนำเขาไปนั่งใกล้ๆ กับพระองค์

พระองค์ทรงตรัสอย่างนุ่มนวลว่า “ จงแสวงหาสิ่งใดก็ตามอันเป็นที่ปรารถนาของหัวใจของเจ้าจากเรา ”

แต่วาฮิด พุดไม่ออก เขานั่งนิ่ง ไม่สามารถเอ่ยคำพูดใดๆ

พระบ็อบทรงพระสรวลให้เขาจากนั้น พระองค์ทรงเริ่มทรงพระอักษร ทรงอธิบายพระธรรมกวีศักดิ์สิทธิ์ที่ตรงกับใจของวาฮิดอย่างเลอเลิศอย่างน่าพิศวงต่างๆ ที่ วาฮิดมิได้เอ่ยปากให้พระองค์ทรงอธิบายพระธรรมบทเหล่านั้น เหล่านี้เลยก็ตาม พระอธิบายของพระองค์สวยงาม ทำให้ วาฮิดเต็มไปด้วยความสุขอย่างมากล้นจนรู้สึกมีน เขาถึงกับต้องพรมน้ำหอมกุหลาบทั่วใบหน้าเพื่อ

กั้นมิให้เป็นลม ณ เวลานั้นเขาทราบอย่างปราศจากข้อสงสัยแล้วว่า พระบ็อบทรงเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญาจริง ๆ

เมื่อกษัตริย์ได้ทรงทราบว่า วาฮิด กลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบไปแล้ว พระองค์ทรงตรัสกับนายกรัฏฐมนตรีว่า ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กล่าวร้ายพระบ็อบอีกต่อไปและพวกเขาควรให้ความเคารพพระธรรมที่พระองค์ทรงสอนด้วย

21

บุตรชายของขุนวัง [The Chief Constable's Son]

ฮูเซน คาน เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดซีราชที่ใจร้ายมาก เขาได้ยินมาว่ามีประชาชนไปเฝ้าพระบ๊อบและเขาตั้งใจจะยุติความเคลื่อนไหวนี้ เขาถึงกับส่งสายลับไปสืบว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น พวกเขากลับมารายงานว่า มีคนจำนวนมากนับร้อยๆ คนมาออกันรอบบ้านพระบ๊อบเพื่อจะเข้าเฝ้าพระองค์

ฮูเซน คาน โกรธมากเมื่อรับรายงานนี้ เขาสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจไปที่บ้านของพระบ๊อบและปีนกำแพงขึ้นไปบนหลังคา จากหลังคาให้เขาไต่ตัวเข้าบ้านและจับกุมตัวพระบ๊อบ

ฮูเซน คานกล่าวว่า “สาบานได้เลยว่า คืนนี้เราจะได้สังหารพระบ๊อบและพรรคพวกของเขา”

ตกดึก ผู้บัญชาการตำรวจปีนกำแพงขึ้นบ้านพระบ๊อบ เมื่อถึงพื้นราบบนหลังคา เขา

ค่อยๆ เปิดประตูที่เป็นทางลงไปชั้นล่าง และเขาก็พบพระบ๊อบกำลังทรงสนทนารวมกับเพื่อนๆ เขาใส่กุญแจมือพระบ๊อบและนำพระองค์เดินไปตามท้องถนนเมืองซีราชสู่จวนที่พักของผู้ว่าราชการจังหวัด

แม้ว่าตอนที่ถึงกลางเมืองจะตีมากแล้ว แต่พวกเขา ก็ประหลาดใจที่เห็นคนจากทุกทิศทางมาออกกันเต็มไปหมด

ผู้บัญชาการตำรวจถามผู้คนที่เดินผ่านไปมาว่า “เกิดอะไรขึ้น?”

มีบางคนตอบว่า “เกิดโรครระบาด คนจำนวนมากกว่าร้อยตายแล้ว ด้วยโรคนี้”

ผู้บัญชาการตำรวจรีบวิ่งไปที่จวนผู้ว่าราชการจังหวัด แต่เขาได้รับการบอกกล่าวว่า ฮูเซน คาน รีบหนีไปในชนบทแล้วเพราะเขากลัว

ติดโรคนี้ ผู้บัญชาการตำรวจไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับพระบ๊อบต่อไป เขาจึงพาพระองค์กลับไปยังบ้านของพระองค์

พอถึงตอนรุ่งเช้า พวกเขาได้ยินเสียงร่ำไห้ขณะใกล้จะถึงบ้าน บุตรชายของผู้บัญชาการตำรวจติดเชื่อโรคและทุกคนรู้ว่าเขากำลังจะตาย ผู้บัญชาการตำรวจจึงหันมาหาพระบ๊อบและขอพระองค์ให้ทรงไว้ชีวิตของบุตรชายของเขา

พระบ๊อบเพียงจะชำระล้างพระหัตถ์และพระพักตร์ของพระองค์ก่อนทรงสวดมนต์เช้า พระองค์ทรงตรัสกับผู้บัญชาการตำรวจให้บุตรชายดื่มน้ำเล็กน้อย ผู้บัญชาการตำรวจทำตามพระบัญชาของพระบ๊อบ และแล้วบุตรชายของเขาก็หายป่วย

ผู้บัญชาการตำรวจขอบพระคุณพระบ๊อบที่ทรงช่วยชีวิตของบุตรชายของเขา เขาจึงเขียนจดหมายถึงผู้ว่าราชการจังหวัดรบเร้าให้เขาปล่อยตัวพระบ๊อบให้เป็นอิสระ เขามีความเชื่อมั่นว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งโรคมาระบาดในเมืองเพราะว่าพระบ๊อบทรงถูกปฏิบัติอย่างเลวร้าย

เมื่อ ฮูเซน คานได้รับจดหมายฉบับนี้เห็นด้วยอย่างไม่เต็มใจ เขาสั่งให้พระบ๊อบเดินทางออกจากเมืองในทันที พระบ๊อบทรงไม่ได้รับโอกาสแม้แต่การกล่าวคำอำลาชายาและครอบครัวของพระองค์

22

ชายาของพระบ๊อบ

[The Wife of the Báb]

พระบ๊อบทรงทราบก่อนหน้านี้แล้วว่าพระองค์จะต้องออกจากเมืองซีราช จึงทรงตระเตรียมมอบบ้านให้มารดาและชายาดูแลหลังจากที่พระองค์ไปแล้ว

พระองค์ทรงขอให้ชายาอดทนและเมื่อใดก็ตามที่มีปัญหาที่ทำให้รู้สึกเศร้าเสียใจก็ขอให้เธอสวดมนต์บทที่พระองค์ทรงลิขิตเป็นพิเศษแก่เธอ พระองค์ทรงให้เธอท่องบทสวดมนต์นี้ในตอนกลางคืนก่อนนอน พระองค์ทรงตรัสว่า ถ้าทำตามนี้พระองค์ก็จะมาปรากฏองค์ต่อเธอและจะทรงช่วยขจัดความยุ่งยากทั้งหมด

พระบ๊อบและท่านคาดีจาห์ เบกุม รู้จักกันตั้งแต่อยู่วัยเด็กและทุกคนต่างก็ปลื้มปีติยินดีที่ทั้งสองได้สมรสกัน เรื่องน่าเศร้าคือ บุตรชายคนเดียวชื่ออาหมัด เสียชีวิตหลังคลอด แต่พระบ๊อบทรงตรัสกับภริยาว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และบุตรชายที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นมีความสุขในโลกหน้าแล้ว พระดำรัสของพระบ๊อบทำให้หัวใจของเธอได้รับการปลอบโยน

ท่านคาดีจาห์ เบกุม ทราบมานานแล้วเกี่ยวกับความพิเศษของพระบ๊อบหลังจากที่เธอเห็นพระองค์ยืนอยู่ที่ห้องในบ้านตามลำพัง พระองค์ทรงสวดมนต์และทรงยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นสู่ทิศทางสวรรค์ มีแสงเจิดจ้าฉายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์ทรงดูเปล่งปลั่งจน ท่านคาดีจาห์ เบกุม ตัวสั่นและเกือบจะเป็นลม คิณนั้นท่านคาดีจาห์ เบกุม นอนไม่หลับ

วันต่อมา พระบ็อบทรงแย้มพระสรวลกับเธอ และทรงตรัสว่า “ เมื่อคืนนี้ ที่เจ้าได้เห็นเราเช่นนั้นเนื่องจากเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้ตระหนักว่าเราคือพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้ปรากฏ เป็นไปตามความคาดหมายของประชาชนตลอดหนึ่งพันปีที่ผ่านมา แสงนี้ฉายออกมาจากหัวใจของเรา ”

ท่านคาดีจาห์ เบกุม มีความศรัทธาและเชื่อในพระองค์ทันที

เมื่อพระบ็อบทรงถูกจับกุมและทรงถูกผู้กำกับการตำรวจนำพระองค์ไปยังบ้านของคุณลุงของพระองค์ ท่านคาดีจาห์ เบกุม ทราบในทันทีว่าเธอจะไม่ได้พบกับพระองค์อีก

23

พระบ็อบทรงเสด็จไปยังเมืองอิสฟาฮัน

(พ.ศ. 2389)

The Báb Goes to Isfahán (1846)

พระบ็อบทรงม้าออกนอกเมืองเป็นระยะทาง 300 ไมล์ (500 กม) ไปตามภูเขาและทะเลทรายจนกระทั่งเห็นเมืองอิสฟาฮันอยู่ในสายตาก่อนเข้าเมือง พระองค์ทรงส่งสารถึงผู้ว่าราชการจังหวัดชื่อ มานูเชร์คาน เพื่อถามว่าพระองค์ควรจะทำที่ไหน ผู้ว่าราชการจังหวัดคนนี้เป็นคนใจดีซึ่งไม่เหมือนกับผู้ว่าราชการจังหวัดชีราซ เมื่อ มานูเชร์คาน อ่านจดหมาย เขารู้สึกประทับใจในความสุภาพ เขาจึงขอให้

หัวหน้านักบวชมุสลิมในเมืองดูแลพระบ็อบในช่วงที่พระองค์ทรงพักอยู่ที่เมืองนี้

หลังจากอาหารเย็นในวันหนึ่ง นักบวชมุสลิมท่านนั้นขอให้พระบ็อบทรงอธิบายย่อหน้าหนึ่งในพระคัมภีร์ที่อ่านที่เขาแล้วไม่เข้าใจ พระบ็อบทรงตกลงและทรงเริ่มลิขิตแต่กว่าจะจบก็เกือบเที่ยงคืน จากนั้นพระองค์ก็ทรงท่องพระธรรมวณะที่ทรงลิขิตนั้นออกมาเป็นทำนองถ้อยคำและคำอธิบายมีความไพเราะมากจนคนที่ฟังอยู่ในห้องยี่นขึ้นเพื่อสรรเสริญสุดดีและยกย่อง บางคนเข้าไปจุ้มพิตชายเสื้อคลุมของพระองค์

ชื่อเสียงของพระบ็อบแพร่กระจายไปทั่วเมืองนั้น ทุกๆ วันจะมีคนมาเฝ้าพระบ็อบที่บ้านอย่างไม่ขาดสาย บางคนมาเพราะอยากรู้ อยากเห็น บางคนมาเพราะต้องการเข้าใจพระคัมภีร์ที่อ่านมากขึ้น ส่วนคนอื่นๆ มาเนื่องจากเจ็บไข้ได้ป่วยและต้องการได้รับการรักษา ครั้น

หนึ่ง หลังจากที่พระองค์ทรงสร้างน้ำที่อ่างอาบน้ำสาธารณะเสร็จ คนในเมืองต่างพากันมานำน้ำที่ทรงสร้างแล้วไปใช้ โดยเชื่อกันว่าน้ำนี้คือยาที่จะรักษาพวกเขาจากความเจ็บไข้ทั้งมวล ช่วงนั้นพระบารมีของพระบ็อบแผ่ไปทั่วเมืองอิสฟาฮันอย่างมากจนนักบวชซึ่งเป็นผู้นำศาสนาบางคนเกิดความหวั่นวิตก เหล่าผู้นำจัดประชุมเพื่อตกลงกันว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ข้อสรุปที่ได้คือ พระบ็อบควรถูกปลงพระชนม์

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัด มานูเชร์ คาน ทราบเกี่ยวกับแผนอันชั่วร้ายนี้ เขาเกิดความร้อนใจและว่าุ่นมากเขาจึงคิดหาทางช่วยชีวิตของพระบ็อบ เขาป่าวประกาศต่อทุกคนว่าพระบ็อบกำลังทรงเดินทางออกจากเมืองเตหะรานที่ซึ่งหัวหน้านักบวชจะลงทัณฑ์พระองค์ ก่อน

ตะวันตกดิน พระบ็อบก็ทรงม้าออกจากประตูเมืองต่อหน้าทุกคน โดยมีนักขี่ม้าจำนวนห้าร้อยนายที่รายล้อมพระองค์เดินทางไปด้วย

เมื่อเดินทางไปได้สักสองสามไมล์ นักขี่ม้าจำนวนหนึ่งก็จะถอยกลับเมืองอิสฟาฮัน โดยมีความมิดเป็นที่กำบังมิให้ใครเห็นพวกเขา ท้ายที่สุดมีนักขี่ม้าซึ่งทำหน้าที่คุ้มกันแคสลิบคน พวกเขา นำพระบ็อบกลับไปยังบ้านของ มานูเชร์ คาน อย่างลับๆ ก่อนรุ่งสาง จึงไม่มีศัตรูคนใดที่ล่วงรู้ว่าพระองค์ได้ทรงกลับมาแล้ว

ท้ายที่สุด พระบ็อบทรงออกจากเมืองอิสฟาฮัน ตรงไปยังกรุงเตหะราน การเดินทางครั้งนี้เป็นไปตามคำเชิญของกษัตริย์ เพราะกษัตริย์ทรงพระประชวรและคิดว่าพระบ็อบจะช่วยเยียวยารักษาพระองค์ได้

กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

[The King of Persia]

กษัตริย์ โมฮัมหมัด ซาห์ แห่งเปอร์เซีย รู้สึกงุนกับข่าวที่พระองค์ได้รับจากหัวหน้านักบวชในอิสฟาฮันว่าพวกเขาต้องการสังหารพระบ๊อบ พระองค์ทรงคิดหาเหตุผลว่าเหตุใดบางคนจึงต้องการสังหารพระบ๊อบ? ทั้งๆ ที่ทุกคนต่างก็พูดว่า พระบ๊อบทรงความประเสริฐอย่างน่าพิศวง พระองค์ทรงตอบคำถามและทรงอธิบายพระธรรมกวีจากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์อย่างละเอียด และทรงรักษาพยาบาลคนให้หายจากการเจ็บป่วยได้อย่างน่าอัศจรรย์ แม้กระทั่งวาฮิดซึ่งเป็นนักปราชญ์แห่งเปอร์เซียก็ยิ่งศรัทธาในพระองค์ กษัตริย์ทรงมีความหวังว่าการได้พบกับพระบ๊อบ พระบ๊อบจะช่วยรักษาให้พระองค์หายจากโรคปวดบวมตามข้อซึ่งทำให้เจ็บอย่างทรมาน แม้กระทั่งแพทย์หลวงก็ยังไม่สามารถรักษาพระองค์ให้หายจากโรคนี้ได้

กษัตริย์ โมฮัมหมัด ซาห์ เป็นคนที่ไม่หนักแน่น แต่ทรงมีจิตใจดี พระองค์ทรงเป็นผู้นำที่อ่อนแอและไม่ค่อยกล้าหาญ แทนที่จะคิดหาเหตุผลเรื่องต่างๆ เพื่อตัดสินพระทัยด้วยพระองค์เอง พระองค์กลับทำตามคำแนะนำของคนอื่น ดังเช่นตอนที่ นายกรัฐมนตรี อาคาซึ

ทูลห้ามมิให้พระองค์ทรงพบกับพระบ็อบแม้ว่ากษัตริย์ได้ทรงเชิญพระบ็อบมาพบแล้วก็ตาม

อาคาซี ให้เหตุผลว่า “การมาเข้าพบของพระบ็อบจะทำให้เกิดปัญหาความยุ่งยาก ควรที่จะให้พระบ็อบทรงอยู่ในเมืองและทูลพระบ็อบว่าพระองค์จะพบพระบ็อบภายหลัง”

อาคาซี ตื่นตระหนกที่กษัตริย์จะกลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบ ถ้าพระองค์พบกับพระบ็อบแล้วพระองค์ก็จะไม่ฟังเขาอีกต่อไป กษัตริย์ไม่ทรงทราบว่านายกรัฐมนตรีนองพระองค์นั้นชั่วร้ายมากเพียงใด ดังนั้นกษัตริย์จึงเชื่อเขาและทำตามที่เขาบอก

ในช่วงที่พระบ็อบทรงอยู่ระหว่างเดินทางแค่ระยะเพียงวันเดียวก็จะถึงกรุงเตหะราน พระองค์ได้รับสารจากกษัตริย์ความว่า พระองค์ทรงเปลี่ยนพระทัยและไม่ทรงต้องการให้พระบ็อบมาเข้าเฝ้าที่กรุงเตหะราน ผู้คุ้มกันพระบ็อบจึงถูกสั่งให้นำพระองค์ไปยังที่ห่างไกลจากเพื่อนและครอบครัว มุ่งตรงไปยังเมืองทาบรีซซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเปอร์เซีย

การเดินทางไปเมืองทาบรีซ [The Journey to Tabríz]

ข่าวการจับกุมพระบ็อบกระจ่ายไปอย่างรวดเร็ว ทันทิที่ศาสนิกชนคนหนึ่งชื่อ โฮจัจท์ ซึ่งกำลังถูกคุมขังในกรุงเตหะรานได้ยื่นข่าวนี เขาส่งข่าวถึงเพื่อนๆ ขอให้มาช่วยพระบ็อบซึ่งขณะนั้นกำลังทรงเดินทางมายังเมืองทาบรีซ เพื่อนจำนวนหนึ่งเริ่มออกเดินทางและในระหว่างทางมีศาสนิกชนคนอื่นๆ เข้ามาสมทบด้วย

ตอนที่ศาสนิกชนกลุ่มนี้ไปถึงค่ายพักแรมของผู้คุมกันและพระบ็อบนั้นเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว พวกเขาพบพระบ็อบกำลังทรงพระบรรทม และขอให้พระองค์ทรงหลบหนีไปกับพวกเขา แต่พระบ็อบไม่ทรงหวั่นวิตกที่ต้องตกเป็นนักโทษ พระองค์ทรงทราบว่าไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถหยุดยั้งสิ่งพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ต้องการให้พระองค์ทำ หากการที่พระองค์ทรงถูกคุมขังเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ก็จะไม่ทำสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงแผนการนั้น แต่พระองค์ทรงขอบใจบรรดาเพื่อนๆ ที่มาช่วยพระองค์และทรงแนะนำพวกเขาด้วยความรักว่า พวกเขาทั้งหมดควรกลับบ้าน

ผู้คุ้มกันสังเกตเห็นระหว่างเดินทางมุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเปอร์เซียว่าพระบ็อบทรงมีพระเมตตาต่อทุกคนที่พระองค์ทรงพบ รัฐบาลได้มอบเงินเป็นค่าอาหารแต่เขาก็บริจาคเงินทั้งหมดให้แก่คนยากจนที่เขาพบเห็นระหว่างทาง

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง สตรีชราคนหนึ่งมาเข้าเฝ้าพร้อมอัมเด็กน้อยคนหนึ่งซึ่งเป็นผลจากการถูกน้ำร้อนลวกที่ศีรษะ พระบ็อบทรงเรียกเด็กคนนั้นเข้ามาหาพร้อมทั้งรักษาเขาจนหาย

หลายสัปดาห์ผ่านไป ทั้งหมดก็เดินทางมาถึงประตูเมืองทาบรีซ ผู้คุ้มกันทั้งหมดนำตาคลอเพราะพวกเขารักพระบ็อบ บัดนี้พวกเขาต้องมอบตัวพระบ็อบให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งอาจจะปฏิบัติอย่างไม่ปรานีต่อพระองค์

เด็กหนุ่มคนหนึ่งวิ่งตรงเข้ามาหาพวกเขา ก่อนที่จะถึงประตูเมือง เขาเดินเท้าเปล่าและมีสีหน้าตื่นเต้น เขากล่าวต้อนรับผู้คุ้มกันอย่างอบอุ่นขณะที่พวกเขากำลังขี้นำหน้าพระบ็อบ

เด็กหนุ่มกล่าวว่า " พวกท่านเป็นเพื่อนร่วมทางของพระผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า "

ผู้คุ้มกันอนุญาตให้เขาเข้ามาในกลุ่มและเมื่อเขาเห็นพระบ็อบเขาร้องขึ้นด้วยความยินดี เขาหมอบลงกับพื้นและร่ำไห้ พระบ็อบทรง

ลงจากหลังม้าและสวมกอดชายหนุ่มคนนั้น พระองค์ทรงเช็ดน้ำตาให้และปลอบโยนเขา

คนหลายร้อยคนมาตั้งแถวตามถนนเพื่อจะได้เห็นพระบ็อบตอนที่พระองค์ถูกนำเข้าเมืองทาบริช

พวกเขาร้องสรรเสริญขณะที่พระบ็อบทรงเสด็จผ่านว่า " อัลลา-อู-อัคบา" ซึ่งแปลว่า " พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงยิ่งใหญ่! พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงยิ่งใหญ่!"

บางคนถึงกับจูบพื้นดินที่พระบ็อบทรงดำเนินผ่าน

ผู้ว่าราชการจังหวัดทาบริชรู้สึกไม่พอใจที่พระบ็อบซึ่งอยู่ในสภาพนักโทษแต่กลับได้รับการต้อนรับจากประชาชนดังเช่นพระเจ้าแผ่นดิน

ปราสาทมาห์คู

(กรกฎาคม พ.ศ. 2390)

[The Castle of Máh-Kú (July 1847)]

มีเมืองเล็กๆ อยู่ที่เชิงเขาเมืองหนึ่งไกลออกไปสามร้อยไมล์จากเมือง
ทาบริซ ภูเขาที่สูงมากจนบดบังดวงจันทร์ยามค่ำคืน เมืองนี้มีชื่อว่า
มาห์คู ซึ่งมีความหมายว่า “ดวงจันทร์อยู่ที่ไหน?”
เกือบบนสุดยอดเขานี้เป็นที่ตั้งของปราสาท
ซึ่งเป็นที่คุมขังพระบ็อบ มีสุนัขที่ดุร้ายสี่ตัว
เฝ้าและไม้อนุญาตให้ใครเข้าเยี่ยม

ศาสนิกชนจะต้องเดินทางนับร้อยๆ ไมล์เพื่อไปเข้าเฝ้าพระบ็อบ แต่
พวกเขากลับไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปเข้าเฝ้า พวกเขาต้องอยู่ใน
เมืองข้างล่าง อย่างไรก็ตาม พระบ็อบทรงตรัสว่า ในวันหนึ่งข้างหน้า
ข้อจำกัดนี้จะเปลี่ยนไป และการเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดรูปแบบที่แปลก
อย่างน่าประหลาดใจ

เข้าวันหนึ่ง พัสติเรียนจำเห็นพระบ็อบกำลังทรงสวดมนต์อยู่ที่ริมธาร
น้ำขณะที่เขากำลังขี่ม้าไปตามชานเมือง พัสติคคนนี้หัวเสียอย่างมาก
และคิดว่ายามรักษาการณ์อนุญาตให้พระบ็อบออกมาซึ่งการทำ
เช่นนี้ขัดกับคำสั่ง เขารีบขี่ม้ากลับไปยังปราสาทด้วยอารมณ์โกรธ
จัด เขาเคาะประตูเป็นการออกคำสั่งให้เปิดเพื่อเขาจะเข้าไป ยาม

รักษาการณ์ไขกุญแจเหล็กที่หนักอึ้ง พัดตีคนนั้นพุ่งพรวดเข้าไปพร้อมดัวที่พวกเขาปล่อยให้พระบ็อบออกไป แต่บรรดายามรักษาการณ์พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพวกเขามีได้ให้พระบ็อบออกไปและขณะนั้นพระองค์ก็ยังคงทรงอยู่ในปราสาท

พัดตีเรือนจำไม่เชื่อพวกเขาเพราะว่าเขาเพียงเห็นพระบ็อบทรงกำลังสวดมนต์ริมลำธารด้วยตาของเขาเอง พวกเขาอยากรักษาการณ์จึงพาเขาไปพบกับพระบ็อบ ซึ่งจริงๆ แล้วพระองค์ยังคงทรงอยู่ในที่คุมขัง

พัดตีเรือนจำเริ่มตัวสันขณะกำลังก้าวไปยังคุกที่ขัง ความอหังการของหายไปหมดสิ้น เขากลายเป็นคนที่อ่อนน้อมที่สุด เขาก็มองแทบฝ่าพระบาทของพระบ็อบพร้อมทูล

พระองค์ถึงเรื่องที่เขาเพียงเห็นพระองค์อยู่ข้างนอก เขาคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความมหัศจรรย์และเป็นสัญญาณจากพระผู้เป็นเจ้าที่ชี้ให้เห็นว่าพระบ็อบทรงความศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ก็ใครล่ะที่สามารถอยู่สองสถานที่ในเวลาเดียวกัน? หลังจากที่เกิดเหตุการณนี้เกิดขึ้น เขาก็อนุญาตให้ศาสนิกชนได้เข้าเฝ้าพระบ็อบในปราสาท

แขกคนพิเศษ

[A Special Visitor]

ช่วงที่พระบ็อบทรงถูกคุมขังที่คุกบนภูเขาเมืองมาห์คูนัน พระองค์ทรงเผยพระธรรมวจนะจำนวนนับพันๆ บทที่อธิบายคำสอนชุดใหม่ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ศาสนิกชนจำนวนมากได้เข้าเฝ้าพระองค์และตอนที่จะทูลลากลับ พระองค์ทรงรับสั่งให้พวกเขากลับบ้านเพื่อบอกกับประชาชนเกี่ยวกับคำสอนใหม่ที่นำตื่นเต็นนี้ พระองค์ยังทรงตรัสให้พวกเขาพร้อมรับพระผู้ส่งสารของพระผู้เป็นเจ้าของคใหม่ที่จะมาปรากฏองค์ด้วย

พระบ็อบทรงท่องพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าของในที่คุมขัง หัวใจของประชาชนในเมืองที่ได้ยินเสียงนี้จากคุกตื่นแรงด้วยความเบิกบาน

เมื่อฤดูหนาวมาถึง ลมและหิมะก็พัดหมุนวนปราสาท ไม่เห็นประตูทางเข้าคุกพระบ็อบและลมที่หอบหิมะก็พัดน้ำแข็งเข้าไปทุกซอกทุกมุม ไม่มีไฟที่ทำให้ห้องอบอุ่น ไม่มีเตียงนอน มีแค่พรมบางๆ สำหรับใช้นอน ไม่มีตะเกียงใช้ยามดึก อากาศหนาวเย็นมากจนน้ำที่พระบ็อบจะชำระล้างพระพักตร์ก่อนการสวดมนต์แข็งจนเป็นละอองติดพระมัสสุของพระองค์

เมื่อย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ แสงอาทิตย์ส่งความอบอุ่นผ่านลูกกรงเหล็กเข้าไปในคุก เบื้องล่างอันไกลลิบ แม่น้ำอาราสกำลังไหลผ่านคดเคี้ยวไปตามห้องหุ่่งที่มีดอกไม้ป่าขึ้นเต็ม และที่เห็นลิบๆ คือมูลลาห์ฮูเซน ซึ่งกำลังเดินมุ่งหน้ามายังปราสาทคุกแห่งนี้เพื่อเข้าเฝ้าพระบ็อบ

กว่าจะมาจากเมืองมัชฮัดซึ่งเป็นบ้านที่ไกลออกไป 1200 ไมล์ (2,000 กม) ก็ใช้เวลาหลายสัปดาห์ มุลลาห์ ฮูเซน เดินทางมาถึงทันในช่วงนอร์รุช ซึ่งตรงกับวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2391 (ค.ศ. 1848) พระบ็อบทรงทอดพระเนตรเห็นเขามาและทรงรออยู่ที่ประตูปราสาท ยามรักษาการณ์นำอาหารและผลไม้รสเลิศซึ่งเป็นของขวัญจากศาสนิกชนคนหนึ่งออกมา แล้วพระบ็อบ มุลลาห์ ฮูเซนและยามรักษาการณ์ก็ฉลองเทศกาลเรชวานด้วยกัน

มุลลาห์ ฮูเซน พักอยู่กับพระบ็อบเป็นเวลาเก้าวัน ก่อนทูลลากลับบ้าน พระบ็อบทรงบอกให้เขาไปเยี่ยมศาสนิกชนในทุกเมืองที่เขาเดินทางผ่านและมอบความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อพวกเขา

ปราสาทซีห์ริค

เมษายน (พ.ศ. 2391)

[The Castle of Chihriq (April 1848)]

สิบเอ็ดวันหลังจากที่มุลลาห์ ฮูเซน เข้าเฝ้าพระบ็อบที่มาห์คู พระบ็อบก็ทรงถูกส่งไปยังคุกอีกแห่งหนึ่ง สายลับของทางการรายงานต่อ อาคาซี ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีก่อนที่โหดร้ายของกษัตริย์ ว่า ยามรักษาการณ์ที่ปราสาทคุกมาห์คูได้อุทิศตนให้กับพระบ็อบและปฏิบัติต่อพระองค์อย่างอ่อนโยนมากจนเกินไป อาคาซี จึงสั่งทหารให้นำพระบ็อบไปยังคุกในปราสาทซีห์ริคซึ่งห่างไกลออกไปอีก

ปราสาทหลังนี้ตั้งอยู่ในที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว แหงงขึ้นไปจะเห็นภูเขาหินขรุขระซึ่งสูงตระหง่านอยู่รายๆ ปราสาทแห่งนั้นหึ่งหนาวเย็นเยือกและไม่น่าเข้าอย่างยิ่ง ประชาชนชาวเคอร์ดิสที่อยู่ในภูมิภาคของเปอร์เซียแห่งนี้มักจะหวาดระแวงถ้าพบเห็นคนแปลกหน้า อาคาซี รู้สึกพอใจกับการตัดสินใจของตนเองและแน่ใจว่าการที่พระบ็อบทรงถูกคุมขังในคุกที่โดดเดี่ยวอ้างว้างเช่นนี้จะทำให้ทุกคนลืมพระองค์ในไม่ช้า เขาสั่งการให้ยามรักษาการณ์เข้มงวดกวดขันและห้ามมิให้ผู้ใดได้เข้าเยี่ยมนักโทษท่านนี้อย่างเด็ดขาด

อย่างไรก็ตาม เมื่อวันเวลาผ่านไป ยามรักษาการณ์เริ่มรู้สึกว่าหัวใจของเขาก็แปรเปลี่ยนเพราะความรักที่เขามีต่อพระบ็อบ ในไม่ช้าเขาก็กลายเป็นศาสนิกชนที่มีความเชื่อในพระองค์ ประชาชนที่อยู่ในละแวกนั้นต่างมีความรักในพระบ็อบ ทุกเช้าก่อนไปทำงานพวกเขาจะมองไปยังทิศทางของคุกที่อยู่ไกลลิบแล้วหมอบลงกับพื้นพร้อมเอ่ยพระนามของพระองค์ออกมาดังๆ และขอพระพรจากพระองค์ พวกเขาจะเล่าให้กันและกันฟังเกี่ยวกับความฝันตัวอย่างน่า

พิศวงและชีวิตที่พระบ็อบทรงแปรเปลี่ยนให้ อย่างน่าอัศจรรย์ ผูกพันพากันมารายล้อมประตูปราสาท ร้องขอให้ได้เข้าเฝ้าพระองค์และยามรักษาการณ์ก็อนุญาตให้พวกเขาได้เข้าไปอยู่เสมอๆ

วันหนึ่ง ชายผู้สูงศักดิ์และร่ำรวยคนหนึ่งจากประเทศอินเดียได้เดินทางมาถึงซีห์ริค พระบ็อบทรงปรากฏในความฝันของเขาและทรงตรัสให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าอันสวยงามมาสวมใส่เสื้อผืนเมืองแบบธรรมดาๆ แล้วจึงเดินทางเข้ามายังซีห์ริค

ชายผู้นี้เล่าให้ทุกคนที่เขาพบฟังว่า “แค่พระองค์ทรงเพ่งมองข้าพเจ้าพระองค์ก็ทรงชนะใจข้าพเจ้าไปแล้วอย่างสมบูรณ์” คนจำนวนมากกลายเป็นศาสนิกชนผู้มีความเชื่อในพระองค์ จากนั้นไม่นาน พระบ็อบทรงตรัสให้เขาเดินทางกลับบ้านเกิดที่อินเดียเพื่อบอกประชาชนเกี่ยวกับศาสนา

ในที่สุด ชาวอันนาตี้นต์ที่เกิดจากพระบ็อบก็ได้ยื่นไปถึงกรุงเดหะรานซึ่งเป็นเมืองหลวง รัฐบาลรู้สึกร้อนใจที่ทราบว่ามีคนจำนวนมากนับพันๆ กลายเป็นบาปศาสนิกชน คนเหล่านั้นมิใช่เป็นแค่คนไม่ได้รับการศึกษาหรือคนธรรมดาๆ แต่รวมถึงคนสูงศักดิ์ ผู้นำศาสนา นักเขียนและนักการเมือง

นายกรัฐมนตรีออกคำสั่งให้นำพระบ็อบไปเมืองทาบรีชเพื่อสอบสวน

29

ม้าป่า

[The Wild Horse]

ขณะที่พระบ็อบทรงถูกนำตัวจากซีห์ริคไปหาบาริชเพื่อรับการสอบสวนนั้น พระองค์ทรงเสด็จผ่านเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งชื่อ อูรัมมิเยห์ อักษรแห่งการดำรงชีวิตคนหนึ่งชื่อ จาลิล อาศัยอยู่ที่เมืองนี้ จาลิล มีความเชื่อในพระบ็อบครั้งแรกที่เมืองซีราชและพระบ็อบทรงตรัสให้เขากลับไปบ้านเพื่อสอนศาสนา และจาลิลก็ปฏิบัติตาม ณ ปัจจุบันมีประชาชนหลายร้อยคนในเมือง อูรัมมิเยห์ ที่เป็นบาบีสถานิกชน ประชาชนตื่นตื่นมากที่จะได้เห็นพระบ็อบ พวกเขาพากันมารวมตัวกันที่จัตุรัสกลางใจเมืองด้วยความหวังว่าจะได้เห็นพระบ็อบสักแวบเดียว

พระบ็อบทรงพำนักอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัดที่เมืองนี้เป็นเวลาสองสามคืน ผู้ว่าราชการคนนี้ชอบพระบ็อบแต่เขาต้องการทดสอบความกล้าหาญและอำนาจของพระองค์ เขาสั่งให้คนเลี้ยงม้า นำม้าที่พยศที่สุดมาให้พระบ็อบทรงขี่ ไม่มีใครเลยที่นั่งหลังม้าแล้วไม่โดนม้าติดตกลงมา คนเลี้ยงม้าหวังวิตกว่าพระบ็อบจะได้รับบาดเจ็บและได้ทูลเตือนพระบ็อบไว้ก่อนหน้าว่าการขี่ม้านี้คือกลอุบายที่ใช้ลวงพระองค์ แต่พระบ็อบทรงตอบเขาว่า เขาไม่ต้องวิตกกังวลกับเรื่องนี้

ข่าวแพร่กระจายไปทั่วเมืองว่าพระบ็อบจะทรงม้าพยศตัวนี้ ประชาชนพากันมามุงดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น

คนเลี้ยงม้านำม้าที่กำลังกระต๊อบ
พื้น กำลังพ่นเสียงออกทาง
จมูกออกจากคอก พระบ็อบถือ
บังเหียนไว้อย่างเสียบๆ พระองค์
ทรงลูบคอมันเบาๆ แล้วค่อยๆ
ปีนขึ้น โกลน ผุงชนรู้สึก
ประหลาดใจที่เห็นม้าอยู่ใน
อาการสงบและยืນนิ่ง มันปล่อยให้
ให้พระบ็อบทรงประทับบนหลัง
และแล้วพระองค์ก็ทรงควมม้า
ตัวนี้ลงห้องถนนไปยังอ่าง
อาบน้ำสาธารณะ

หลังจากที่พระบ็อบทรงสร้งน้ำ
เสร็จ ประชาชนก็รีบแห่กันเข้า
มาตักน้ำในอ่างเหมือนกับคนที่
อิสฟาฮันเคยทำด้วยความ
เชื่อว่าพระบ็อบทรงชุบให้น้ำ

นั้นบริสุทธิ์แล้ว พวกเขาพูดกันว่าพวกเขาเชื่อว่าพระบ็อบทรงมา
จากพระผู้เป็นเจ้า ภาระนั้น พระบ็อบก็ทรงทราบว่ามีคนจำนวน
มากจะพูดว่าพวกเขามีความศรัทธาและความเชื่อในพระองค์ แต่
หลายคนก็ได้เป็นศาสนิกชนที่มีความจงรักภักดี เพราะต่อมาพวก
เขาส่วนใหญ่ก็ปฏิเสธความเชื่อนี้และหันมาต่อต้านพระองค์

30

“ เราคือพระผู้ที่อยู่ในคำสัญญานั้น ”

(กรกฎาคม พ.ศ. 2391)

["I am the Promised One!" (July 1848)]

อีกครั้งหนึ่งที่ประชาชนรีบออกมาต้อนรับพระบ็อบขณะที่พระองค์เสด็จไกลถึงเมืองทาบรีซ

เมื่อเสียงแซ่ซ้องด้วยความตื่นเต้นดังขึ้น เจ้าหน้าที่รัฐฯ ก็ส่งทหารไปควบคุมฝูงชนและนำพระบ็อบไปยังบ้านหลังหนึ่งที่อยู่นอกเมืองซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่มีใครสามารถเข้าเยี่ยมพระองค์ได้

วันต่อมา พระองค์ทรงได้รับหมายเรียกให้ไปพบกับผู้นำทางศาสนา และผู้นำรัฐบาลที่เมืองทา

บรีซ พระองค์ทรงดำเนินเข้าห้องราวกับว่าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ ที่ชุมนุมนั้นตกลอยในความเงียบ หัวหน้านุ้มลลาห์ถามพระองค์ดังนี้

“ ท่านอ้างตัวว่าเป็นใครและอะไรคือชาวที่ท่านนำมา?”

พระบารมีแห่งพระจิตอันทรงพลานุภาพฉายออกมาจากพระบ็อบ ขณะที่ทรงตอบ ดังนี้

“ เราเป็น เราเป็น เราเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญา”

ผู้นำศาสนาและผู้นำทางการของรัฐบาลต่างตัวสั้นที่ได้ยินคำอ้าง สิทธินี้ พวกเขาไม่ต้องการเชื่อพระบ็อบ เพราะถ้าเป็นความจริง นั้น ย่อมหมายความว่า พวกเขาจะต้องเปลี่ยน ความคิดเก่าๆ ซึ่งพวกเขาไม่ต้องการให้เป็น เช่นนั้น ความเงียบบังน ปกคลุมที่ชุมนุมนั้น จากนั้นหนึ่งในคนที่มา ชุมนุ้มนั้นก็เริ่มถาม คำถามพระบ็อบด้วย กิริยาท่าทางที่หยาบ คายและไม่ให้ความ เคารพ ขณะที่พระองค์ ทรงเริ่มตอบคำถาม ชาย คน นั้น ก็ พู ด

ขัดจังหวะเป็นระยะๆ และล้อเลียนคำตอບของพระองค์ให้ดูน่าขบขัน พระบ๊อบทรงประทับอยู่สักครู่ หลังจากนั้นก็ทรงดำเนินออกจากห้อง

เมื่อพระบ๊อบทรงเสด็จออกจากห้องไปแล้ว ผู้นำศาสนาพุดพิมพ่าว่า “ พวกเราจะต้องทำอะไรสักอย่างที่จะหยุดพระบ๊อบ มิฉะนั้นพวกเรา จะสูญเสียอำนาจและสิทธิทางด้านบังคับบัญชาไป เขาจะต้องได้รับ โทษ ”

พวกเขาสั่งการให้หนึ่งในยามรักษาการณ์โบยฝ่าพระบาทของพระ บ๊อบ เรียกการลงโทษที่เจ็บปวดอย่างมากนี้ว่าแบสติเนโตหรือการ ลงโทษด้วยการโบยที่เท้า ยามรักษาการณ์ปฏิบัติเสธที่จะลงมือเพราะว่า เขาชอบพระบ๊อบ หัวหน้านักบวชจึงกล่าวอย่างฉุนเฉียวว่าเขาจะลง มือตีพระบ๊อบเอง ชายคนนี้โหดร้ายและเป็นทีเกรงกลัวของทุกคน เขาโบยฝ่าพระบาทของพระบ๊อบสิบเอ็ดครั้งด้วยไม้เรียว ทั้งยังตีพระ พักตร์ของพระองค์อีกด้วย

แพทย์ชาวอังกฤษที่พำนักอยู่ที่เมืองทาบริซในเวลานั้นล้างแผลที่ พระพักตร์ของพระบ๊อบเป็นเวลาหลายวันจนกระทั่งอาการบวมทุเลา ลง แพทย์คนนี้สุขภาพและได้ทูลถามพระบ๊อบเกี่ยวกับศาสนา พระ บ๊อบทรงตอบเขว่าวันหนึ่งชายยุโรปจะมีศรัทธาและความเชื่อใน ศาสนานี้

ทาเฮเรย์ได้รับความช่วยเหลือ

[Táhirih is Rescued]

แม้ว่าพระบ็อบจะทรงอยู่ในสภาพนักโทษ แต่คำสอนของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วประเทศ แม้กระทั่งประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ก็ยังได้ยินเกี่ยวกับคำสอนเหล่านี้

พระองค์ทรงตัดสินใจพระทัยว่า ถึงเวลาแล้วที่จะทรงอธิบายว่าคำสอนเหล่านี้มิใช่ส่วนหนึ่งของคำสอนในศาสนาอิสลามแต่เป็นศาสนาใหม่ของโลก พระองค์ทรงบอกให้ศาสนิกชนที่มีความศรัทธาและความเชื่อในพระองค์ไปรวมตัวกันที่เมืองคูราซอน ซึ่งเป็นที่ที่ประชาชนจำนวนมากหันมาเป็นบาบีสตินิกชน

ทาเฮเรย์ (อักษรแห่งการดำรงชีวิตคนที่เจ็ดและเป็นสตรีเพียงคนเดียว) ได้ทราบข่าวนี้ในช่วงที่เธอกำลังบอกประชาชนในอิรักเกี่ยวกับพระบ็อบ ทาเฮเรย์เป็นนักพูดที่จูงใจชายหญิงที่เข้ามาฟังเธอ เมื่อมีบรุษเข้ามาในที่ประชุม เธอจะต้องไปนั่งที่หลังม่านเพื่อที่พวกเขาจะไม่สามารถแลเห็นเธอ ที่เป็นเช่นนี้เพราะคนในสมัยก่อนคิดว่าไม่เป็นการเหมาะสมที่บรุษและสตรีจะมาอยู่ในห้องเดียวกันนอกเสียจากว่าพวกเขาเป็นคน

ในครอบครัว นอกจากจะเป็นนักพูดแล้ว ทาเฮเรย์ ยังเป็นเขียนบทกวีได้อย่างไพเราะ เธอจึงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันในอิรักและเปอร์เซีย

เมื่อข่าวที่พระบ็อบทรงได้รับคำสั่งให้ไปที่เมือง คูราซอน ได้ยินไปถึงหูเธอ เธอเตรียมตัวออกจากอิรักและกลับไปยังเปอร์เซีย เพื่อนของเธอหลายคนไม่อยากจะทักท้วงไว้ข้างหลัง ดังนั้นจึงมีคนจำนวนมากกว่ายี่สิบคนเดินทางกลับมากับเธอ

เมื่อเดินทางถึงเปอร์เซีย พี่ชายมาพบกับเธอเพื่อว่าบิดาจะมาพบกับเธอที่บ้านในเมืองคัสวิน ทาเฮเรย์จึงเดินทางไปพบกับเขาโดยตั้งใจว่าจะพักอยู่ที่บ้านนั้นแค่สองสามวัน

แต่ยังไม่ทันจะเดินทางมาถึงก็มีข่าวร้าย มีใครบางคนทำร้ายคุณลุงของเธอ เป็นที่รู้กันว่าลุงคนนี้ไม่ฟังเหตุผลและปฏิบัติต่อคนทั่วไปอย่างใจร้าย เขามักจะพูดเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาของพระบ็อบในทางที่เสียหาย ดังนั้น ตอนที่เขาถูกสังหาร ทางความคิดว่าทาเฮเรย์อยู่เบื้องหลังการกระทำของเขา แนนอน เธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรกระทำที่น่าสะพรึงกลัวนี้ แต่ก็ดูเหมือนกับว่าเธอถูกยึดเยียดข้อหานี้เพราะเธอต้องถูกกักขังอยู่ในบ้านของบิดา บาบิศาสนิกชนที่บริสุทธิ์หลายคนก็ถูกสังหารเช่นกัน

ชายที่สังหารลุงของทาเฮเรย์มิได้เป็นศาสนิกชนของพระบ็อบ แต่ในเมื่อทาเฮเรย์ถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนที่บริสุทธิ์จำนวนมากถูกฆ่าตาย ชายคนนั้นจึงสารภาพว่าเขาเป็นคนสังหารลุงของทาเฮเรย์เอง อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นกษัตริย์ที่ไร้ความเป็นธรรมนั้นทราบแต่พระองค์ก็ยังคงสั่งการให้ลงมือต่อไป

แม้ว่าทาเฮเรย์จะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากบ้านของบิดาของเธอ ทาเฮเรย์ก็มิได้รู้สึกวิตกมากนัก เธอมีวิธีที่ทราบว่าจะอย่างไรเธอก็

ต้องเดินทางไปเมือง คูราซอน อยู่ดีเพื่อไปรวมตัวกับเพื่อนศาสนิกชน เธอบอกกับทุกคนว่า “ ถ้าศาสนานี้เป็นศาสนาที่จริงแท้ พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงช่วยเราภายในเก้าวัน ”

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงได้ยินถ้อยคำของทาเฮเรย์ พระองค์ทรงเตรียมการช่วยเหลือและนำเธอมายังบ้าน ในกรุงเตหะรานของพระองค์ซึ่งเป็นทีที่ปลอดภัย พระองค์ทรงชี้แนะศาสนิกชนคนหนึ่ง ชื่อ คาร์นุม-จาน ซึ่งมีถิ่นที่อยู่อาศัยในเมืองคัสวินเกี่ยวกับวิธีที่จะช่วยให้ทาเฮเรย์หลบหนี

คาร์นุม-จาน ปลอมตัวเป็นนวนนิพกสตรี เธอออกเดินทางพร้อมนำสารจากพระบาฮาอุลลาห์ไปมอบให้ทาเฮเรย์ ไม่มีใครสังเกตเห็น ตอนที่ คาร์นุม-จาน นำจดหมายมาส่ง คาร์นุม-จาน รออยู่ข้างนอก ในขณะที่ทาเฮเรย์ทำตามข้อชี้แนะของพระบาฮาอุลลาห์และเตรียมตัวพร้อมออกเดินทาง ในไม่ช้า ทาเฮเรย์ก็ปรากฏตัวและหลบออกจากบ้านไปกับ คาร์นุม-จาน โดยที่ไม่มีใครเห็น ทั้งสองซ่อนตัวอยู่ใน บ้าน เพื่อน จนกระทั่งคำจึงออกมาที่ถนน แล้วเดินทางต่อไปจนถึงประตูที่กำแพง

สามีของ คาร์นุม-จาน รอคนทั้งสอง ขณะที่ออกจากประตูเมืองไม่มีใครจำทาเฮเรย์ในคืนที่มีดมืดนั้นได้ มีม้าสามตัวที่พระบาฮา

อุลลาห์ทรงส่งมารออยู่ข้างนอก ทาเฮเรย์ คาร์นุเม-จานและสามีเดินทางตลอดทั้งคืนจนกระทั่งถึงกรุงเทพมหานคร

พวกเขาอยู่ที่ประตูเมืองจนเช้า หลังจากที่ประตูถูกไขแล้วพวกเขาก็ได้เข้าไป และหาทางไปต่อจนถึงบ้านของพระบาฮาอุลลาห์

ที่เมืองคัสวิน ประชาชนที่พยายามตามหาทาเฮเรย์ทั้งในและนอกบ้านทั้งคืน พวกเขาไม่เข้าใจว่าเธอหลบหนีออกไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็นได้อย่างไร บางคนยังจำที่เธอเคยกล่าวไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเหลือเธอภายในเก้าวัน ผู้ที่เชื่อตามนี้กลายเป็นคนที่ศรัทธาในศาสนา

สองสามวันต่อมา พระบาฮาอุลลาห์ทรงจัดให้ทาเฮเรย์เดินทางไปยังหมู่บ้านใน คูราซาน ที่มีชื่อว่า บาดซ์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่จะมีการประชุม

การประชุมที่บาดัซ

(มิถุนายน-กรกฎาคม พ.ศ. 2391)

[The Conference of Badasht (June-July 1848)]

ศาสนิกชนจากทั่วประเทศมุ่งเดินทางมาประชุมที่บาดัซ บางคนขี่ม้ามา บางคนมาด้วยการเดิน ในช่วงที่พระบ็อบทรงถูกคุมขังอยู่ที่ปราสาทซีห์รีค พระบาฮาอุลลาห์ทรงจัดการประชุมทุกอย่างและทรงดูแลทุกคนที่มาเข้าร่วม เดือนที่ประชุมกันนั้นเป็นฤดูร้อน พระองค์ทรงเช่าสวนไว้สามแห่ง หนึ่งสำหรับทาเฮเรย์ หนึ่งสำหรับคุดคูส และอีกแห่งหนึ่งสำหรับพระองค์เอง หลายกระโถมถูกตั้งขึ้นสำหรับศาสนิกชนแปดสิบเอ็ดคนที่มาเข้าร่วม มีการประชุมยี่สิบสองวันและทุกคนตื่นแต่เช้ามาก

ทุกๆ วันพระบาฮาอุลลาห์ทรงเผยพระธรรมบทหนึ่งบทซึ่งจะถูกสวดเป็นทำนองโดยเพื่อนศาสนิกชนคนหนึ่ง แต่ละบทประกาศคำสอนชุดใหม่จากพระผู้เป็นเจ้าของ พระบาฮาอุลลาห์ทรงตั้งฉายานามแก่ศาสนิกชนแต่ละคนด้วย ณ ที่ประชุมแห่งนี้เองที่คุดคูสได้รับพระราชทานฉายานามนี้ซึ่งแปลว่า " ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด " ทาเฮเรย์ซึ่งแปลว่า " ผู้บริสุทธิ์ " ก็เป็นฉายานามที่ได้รับในที่ประชุมแห่งนี้เช่นกัน

การจัดประชุมครั้งนี้มีเหตุผลพิเศษ แม้บรรดาเพื่อนศาสนิกชนจะทราบทั่วกันแล้วว่าพระบ็อบทรงเป็นพระที่อยู่ในคำสัญญา แต่พวกเขาก็ยังคงปฏิบัติตามความเชื่อและขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีในศาสนาเดิม พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าความเชื่อและประเพณีนิยมบางข้อจำเป็นต้องได้รับการปรับเปลี่ยน ตัวอย่างเช่น สตรีชาวมุสลิมต้องคลุมหน้าเพราะเชื่อกันว่าสตรีมีความบริสุทธิ์มาก ไม่ใช่แค่ใบหน้า

จะต้องมีการกระทำบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่าบาปเป็นศาสนาใหม่ วิธีแบบเก่าบางอย่างได้เปลี่ยนไปแล้วและมีวิธีใหม่ๆ เข้ามาแทนที่ ดังนั้นวันหนึ่งทาเฮเรย์จึงปรากฏกายโดยไม่มีผ้าคลุมหน้า ไม่มีใครเคยเห็นหน้าเธอมาก่อน พวกเขาจึงอ้าปากค้างที่เห็นการกระทำที่กล้าหาญเช่นนี้ บางคนตกใจมากจนวิ่งหนีออกจากที่ประชุมไป แต่ใบหน้าของทาเฮเรย์ยังคงงดงามและเปล่งปลั่งด้วยความสุข

ทาเฮเรย์กล่าวว่า “คุณนี่คือยุคแห่งความปลื้มปิติยินดี”

มีการเปลี่ยนแปลงกฎอื่นๆ ด้วย เป็นต้นว่า วิธีการสวดมนต์และการถือศีลอด ทำให้ศาสนิกชนได้ตระหนักรู้ว่า แม้ว่าพวกเขายังเชื่อในพระโมฮัมหมัดและพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของให้ปรากฏ แต่พระผู้เป็นเจ้าของก็ยังคงส่งคำสอนใหม่ๆ ให้พวกเขาใช้ในการดำเนินชีวิต

33

หลังจากประชุม [After the Conference]

หลังการประชุมที่บาดัชเสรีจทุกคนก็กลับบ้าน ระหว่างการเดินทาง พระบาฮาอูลลาห์ คุดคูส ทาเฮเรย์และศาสนิกชนบางคนหยุดพักในค่ายเพื่อพักแรมที่เชิงเขา เช้าวันรุ่งขึ้น ชาวบ้านปาก่อนหินจากยอดเขาลงมา ทำให้ให้พวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาชาวบ้านได้ยินข่าวที่ไม่เป็นความจริงเกี่ยวกับการประชุมนี้และต่างพากันคิดว่าจะต้องมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นตามมา

ทุกคนพากันวิ่งหนีชาวบ้านที่เกาะกลุ่มกันที่เชิงเขา ชาวบ้านขโมยทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลัง ต่อมาภายหลัง พระบาทอาอุลลาห์ทรงไปพบกับชาวบ้านและทรงอธิบายให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้ พวกเขาชาวบ้านจึงขอโทษและคืนสิ่งที่พวกเขาขโมยให้

คุณครูกลับบ้านของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองบอร์ฟูรูช ตอนที่เขาเดินทางถึง เขาก็ได้ข่าวว่าคนในเมืองได้ทราบข่าวการประชุมนี้แล้วและผู้นำศาสนาก็กำลังรอจับเขาอยู่ เขาถูกกักขังในบ้านของนักบวชคนหนึ่ง จนกระทั่งได้รับความช่วยเหลือในอีกสามเดือนต่อมา

ทาเฮเรย์ก็ถูกจับเช่นกัน เธอถูกคุมตัวไปยังกรุงเตหะราน เธอถูกกักกันเป็นนักโทษในบ้านของนายกเทศมนตรีตลอดสี่ปี

ส่วนพระบาทอาอุลลาห์ พระองค์ยังคงเดินทางไปยังบ้านที่เมืองนุร์ แต่ทรงถูกจับในระหว่างการเดินทางและทรงถูกนำไปยังกรุงเตหะราน ชายคนหนึ่งซึ่งทำงานให้รัฐบาลรัสเซียมีความนับถือพระบาทอาอุลลาห์มาก เขาเสนอความช่วยเหลือด้วยการพาพระองค์หนีลงเรือไปรัสเซีย พระบาทอาอุลลาห์ทรงขบใจชายคนนั้นแต่พระองค์มิได้ทรงรับความช่วยเหลือ พระองค์ทรงได้รับอิสรภาพแค่สองสามวัน

34

ธงสีดำ

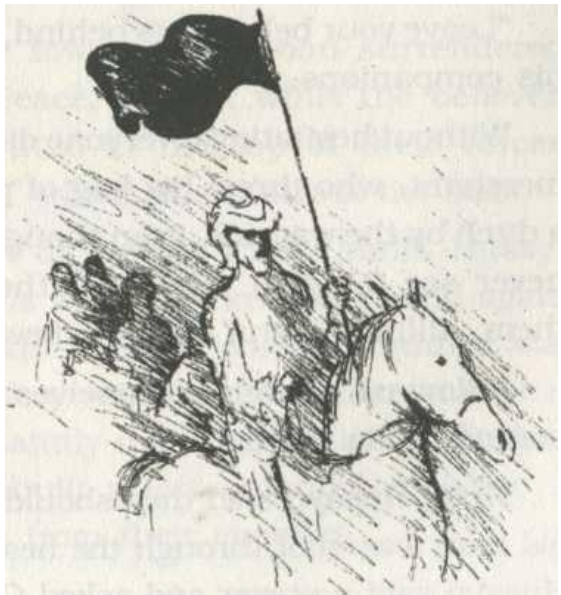
(21 กรกฎาคม-ตุลาคม พ.ศ. 2391)

[The Black Standard (21 July-October 1848)]

ในเวลาเดียวกันนี้ เมื่อพระบ็อบทรงบอกกับผู้นำทางศาสนาว่า พระองค์คือพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา พระองค์ก็ทรงถูกโบยตีและทรงถูกขังอีกครั้งหนึ่ง พระองค์มิได้อยู่ด้วยตอนที่มีการประชุมที่บาดซ์ เมื่อพระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการประชุมตลอดจนการคุมขังคุณคูดุสในบ้านของนักบวช พระองค์จึงส่งสารขอให้ มุลลาห์ ฮูเซน ไปช่วยคุณคูดุสโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และได้ทรงส่งผ้าโพกศีรษะให้ มุลลาห์ ฮูเซน โพกศีรษะและให้เขาถือธงพิเศษที่เรียกว่า "ธงสีดำ"

มุลลาห์ ฮูเซน พลาดโอกาสแห่งความตื่นเต้นในที่ประชุมที่บาดซ์ เพราะว่าช่วงนั้นเขาเป็นนักโทษในค่ายกักกันของทหารซึ่งอยู่นอกเมืองมัชฮัด บัดนี้ เขาเป็นอิสระแล้ว เขาจึงมีความกระตือรือร้นในการออกเดินทางไปค้นหาวิธีช่วยคุณคูดุส

มีศาสนิกชนจำนวนสองร้อยกับสองคนเดินทางไปกับ มุลลาห์ ฮูเซน พวกเขาบอกกล่าวประชาชน

ในทุกแห่งที่พวกเขาไปเกี่ยวกับคำสอนยุคใหม่นี้ และยังเชื่อเชิญ พวกที่กลายเป็นศาสนิกชนให้ร่วมเดินทางไปกับพวกเขาด้วย พ่อค้าที่ร่ำรวยในเมืองนิซซาเพอร์เข้าร่วมเดินทางด้วย ครอบครัวของพ่อค้าคนนี้เป็นเจ้าของเหมืองพลอยสีเขียวคราม แต่เขาก็ไม่ลังเลที่จะติดตามไปกับ มุลลาห์ ฮูเซน โดยนำอัญมณีอันมีค่าจำนวนหนึ่งใส่ถุงเล็กๆ ติดตัวไปด้วย แม้กระทั่งชายชราอายุแปดสิบปีก็ร่วมเดินทางด้วยแต่เขายืนยันว่าจะเดินและจะไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้ใด

ในเมืองหนึ่ง พวกเขาถูกรุมทำร้ายโดยฝูงชนและพวกที่โกรธแค้น

มุลลาห์ ฮูเซน สั่งการเพื่อนร่วมทางว่า " ทิ้งของไว้ข้างหลัง "

ทุกคนทำตามอย่างไม่ลังเลรวมทั้งพ่อค้าที่ร่ำรวยคนนั้นด้วย เขาโยนอัญมณีอันมีค่านั้นลงไปในคูข้างทางเดินต่างๆ ที่เขาคิดว่าจะไม่ได้พบมันอีก ฝูงชนเข้ามารุมพวกเขาและสังหารศาสนิกชนหลายคน

หนึ่งในเพื่อนศาสนิกชนร้องขอ มุลลาห์ ฮูเซน ว่า " ขอให้เราต่อสู้ป้องกันตัวเองเถิด "

มุลลาห์ ฮูเซน ตอบว่าพวกเราควรจะรอก่อนที่จะทำอะไรลงไป แต่เมื่อชายชราถูกยิงที่หัวใจและถึงแก่ความตาย มุลลาห์สวดมนต์ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยเหลือพวกเขา

เขาร้องขึ้นว่า " เหล่าวีรชนของพระผู้เป็นเจ้า จงขึ้นหลังม้า! " พร้อมทั้งขี่ม้าเข้าไปในกลุ่มฝูงชนที่โถมตีพวกเขา เขาเห็นคนที่สังหารชายชรา กำลังซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ มุลลาห์ ฮูเซน จึงใช้มีดดาบฟันไปที่ลำต้นของต้นไม้ นั้น แรงของดาบเหวี่ยงไปตัดลำกัล้องป็นแล้วเลยไปตัดร่างของผู้ที่ทำร้าย ทั้งหมดนี้ขาดสะบั้นด้วยคมของการฟันด้วยดาบเพียงครั้งเดียว! ศัตรูที่เห็นรู้สึกหึงมากเพราะ มุลลาห์ ฮูเซน เป็น

ชายที่มีรูปร่างแบบบาง และดูเป็นคนที่รอบคอบ ระวังระไว มีโชนักรบที่มี รูปร่างสูงใหญ่ พวกศัตรู จึงทิ้งอาวุธปืนและพาคัน หนีไป

ในไม่ช้า คนในเมืองที่ เหลือก็ยอมแพ้ พวกเขา ตะโกนหา "สันติภาพ สันติภาพ" ในขณะที่ศา สนิกชนร้องตะโกน ประกาศชัยชนะอย่าง สุดเสียงว่า " พระผู้เป็น นายแห่งยุคสมัย" ซึ่งก็ คือพระสมณนามของ พระบ็อบ

มุลลาห์ ฮูเซน และเพื่อนศาสนิกชนถูกโจมตีแล้วโจมตีอีกในช่วง เดินทางที่เหลือ พอเดินทางใกล้ถึงหมู่บ้านที่คุดคุดถูกขัง พวกเขาก็ ถูกบังคับให้ไปพักอาศัยอยู่ที่ปูชนียสถานซึ่งเป็นที่ฝังศพของ ซิค ทา บาซี ซึ่งเป็นคนที่ประเสริฐดังเช่นนักบุญ พวกเขาสร้างป้อมล้อมปู ชนียสถานเพื่อป้องกันตัวเองจากศัตรู

การเสด็จมาเยือนของพระบาฮาอุลลาห์ และการช่วยเหลือคุดดุดส

(ตุลาคม - พฤศจิกายน พ.ศ. 2391)

[Bahá'u'lláh's Visit and the Rescue of Quddús
(October-November 1848)]

มุลลาห์ ฮูเซน และบาปิสานิกชนคนอื่นๆ ช่วยกันเก็บกวาดและ
พรมน้ำบนทางที่จะเดินไปยังที่ฝังศพของ ชีค ทาบาซี พวกเขา
มีความสุขอย่างยิ่งเพราะพระบาฮาอุลลาห์กำลังทรงเสด็จมาเยี่ยมพวกเขา
ที่นี่

ทันทีที่พระบาฮาอุลลาห์เสด็จมาถึง มุลลาห์ ฮูเซน ก็วิ่งไปตรงไปหา
และสวมกอดพระองค์อย่างสุภาพอ่อนโยน มุลลาห์ ฮูเซน แนะนำ
ตนเองและเพื่อนศาสนิกชนต่อพระบาฮาอุลลาห์ด้วยความเคารพรัก

พระบาทอาุลลาห์ทรงตรวจสอบให้แน่ว่าเพื่อนศาสนิกชนในป้อมมีทุกสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันตัวพวกเขาเองแล้ว

“สิ่งที่ป้อมและบรรดาเพื่อนศาสนิกชนขาดก็คือ คุตดูส”

ดังนั้น เมื่อ มุลลาห์ ฮูเซน และเพื่อนศาสนิกชนถูกโจมตีและต้องหาที่กำบัง ณ ปุชเนียสถานแห่งนี้ มุลลาห์ ฮูเซน จึงต้องหาทางออกไปช่วยคุตดูส

พระบาทอาุลลาห์ทรงตรัสกับ มุลลาห์ ฮูเซน ว่า ณ ตอนนีให้สงชายเจ็ดคนไปช่วยคุตดูสที่กำลังถูกกักกันอยู่ในหมู่บ้านในระยะทางที่ไม่ไกลมากนัก จากนั้นพระองค์ทรงเตรียมเดินทางไปยังกรุงเตหะรานเพื่อซื้อหาอาหารและสิ่งของจำเป็นสำหรับศาสนิกชนในป้อม ก่อนเสด็จจากไปพระองค์ทรงให้กำลังใจบรรดาศาสนิกชนให้มีความอดทนและมอบความไว้วางใจในพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ทรงบอกว่าพวกเขาได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในบรรดาศาสนิกชนชุดแรกที่จะแผ่ขยายศาสนาและไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเขาจะได้รับชัยชนะ

มุลลาห์ ฮูเซน สงชายเจ็ดคนไปช่วยคุตดูสโดยไม่รอช้าเพื่อนำเขากลับมาอย่างปลอดภัย

ตกดีกจึงได้ข่าวว่าชายทั้งหมดรวมทั้งคุตดูสเดินทางกลับมาถึงแล้ว มุลลาห์ ฮูเซน กระโดดขึ้นด้วยความตื่นเต้น แล้วเพื่อนศาสนิกชนจำนวนนับร้อยคนก็เดินเข้าไปในปาละมาะห์ที่มีดมิดเพื่อต้อนรับคุตดูส แต่ละคนถือเทียนสองเล่มในมือซ้ายขวา ทำให้ป่านั้นสว่างไสว

ทุกคนร้องเพลงขณะที่พวกเขาร่วมเดินประคบคุตดูสเข้าป้อมดังนี้

“ พระผู้ทรงเป็นนายของเรา พระผู้เป็นเจ้าของแห่งเทพยดาและพระ
วิญญานบริสุทธิทรงความศกดีสิทธิ ทรงความศกดีสิทธิยิ่งนัก”

ปานั้นกระหึ่มด้วยเสียงสะท้อนเสียงเพลงแห่งความเบิกบานหรรษา
ของพวกเขา

36

พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกจับอีกครั้ง (ต้นเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2391)

[Bahá'u'lláh is Arrested Again (Early December 1848)]

หลังจากที่ได้ช่วยคุณตุสและนำตัวเขาไปขังป้อม ซิค ทาบาสี ได้
อย่างปลอดภัยแล้ว พระบ๊อบทรงแนะนำให้เพื่อนศาสนิกชนทั่วเปอร์เซีย
พยายามไปช่วยเพื่อนๆ ศาสนิกชนที่ป้อม มีเพื่อนศาสนิกชนมาร่วม
สามร้อยคน ทาเฮเรย์ต้องการไปด้วยแต่ในขณะนั้นเธอยังถูกกักกัน
ตัวเป็นนักโทษในบ้านของนายกเทศมนตรีแห่งกรุงเตหะราน

พระบาฮาอุลลาห์ทรงออกเดินทางพร้อมเพื่อนศาสนิกชนหลายคน
พอพวกเขาเดินทางห่างออกไปจากป้อมเป็นระยะทางเก้าไมล์ก็หยุด
ที่บ้านร้างแห่งหนึ่งที่อยู่ริมถนนเพื่อพัก พระบาฮาอุลลาห์ทรงแนะนำ
มิให้ให้เพื่อนร่วมทางพักอยู่ที่นี่นานเพราะมีทหารกำลังลาดตระเวน
พื้นที่เพื่อสกัดกั้นมิให้บาบิศาสนิกชนเข้าถึงค่าย แต่เพื่อนๆ กลับทูล
พระองค์ว่า พวกเขาเหนื่อยล้ามากและต้องการพักค้างคืนอยู่ที่นี่

พอพวกเขาตื่นขึ้นตอนเช้าก็พบว่าทหารมาล้อมบ้านแล้ว พวกเขา
ทั้งหมดถูกจับและถูกนำตัวไปขังเมือง อามูล ซึ่งอยู่ใกล้เคียง

ผู้นำศาสนาเมือง อามูล เป็นคนอาฆาตมาดร้ายและกระหายเลือด
ตอนที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกจับไปสอบสวนที่มัสยิด นักบวชบอก
ชาวเมืองให้มาพร้อมอาวุธเท่าที่พวกเขาจะหาได้ พวกชาวนาถือ
คราด ช่างเหล็กมาพร้อมกับค้อน คนขายเนื้อถือมีด ส่วนช่างไม้นำ
ขวานติดมือมา พวกเขามีแผนจะพุ่งตรงเพื่อสังหารพระบาฮาอุลลาห์
ทันทีที่ได้รับสัญญาณจากนักบวช

ทุกคนเข้ามาแออัดกันอยู่ในมัสยิด นักบวชกำลังชุมนุมโบกกระดาดแผ่นหนึ่งทีคันได้จากกระเป่าของศาสนิกชนคนหนึ่งซึ่งลิขิตด้วยลายพระหัตถ์ของพระบ็อบ นักบวชคนนั้นทำเสียงลือเลียนขณะที่อ่าน เขาบอกว่าที่เขียนนี้ผิดหลักไวยากรณ์ อ่านแล้วไม่เข้าใจ เขามีได้ตระหนักว่าพระธรรมกวีนั้นอ้างอิงมา

จากพระธรรมในศาสนาอิสลามซึ่งนักบวชคนนั้นก็มีความศรัทธาเชื่อถืออยู่แล้ว พระบาฮาอุลลาห์ทรงอธิบายแก่นักบวชคนนี้อย่างพระทัยเย็นพระองค์ทรงอธิบายความหมายของพระธรรมวจาณะ ทั้งยังทรงบอกเขาด้วยว่าไวยากรณ์ที่ใช้นั้นถูกต้องอย่างสมบูรณ์แบบ นักบวชคนนั้นจึงเจียบและรู้สึกละลายในความเขลาของตนเอง

แต่นักบวชคนอื่นยังคงพยายามจับผิดพระบาฮาอุลลาห์และฝูงชนก็ยิ่งสับสนงุนงงมากยิ่งขึ้น พวกเขา รอแต่เวลาเข้าสู่โฌมเพื่อทำร้ายพระองค์

รองผู้ว่าราชการจังหวัด อามูล เริ่มเป็นกั๊งวลกับอารมณ์อันพลุ่งพล่านของชาวเมือง แม้ว่าเขาจะมีได้ช่วยหยุดยั้ง

นักบวชคนนั้นจากการกล่าวโจมตีพระบาฮาอุลลาห์ แต่เขาก็มิได้มีความต้องการให้พระองค์ถูกสังหาร อย่างไรก็ตาม เขารู้สึกว่าเขาจะต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ชาวเมืองพอใจ หากไม่แล้วจะเกิดการจลาจลขึ้น

เขาลังตดลสนใจให้ทหารลงโทษศาสนิกชนที่อยู่กับพระบาฮาอุลลาห์ ด้วยการโบยที่เท้าของพวกเขา เป็นการลงโทษที่เรียกว่า แบลตีเนโด เป็นวิธีเดียวกับที่ไม่นานมานี้ พวกเขาลงมือกระทำกับพระบ็อบซึ่งยังคงความทุกข์ทรมานแก่พระองค์ที่เมืองทาบริซ

พระบาฮาอุลลาห์ไม่ทรงต้องการให้เพื่อนศาสนิกชนได้รับความเจ็บปวดพระองค์จึงทรงเข้าขวาง พระองค์ทรงตรัสกับทหารมิให้โบยพวกเขาแต่ให้โบยพระองค์แทน และพวกเขา ก็ปฏิบัติตามนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้ว่าราชการจังหวัดก็กลับมาที่เมือง อามูล เมื่อพบว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในระหว่างที่เขาไม่อยู่ เขาลังโกรธรองผู้ว่าราชการจังหวัดอย่างมากที่เขาได้จับกุมพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ว่าราชการจังหวัดคนนี้มี ความเคารพพระบาฮาอุลลาห์มากแม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจคำสอนใหม่นี้ก็ตาม ทั้งยังนิยมชมชอบความกล้าหาญของเพื่อนบาปศาสนิกชนเหล่านี้อีกด้วย สองสามวันต่อมา ก็มีคำสั่งให้เพื่อนศาสนิกชนและพระบาฮาอุลลาห์กลับไปยังกรุงเตหะราน

พระบาฮาอุลลาห์ทรงผิดหวังที่พระองค์ไม่ทรงสามารถกลับไปช่วยเพื่อนศาสนิกชนที่ป้อมได้ แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงมีอีกแผนหนึ่งสำหรับพระองค์

ป้อมภูงโจนต

(ธันวาคม พ.ศ. 2391)]

[The Fort is Attacked (December 1848)]

ที่เปอร์เซีย กษัตริย์องค์เก่าเสด็จสวรรคตในเดือนกันยายน พ.ศ. 2391 (ค.ศ. 1848) มีกษัตริย์พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์แทนที่ กษัตริย์พระองค์นี้มีพระชนมายุเพียงสิบเจ็ดพรรษาและไม่ทรงทราบเกี่ยวกับวิธีการปกครองประเทศอย่างปรีชาสามารถ นายกรัฐมนตรี และหัวหน้านักบวชจึงเข้ามาควบคุมดูแลกิจการบ้านเมืองและทูล กษัตริย์ให้สังหารพระบ็อบและบาปิสานิกชนให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ กษัตริย์ทรงตกลงตามนี้

กษัตริย์ที่ทรงอยู่ในวัยหนุ่มคิดว่าเป็นการง่ายที่จะสังหารศาสนิกชนที่อ่อนโยนเหล่านี้ซึ่งกำลังหลบซ่อนตัวอยู่ที่ป้อม ซิค ทาบาซี พระองค์ทรงบัญชาให้นายกรัฐมนตรีส่งกองกำลังหนึ่งหมื่นสองพันนายเข้า โจมตีศาสนิกชนแค่สามร้อยสิบสามคน พระองค์ทรงคิดว่า เดียว สงครามครั้งนี้ก็จะสิ้นสุดลง

ขณะที่หัวกระสุนตกลงพื้น คุณคุดูส เตือนเพื่อนศาสนิกชนให้นั่งสงบ และอย่าหวั่นวิตก คุณคุดูส ใช้เวลาสวดมนต์และอธิบายความหมายของพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนๆ สวดพระวจนะอันไพเราะของพระบ็อบเป็นทำนอง แต่พอกระสุนตกใส่ศาสนิกชนมากขึ้นเรื่อยๆ และบางคนตกอยู่ในอันตรายซึ่งอาจถึงแก่ชีวิตได้ คุณคุดูส จึงคิดว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเขาต้องต่อสู้ป้องกันตนเอง คุณคุดูส จึงมีม้าออกจากป้อมพร้อม มุลลาห์ ฮูเซนพร้อมเพื่อนศาสนิกชนอีกสามคน ส่วนศาสนิกชนที่เหลือเดินทางเท้าตามหลังมาติดๆ

พวกเขาร้องขณะที่กรูไปข้างหน้าว่า “ ข้าแต่พระผู้เป็นนายแห่งยุค ”

เสียงนั้นดังก้องไปในป่า ทำให้พวกทหารต่างพากันวิ่งหนีด้วยความกลัว วันนั้นมีการปะทะกัน ทำให้ทหารหลายนายถึงแก่ความตาย แต่ทางฝ่ายบาปิสตินิกชนไม่มีผู้ใดเสียชีวิต

ความเจียบครอบงำอยู่พักหนึ่ง แต่คุณดุสก็ตระหนักดีว่าการโจมตีจะเกิดขึ้นอีก เขาจึงบอกให้เพื่อนศาสนิกชนชุดครุยบ่า ป้อมเพื่อความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

เวลาผ่านไปสิบเก้าวัน ไม่มีการโจมตีค่ายเลยในช่วงนี้ ต่อมา มีข่าวว่าเจ้าชายจะนำกองกำลังมาปราบปราม เจ้าชายต้องการทราบวาศาสนิกชนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายอะไร มุลลาห์ ฮูเซน ส่งข้อความตอบกลับพระองค์ว่า ศาสนิกชนเหล่านี้มีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ พวกเขาแค่ต้องการแจ้งให้ผู้นำศาสนาได้ทราบเกี่ยวกับการมาปรากฏของพระผู้ซึ่งอยู่ในคำสัญญา และเขาขอให้เจ้าชายจัดหาผู้นำศาสนาในภูมิภาคนี้มาที่ป้อมเพื่อสนทนากับเขา มุลลาห์ ฮูเซน เขียนตอบว่าถ้าเจ้าชายทำตามนี้ได้ พระองค์ก็จะตัดสินด้วยพระองค์เองได้ว่าศาสนาของพระบ็อบแท้หรือเทียม

ผู้ถือจดหมายส่งสารฉบับนั้นให้กษัตริย์แล้วกลับมาพร้อมคำตอบจากกษัตริย์ว่า ผู้นำศาสนาจะมาสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับมุลลาห์ ฮูเซน ภายในสามวัน แต่กษัตริย์มิได้ทรงรักษาคำมั่นสัญญานั้น การณ์กลับเป็นว่า สามวันต่อมา กองกำลังทหารเดินหน้าบุกป้อม ตอรุ่งสว่าง และเมื่อเจ้าชายส่งสัญญาณ พวกเขาก็ตึงเข้าไปในป้อม

ในความมืดนั้น เสียงจากภายในป้อมก็ดังออกมาว่า “ วีรชนของพระผู้เป็นเจ้า จงขึ้นหลังม้า ” ประตูป้อมก็เปิดออกแล้วเหล่าศาสนิกชนก็ควมม้อออกมาเผชิญหน้าทีศครุ

การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือด หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าชายก็กลับไปตีค่ายทหารด้วยความเชื่อมั่นว่าในไม่ช้าบาปศาสนิกชนก็จะพ่ายแพ้

แต่ยังไม่ทันถอดรองเท้าและได้พัก พระองค์ก็ได้ยินเสียงดังคล้ายเสียงฟ้าร้อง เมื่อทรงวิ่งออกมาก็เห็นทหารที่ถูกขู่จนยอมรีบถอยร่นเข้ามาในค่าย พวกทหารถูกขับไล่ออกมาโดยศาสนิกชนจำนวนมากแค่หยิบมือเดียวที่นำโดย มุลลาห์ ฮูเซน

เจ้าชายทรงตกใจจนกระโดดหนีออกทางหน้าต่างต่างๆ ที่ยังไม่ได้สวมรองเท้าและตกลงไปในคูน้ำที่เย็นจนเป็นน้ำแข็ง

วีรบุรุษแห่งป้อมทาบาศี (1)

(มกราคม พ.ศ. 2392)

[Heroes of Fort Tabarsí (1) (January 1849)]

เมื่อนายกรัฐมนตรีได้ทราบข่าวว่ากองกำลังทหารไม่สามารถสังหารหรือบังคับให้บาปิสตานิคนั้นที่ป้อม ทาบาศี ยอมแพ้ได้ เขาจึงส่งกองกำลังเสริมเข้าไปอีกและสั่งให้ทหารสร้างสิ่งกีดขวางรอบป้อมเพื่อที่จะไม่มีใครหนีรอดไปได้

ตกเที่ยงคืน มุลลาห์ ฮูเซน ซึ่งโพกผ้าสีเขียวของพระบ๊อบซีม้าออกจากป้อมโดยมีเพื่อนศาสนิกชนติดตามไปทำลายสิ่งขวางทั้งเจ็ดด่าน เสียงร้อง " ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนายแห่งยุค " ดังก้องป่าในขณะที่ทหารถอยหนีไปต่อหน้าพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง แต่มีทหารคนหนึ่งรีบปีนหนีขึ้นไปบนต้นไม้ ตอนนั้นมีมืดมากจึงไม่มีใครเห็นเขาหลบซ่อนตัวอยู่บนกิ่งของต้นไม้ต้นนั้น

ขณะที่ มุลลาห์ ฮูเซน ซี่ม้าผ่านต้นไม้ต้นนั้น กีบม้าของเขาเกิดไปพันกับเชือกที่ซึ่งกระโجمหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ กันนั้น เป็นโอกาสที่ทหารที่ซ่อนตัวอยู่คนนั้นเล็งปืนและยิง มุลลาห์ ฮูเซน ที่หน้าอก ลำตัวของ มุลลาห์ ฮูเซน โน้มลงไปทรุดลงตรงหน้าอานม้า เพื่อนสองคนอุ้มร่างอันไร้สติของ มุลลาห์ ฮูเซน กลับไปยังป้อมและให้เขานอนลงต่อหน้าคูดดูส

คูดดูส กล่าวว่า " ขอให้เราอยู่กับเขาตามลำพัง เรามีเรื่องส่วนตัวที่อยากบอกกับเขา "

เพื่อนๆ ต่างไม่เข้าใจว่า คุณดูล จะสามารถบอกอะไรกับ มุลลาห์ ฮูเซน ในสภาพที่เขากำลังหมดสติได้ แต่พวกเขา ก็แสดงความเคารพ คำขอนั้นด้วยการออกไปจากห้อง ขณะที่รออยู่ข้างนอก พวกเขา ประหลาดใจที่ได้ยินเสียง คุณดูล เรียกชื่อ มุลลาห์ ฮูเซน และมุลลาห์ ฮูเซนก็ตอบเขา

เพื่อนคนหนึ่งมองลอดรอยแตกที่ประตูและได้เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ในขณะนั้น

เขาเห็น มุลลาห์ ฮูเซน ลุกขึ้นเมื่อได้ยิน คุณดุส เรียกชื่อและคุกเข่าลงต่อหน้า คุณดุส ทั้งสองพูดคุยกันอยู่สองชั่วโมง พวกเขาไม่สามารถได้ยินคำสนทนาผ่านทางประตูนั้น แต่ได้ยิน คุณดุส กล่าวถึงโลกหน้าว่ามีความอัศจรรย์อย่างมากเพียงใด คุณดุส ยังได้กล่าวแสดงความหวังว่าเขาจะได้พบกับ มุลลาห์ ฮูเซน ในโลกหน้าในไม่ช้านี้

จากนั้น พวกเขา ก็ได้ยิน มุลลาห์ ฮูเซน ถามว่า “ท่านพอใจเราไหม?” คุณดุส ตอบว่าเขาพอใจ

ในที่สุด คุณดุส ก็เปิดประตู

เขากล่าวว่ากับบรรดาเพื่อนๆ ศาสนิกชนที่เบียดกันเข้ามาในห้องว่า “เราได้สังเวยกับเขาแล้ว”

มุลลาห์ ฮูเซน เสียชีวิตแล้ว เขามีรอยยิ้มละไม ใบหน้าแลดูสงบ คุณดุส ถอดเสื้อที่เปื้อนโลหิตของ มุลลาห์ ฮูเซน ออกและให้เขาสวมเสื้อที่สะอาดของเขาแทน จากนั้นก็จูบหน้าผากและตาของมุลลาห์ ฮูเซน และฝังเขาไว้ในที่ลับซึ่งศัตรูจะไม่สามารถค้นพบ

ศาสนิกชนอีกเจ็ดสิบสองคนก็ถูกสังหารในคืนที่มีปะทะกันนั้น เขาทั้งหมดถูกฝังไว้ในหลุมใหญ่เดียวกันที่อยู่ข้างป้อมนั้นเอง

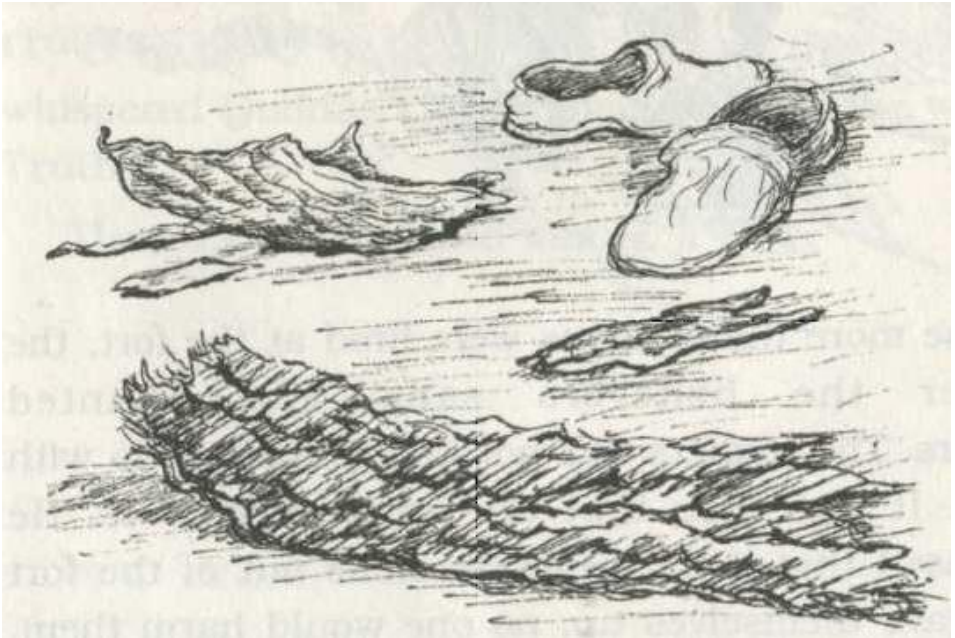
39

วีรบุรุษแห่งป้อมทาบาสี (2)

(พฤษภาคม พ.ศ. 2392)

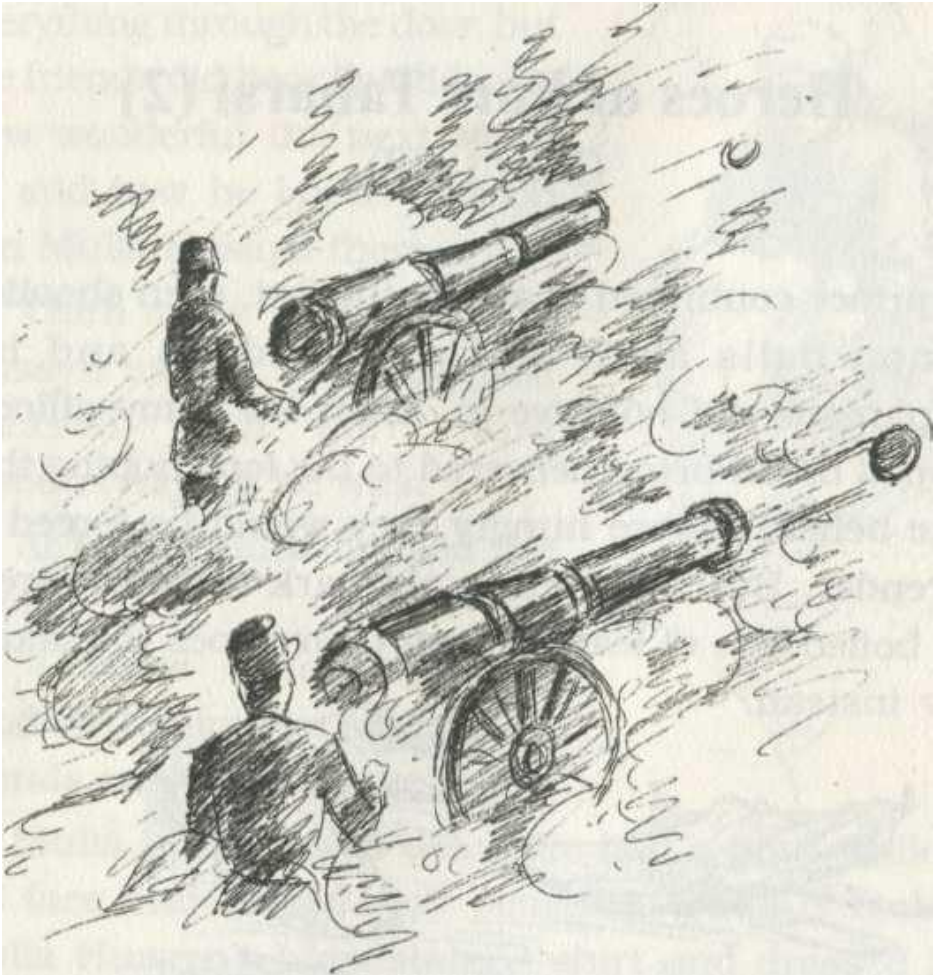
[Heroes of Fort Ṭabarsí (2) (May 1849)]

นายกรัฐมนตรียังคงเดินหน้าโจมตีป้อมต่อไปอีกด้วยการยิงลูกกระสุนใส่ป้อม กระนั้น คุดดูล และเพื่อนศาสนิกชนของเขาก็ยังไม่ยอมแพ้ นายทหารจึงสั่งห้ามสงขมบังเข้าไปในป้อมด้วยหวังว่าจะทำให้ศาสนิกชนหิวโหยจนถูกบังคับให้ยอมแพ้ได้ แต่เพื่อนศาสนิกชนยอมทานเปลือกไม้และหนังรองเท้าที่นำมาฉีกแล้วต้มเป็นซุป

พวกทหารหมดหนทางบีบบังคับศาสนิกชน พวกเขาจึงเริ่มยิงทุกคนที่ออกจากป้อมมาตักน้ำในบ่อ เพื่อนๆ หลายคนในค่ายเริ่มวิตกเพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปถ้าขาดน้ำดื่ม แต่คุดดูล สวด

มนต์และกล่าววาคินนี้ฝนจะตกและจะมีหิมะตกในวันถัดไป แล้วการณ้ก็เป็นจริงตามที่ คุดดุตส พุด พวกเขาจึงมีน้ำพอสำหรับดื่มอยู่ชั่วระยะหนึ่ง

ยังมีกระสุนยิงเข้าไปในป้อมมากเท่าใด เสียงร้องทำนองสาวมนต์ก็ยิ่งดังขึ้นเท่านั้น พวกทหารไม่ทราบว่าจะจัดการอย่างไรกับพวกเขา ช่วงนี้เองที่เจ้าชายกล่าวเท็จว่า พระองค์สัญญาว่าจะไม่มีใคร

ได้รับบาดเจ็บถ้าศาสนิกชนออกมาจากป้อมและยอมแพ้ พระองค์ทรงลิขิตคำสั่งสัญญาไว้บนสำเนาของพระคัมภีร์กรอ่านและส่งไปให้คุดดูล

คุดดูล น้อมรับสารที่ลิขิตบนแผ่นพระคัมภีร์นั้นด้วยความเคารพ เพราะว่าเป็นสารที่เขียนบนแผ่นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่งลิขิตโดยพระศาสดาโมฮัมหมัด ดังนั้นเขาจึงตกลงที่จะออกจากป้อม

ทันทีที่บาปิสตริกชนเดินออกมาจากป้อม บางคนถูกจับและถูกนำไปขายเป็นทาส หลายคนหลบหนีไปได้ อีกหลายคนถูกสังหาร ส่วน คุดดูล ถูกเจ้าชายจับและถูกนำตัวไปยังบ้านของหัวหน้านักบวชที่อยู่ในเมืองใกล้เคียงกับเมือง บอร์ฟูรูช

ขณะที่เจ้าชายส่งตัว คุดดูล ให้กับหัวหน้านักบวชลงทัณฑ์ พระองค์ทรงตรัสกับนักบวชคนนั้นว่า “ท่านจะลงโทษเขาอย่างไรก็แล้วแต่ท่าน” แล้วเจ้าชายก็รีบจากไปด้วยความละอายใจที่พระองค์ทรงหลอกให้บาปิสตริกชนยอมแพ้

คุดดูล ถูกล่ามโซ่และถูกลากจูงให้เดินไปตามท้องถนนและในเมืองด้วยเท้าเปล่า ผุ่ชนขว้างปาขยะใส่เขาและถ่มน้ำลายรดขณะที่เขาเดินผ่าน

คุดดูล กระซิบว่า “ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า โปรดทรงยกโทษแก่บาปของพวกเขา ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดแสดงทางแห่งสัจธรรมให้พวกเขาได้เห็น”

จากนั้น ผุ่ชนก็รุมประชาทัณฑ์ คุดดูล จนถึงแก่ความตาย

ดินศักดิ์สิทธิ์

(พฤษจิกายน พ.ศ. 2392)

[Holy Earth (November 1849)]

พระบ็อบทรงถูกความเศร้าเข้าครอบงำเมื่อทรงได้ข่าวเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ คุดดูล และ มุลลาห์ ฮูเซน ตลอดจนวีรชนคนอื่นๆ ที่ป้อม ทาบาศี พระหทัยของพระองค์เต็มไปด้วยความเสียใจจนไม่สามารถเสวยพระกระยาหารตลอดเก้าวัน และในช่วงหกเดือนพระองค์มิได้ทรงลิขิตพระธรรมบทใดๆเลย

หลังจากหกเดือนผ่านไป พระธรรมบทแรกที่ทรงลิขิตเป็นบทพิเศษคือ บทสรรเสริญ มุลลาห์ ฮูเซนและ คุดดูล และทรงกล่าวว่า บัดนี้ทั้งสองได้สถิตอยู่ร่วมกันในโลกทางจิตวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของแล้ว นอกจากนี้ พระบ็อบยังทรงลิขิตพระธรรมบทที่กล่าวเกี่ยวกับศาสนิกชนทั้งหมดที่ต่อสู้และสิ้นชีวิตในป้อม จากนั้นพระองค์ทรงส่งศาสนิกชนคนหนึ่งชื่อ ไชยาร์ห์ ไปที่ป้อมเพื่อสวดมนต์ที่พระองค์ทรงลิขิตเพื่ออุทิศแก่บรรดาผู้เสียชีวิตเพื่อศาสนาเหล่านั้น

พระบ็อบทรงตรัสกับ ไชยาร์ห์ ว่า “ จงนำดินศักดิ์สิทธิ์ที่หน้าหลุมฝังศพของบรรดาผู้เป็นที่รักของเรา ของมุลลาห์ ฮูเซน และ คุดดูล กลับมาให้เราหนึ่งกำมือ ” พยายามกลับมาให้ทันก่อนวันนอร์รูซ เพื่อที่เจ้ากับเราจะได้เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ด้วยกัน เป็นการฉลองแค่ครั้งเดียวก่อนที่เราจะไม่ได้เห็นงานนี้อีกแล้ว ”

ไชยาร์ห์ เดินทางไปที่ป้อมและปฏิบัติตามที่พระบ็อบทรงพระบัญชา เขาถอดรองเท้าและก้มลงจรดศีรษะลงกับพื้น จากนั้นเขาเอ่ยนาม

ของศาสนิกชนทั้งหมดและสวดมนต์ขณะที่เดินรอบหลุมฝังศพซึ่งเป็นปูชนียสถานแห่งนั้น

หลังจากที่ได้ปฏิบัติครบตามนี้แล้ว ไชยาห์ ก็เดินทางไปเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ที่กรุงเตหะราน เมื่อตอนที่เขามาถึง เฝ้าของเขาเปราะเปื้อนด้วยโคลนเนื่องจากเขาต้องเดินทางเท้าเลาะมาตามชนบทซึ่งเป็นระยะทางไกล

บังเอิญในช่วงนั้น วาฮิดก็กำลังเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ วาฮิดเป็นผู้คงแก่เรียนซึ่งกลายเป็นศา

สนิกชนเมื่อตอนที่กษัตริย์แห่งเปอร์เซียส่งเขาไปเมืองชีราซเพื่อตรวจสอบความเป็นจริงของข้ออ้างของพระบ๊อบ วาฮิด เป็นบุรุษที่ทรงเกียรติ เขามักจะแต่งกายดีอยู่เสมอ แต่เมื่อเขาทราบว่า ไชยาห์เดินทางมาหลังจากที่เข้าเฝ้าพระบ๊อบ เขาก็ถลาลงบนพื้นต่อหน้าวาฮิดและสวมกอดขาที่เปื้อนโคลนทั้งสองข้างและจูบเท้าซ้ายขวาของเขาด้วย

หลังจากสองสามวันผ่านไป ไชยาห์ ก็กลับไปเข้าเฝ้าพระบ๊อบซึ่งยังทรงถูกคุมขังอยู่ที่ปราสาทชีริคพร้อมทั้งถวายดินอันล้ำค่าจากป้อมทาบาสีให้แก่พระองค์

ผู้ทศชีวิตทั้งเจ็ดเพื่อศาสนาที่กรุงเตหะราน (กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2393)

[The Seven Martyrs of Tīhrán (February 1850)]

พระบ็อบทรงมีคุณลุง 9 คนซึ่งท้ายที่สุดแล้วทุกคนกลายเป็นศาสนิกชนทั้งหมด หนึ่งในนั้นคือ ฮัจลี มีร์ซา ซียิด อาลี ซึ่งพระบ็อบทรงรักเป็นพิเศษจนถูกเรียกโดยพระองค์ว่าลุงคนสำคัญที่สุด ลุงคนนี่เองที่ดูแลพระบ็อบตอนที่พระองค์ยังทรงเป็นเด็กในช่วงที่บิดาของพระองค์ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

ลุงคนสำคัญที่สุดคนนี้อยู่ที่กรุงเตหะรานและมักจะชอบไปงานพบปะสังสรรค์ที่จัดโดยบาปิสานิกชนอยู่เป็นประจำ แต่มีสายลับคนหนึ่งที่แฝงตัวเข้ามาร่วมงานและสร้างปัญหาและความยุ่งยาก สายลับคนนี่แสร้งทำว่าตนเองเป็นศาสนิกชน แต่ที่จริงแล้วเขามาร่วมงานแค่เพียงต้องการหารายชื่อของบาปิสานิกชนเพื่อนำไปรายงานนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรียังคงมีความซุนเคืองใจที่ต้องใช้เวลาอันกว่าจะสังหารบาปิสานิกชนที่ป้อมทาบาศีได้หมด เขาจึงตั้งใจว่าจะสังหารทุกคนที่มีความศรัทธาและความเชื่อในพระบ็อบ

สายลับให้รายชื่อศาสนิกชนจำนวนห้าสิบรายชื่อแก่นายกรัฐมนตรีอย่างลับๆ นายกรัฐมนตรีจึงสั่งการให้จับกุมศาสนิกชนห้าสิบคนเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมพวกเขาได้เพียงสิบสี่คนเท่านั้น เจ้าหน้าที่รัฐทราบพวกเขาโดยคาดคิดว่าศาสนิกชนเหล่านี้จะยอมเปิดปากบอกรายชื่อบาปิสานิกชนคนอื่นๆ แต่พวกเขา กลับไม่ยอมบอก

นายกรัฐมนตรีจึงเสนอทางเลือกแก่พวกเขาว่า พวกเขาจะได้รับการปล่อยตัวเป็นอิสระถ้าพวกเขาแค่บอกว่าไม่มีความเชื่อในพระบ็อบต่อไปอีกแล้ว แต่ถ้าพวกเขายังยืนยันในความเชื่อนั้นพวกเขาก็จะถูกสังหาร เจ็ดในสิบสี่มีพลังความเชื่อที่ไม่มั่นคงแข็งแรงพอเกิดความตื่นตระหนกจึงกล่าวว่าพวกเขาทั้งเจ็ดไม่มีความเชื่อในพระบ็อบอีกต่อไป ทั้งเจ็ดคนนี้จึงได้รับการปล่อยตัว ส่วนเจ็ดคนที่เหลือถูกตัดสินประหารชีวิต

หนึ่งในเจ็ดนั้นมีชื่อว่า ซียิต อาลี ซึ่งก็คือ ลุงคนสำคัญที่สุด นั่นเอง คุณลุงคนนี้รักพระบ๊อบมากอย่างหมดหัวใจและไม่มีความเกรงกลัวต่อผู้ใด เขาขอให้ตนเองเป็นคนแรกที่จะต้องตาย ขณะที่เขาถูกนำตัวไปตัดศีรษะนั้นเขากล่าวเตือนฝูงชนที่มามุงดูว่า “พวกท่านสวดมนต์แล้วสวดมนต์อีกตลอดเวลาหนึ่งพันปีเพื่อขอให้พระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาปรากฏองค์ แต่นี่พอถึงเวลาที่พระองค์ทรงเสด็จมา พวกท่านกลับส่งพระองค์ไปยังสุดมุมประเทศและกำลังฆ่าศาสนิกชนของพระองค์ เราขอสวดมนต์ด้วยลมหายใจเป็นครั้งสุดท้ายว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงพระราชทานอภัยแก่พวกท่านและช่วยให้พวกท่านมีความเข้าใจ”

เมื่อเพชรฆาตได้ยืนดังนี้ หัวใจของเขาเต็มไปด้วยความประทับใจ เขาไม่ต้องการลงมือสังหารลุงคนสำคัญที่สุดคนนี้ เขาแสร้งทำเป็นว่าต้องล้มดาบให้คมเสียก่อนแล้วก็รีบเดินออกไป แต่เขาก็ถูกเรียกตัวกลับมาและ ซียิต อาลี ก็ถูกสังหาร

จากนั้นไม่นาน เพชรฆาต คนนี้ก็เปลี่ยนอาชีพเป็นพนักงานทำงานเบ็ดเตล็ด เขาบอกทุกคนที่เขาได้พบเกี่ยวกับลุงคนสำคัญที่สุดคนนี้ว่าคุณลุงคนนี้มีคุณความดีและมีความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนาอย่างยิ่ง และเขาจะร้องไห้ทุกครั้งที่ได้ยินชื่อของศาสนิกชนที่มีความศรัทธาและความกล้าหาญอย่างแรงกล้าของลุงคนสำคัญที่สุดคนนี้

หลังจากที่ ลุงคนสำคัญที่สุดคนนี้ถูกสังหารแล้ว คนต่อไปคือที่ต้องตายคือ เคอร์เบน-อาลี เขาอัครของ ลุงคนสำคัญที่สุด ไวไวแวง แชนและปาวประกาศว่า

“มาลี มาลงดาบเลย เพราะสหายที่ซื่อสัตย์ของเรากำลังเรียกให้เราไปอยู่กับเขาในโลกหน้า!”

วาฮิดและการต่อสู้ที่เนริซ

(มกราคม-มิถุนายน พ.ศ. 2393)

[Váhid and the Battle of Nayríz (January-June 1850)]

วาฮิด บอกประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับคำสอนของพระบ็อบอย่างเปิดเผยในอิฐภูมิภาคหนึ่งของเปอร์เซีย ประชาชนจำนวนมากกลายเป็นศาสนิกชนจนไม่มีที่พอสำหรับพวกเขาที่จะมารวมตัวกันในบ้านของเขาในเมืองยาซด์ พวกเขาต้องยืนออกกันแน่นอยู่ที่ถนนหน้าบ้านจน วาฮิด ต้องออกมาพูดกับพวกเขาจากหน้าต่างชั้นบนของบ้าน

วาฮิด เห็นกองทหารที่ตั้งแถวมาจับเขาแต่ไกลจากหน้าต่างเพื่อห้ามให้เขาหยุดพูดเกี่ยวกับพระบ็อบหันไปมองถนนอีกด้านหนึ่ง เขาเห็นฝูงเหล่าอันธพาลที่มีท่อนไม้อยู่ในมือพร้อมร้องตะโกนกำลังวิ่งตรงมาตามท้องถนน

หมายจะเข้ามาทำร้ายพวกเขา วาฮิด รู้ในทันทีว่าเขากำลังเผชิญศึกสองด้าน บาบิศาสนิกชนบนท้องถนนก็เห็นทหารและกลุ่มอันธพาลที่กำลังมุ่งหน้าเข้าประชิดตัวพวกเขาด้วย

พวกเขาถาม วาฮิด ว่า “เราจะทำอย่างไรต่อไป?”

วาฮิด นั่งลงที่ริมหน้าต่างอย่างใจเย็นและบอกพวกเขาให้อดทนและขอพระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นที่พึ่ง

ช่วงขณะนั้นเองก็มีศาสนิกชนกลุ่มใหม่เข้ามารวมตัวด้วย แต่พอหันไปเห็นทหารที่มุ่งหน้ามาที่บ้านของวาฮิด พวกเขา ก็ตะโกนขึ้นมาว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนายของยุค” แล้วพวกเขาก็ดาหน้าเข้าไปหากองทหารที่กำลังสับสนแล้ววิ่งหนีเตลิดไปคนละทิศละทาง จากนั้น เจ้าหน้าทีของเมืองคนหนึ่งก็เข้ามาหว่านล้อมให้อันธพาลกลับบ้าน แล้วความสงบก็กลับคืนถนนสายนั้นอีกครั้งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม วาฮิด ทราบดีว่าเขาควรจะออกไปจากเมืองนี้ก่อนทีจะมีเรื่องจะบานปลายไปมากกว่านี้ เขาจึงออกเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านกับบุตรชายสองคนและสอนศาสนาตามทางที่เดินผ่านจนกระทั่งถึงเมืองเนริช

* * * * *

ทันทีที่เขาถึงเมืองเนริช เขาก็มุ่งตรงไปยังมัสยิดเพื่อบอกประชาชนเกี่ยวกับคำสอนของพระบ็อบ

ประชาชนที่นั่นตะโกนตอบรับว่า “เราทราบแล้วและเราก็เคารพเชื่อฟังคำสอนเหล่านั้น” แล้วทั้งหมดก็โห่ร้องแสดงความดีใจขณะที่มาห้อมล้อม วาฮิด มีประชาชนจำนวนกว่าหนึ่งพันคนร่วมเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบในวันนั้น

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เขาสั่งการให้โจมตี วาฮิด และศาสนิกชนใหม่ๆ ทหารเริ่มยิงใส่พวกเขา บางคนจึงไป หลบซ่อนอยู่บนป้อมสูงที่เห็นตัวเมืองที่อยู่เบื้องล่าง

พวกเขาไม่ยอมอ่อนข้อตลอดเวลาหกเดือนแต่ในท้ายที่สุดพวกเขา ถูกหลอกจนต้องยอมแพ้เหมือนกับศาสนิกชนที่ถูกลวงให้ออกมา จากป้อมทาบาศี แม่ทัพนายกองส่งสารพร้อมทั้งพระคัมภีร์กุรอ่าน ให้แก่ วาฮิด ในสารนั้นสัญญาว่ากองกำลังทหารจะหยุดโจมตีและจะ เป็นศาสนิกชนผู้มีความศรัทธาถ้า วาฮิด สามารถทำให้เขามีความ เชื่อในศาสนาใหม่ของพระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าหาก วาฮิด ไม่สามารถโน้มน้าวให้เขามีความศรัทธาได้ แม่ทัพนายกองคนนี้ก็เลยยอมปล่อยให้ เขากลับไปยังค่ายโดยที่ทหารจะไม่ทำอันตราย

วาฮิด ทราบดีว่าแม่ทัพนายกองคนนี้ไม่มีความจริงใจ แต่เนื่องจาก เขามีความเคารพรักในพระคัมภีร์กุรอ่านอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ เขา จึงก้มลงจูบพระคัมภีร์นั้นและเดินทางออกจากป้อมปราการนั้นและ ตรงไปยังค่ายทหาร

เขาได้รับการปฏิบัติอย่างดีในระยะแรก แต่ทหารมีแผนลับที่จะ สังหารเขา พวกทหารหลอกล่อบาปิสานิกชนที่เหลือในป้อม ปราการที่ปลอดภัยนั้น แต่เมื่อพวกเขาทั้งหมดได้ออกมาในที่โล่ง ส่วนใหญ่ก็ถูกสังหารในทันที วาฮิด ก็ถูกสังหารอย่างเห็นมโหด เช่นกัน

เนื่องจากในเปอร์เซียขณะนั้น วาฮิดเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและเป็น ที่ไว้วางใจของคนทั่วไป เมื่อประชาชนในเมืองต่างๆ ได้รับข่าวนี้ พวกเขาจึงต้องการทราบเกี่ยวกับคำสอนสำหรับยุคใหม่จากพระผู้เป็น เจ้าที่ทำให้ วาฮิด มีความศรัทธาความเชื่อและพร้อมอุทิศชีวิตให้ หลายคนจึงกลายเป็นศาสนิกชนที่มีความศรัทธา

ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (1) (พฤษภาคม พ.ศ. 2393-มกราคม พ.ศ. 2394) [Hujjat and the Battle of Zanján (1) (May 1850-January 1851)]

ฮัจจาต เป็นครูสอนศาสนาที่มีชื่อเสียงในเมืองซานจอนของเปอร์เซีย เขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ส่งศาสนิกชนบางคนไปพยายามช่วยพระบ็อบเมื่อตอนที่พระองค์ทรงกำลังถูกนำไปยังเมืองทาบรีซในสภาพนักโทษเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้

ฮัจจาต เป็นคนที่มีหัวใจที่บริสุทธิ์ เขาเป็นบาปีศาสนิกชนในทันทีที่อ่านพระธรรมลิขิตของพระบ็อบเพียงหน้าเดียว เขาบอกกับพวกมุลลาห์ในซานจอนว่าศรัทธาและความเชื่อของเขามั่นคงมากจนแม้กระทั่งถ้าพระบ็อบทรงตรัสว่า กลางคืนคือกลางวัน ดวงตะวันคือเงามืด เขาก็จะเชื่อพระองค์

วันหนึ่ง ฮัจจาตได้รับสาส์นฉบับหนึ่งจากพระบ็อบ พระองค์ทรงมีพระบัญชาว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะบอกเกี่ยวกับข่าวสารสำหรับยุคใหม่จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแก่ประชาชนอย่างเปิดเผย ฮัจจาต บอกให้ลูกศิษย์ของเขาวางตำราลงและออกไปเชิญชวนทุกคนให้เป็นบาปีศาสนิกชนประชาชนในซานจอนนิยมชมชอบฮัจจาตมาก อย่าง

น้อยครั้งหนึ่งของประชาชนในเมืองกลายเป็นศาสนิกชนที่มีศรัทธา ความเชื่อ

แต่ผู้นำศาสนาคนอื่นๆ มีความริษยา ฮัจจาห์ เนื่องจากว่าเขาประสบความสำเร็จในการสอนศาสนาอย่างมาก พวกเขาจึงเกลียดกล่อมให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจับกุมเขาโดยชายสองคนที่ใส่เสื้อหุ้มเกราะและ หมวกเหล็กซึ่งมีเหล่าอัครทูตที่มีอาวุธครบมือเข้ามาสมทบด้วย ขณะที่ชายที่ป่าเถื่อนกลุ่มนี้มุ่งตรงมายังบ้านของ ฮัจจาห์ บาบิศาสนิกชนหลายคนช่วยกันสกัดกั้นพวกเขาไม่ให้ผ่าน หนึ่งในคนพาล "ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจากการปะทะกัน และเมื่อبابิศาสนิกชนร้อง ตะโกนว่า " ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนายของยุคสมัย!" กลุ่มอัครทูตที่เหลือก ก็ตีันตระหนกและวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วจนสุดฝีเท้า

ผู้ว่าราชการจังหวัดถามเมื่อได้ยินเสียงว่า " เสียงร่ำร้องนั้นมีความหมายว่าอย่างไร?"

ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับคำตอบว่า นั่นคือเสียงที่بابิศาสนิกชน ร้องขอความช่วยเหลือจากพระบ็อบเมื่อพวกเขาตกอยู่ในอันตราย

เจ้าหน้าที่รัฐฯ และผู้นำศาสนามีความมุ่งมั่นที่จะสังหาร ฮัจจาห์ และ บาบิศาสนิกชนทั้งหมดในเมือง ศาสนิกชนจำนวนสามพันคนต้อง ไปหลบภัยในป้อมที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ฮัจจาห์ ขอให้ทุกคนอย่า ทำร้ายใครแต่ให้ป้องกันตัวเอง

ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (2)

[Hujjat and the Battle of Zanján (2)]

มีเด็กหญิงชาวชนบทที่น่ารักคนหนึ่งชื่อ เซนาป เธออาศัยอยู่ในหมู่บ้านใกล้ซานจอน เธอต้องการช่วยศาสนิกชนที่กำลังถูกโจมตีอยู่ในป้อม แม้จะมีหญิงและชายรวมตัวกันอยู่ในป้อม ผู้หญิงก็ไม่ได้ช่วยต่อสู้ แต่พวกเขาช่วยทำอาหารและรักษาพยาบาลชายและเด็กชายที่ได้รับบาดเจ็บ แต่ เซนาป ต้องการช่วยมากกว่านั้น เธอตัดผมจนสั้นและแต่งตัวแบบเด็กชาย เธอคิดว่าคงไม่มีใครจับได้ว่าเธอเป็นหญิง

วันหนึ่ง ฮัจจาต กำลังยืนอยู่ที่หอบนป้อมและกำลังดูการปะทะกันอยู่ เขาเห็น เซนาป และจำเธอได้ ตอนนั้นทหารเล็งปืนไปยังเพื่อนที่ต่อสู้ร่วมกันกับเธอ เธอจึงวิ่งออกนำหน้า ชูดาบขึ้นและร้องตะโกนว่า " พระผู้เป็นนายของยุคสมัย!" พวกทหารจึงหันหลังและวิ่งหนีไป

ฮัจจาต กล่าวว่า " เธอกล้าหาญกว่าผู้ชาย" ต่อมา ฮัจจาต ก็ถามเธอถึงเหตุผลที่เธอมาที่ป้อมและมารวมตัวกับศาสนิกชนที่นั่น

ซานาป กล่าวทั้งน้ำตาว่า " ฉันปวดใจที่เห็นความทุกข์ทรมานของเพื่อนสาวศิษย์"

ฮัจจาท สรรเสริญเธอที่มีความกล้าหาญ เขากล่าวกับเธอว่า " พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงตัดสินคนที่รูปร่างหน้าตา แต่ทรงดูที่ลักษณะนิสัย และศรัทธาความเชื่อของเขา" และกล่าวต่อไปอีกว่า " ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหญิงหรือชาย" ฮัจจาท อนุญาตให้เธออยู่ในป้อมแต่เดือนให้เธอร้องตัวและเพื่อนศาสนิกชนคนอื่นๆ อย่าได้โจมตีใครแม้คนๆ นั้นจะเป็นศัตรูก็ตาม

เซนาป ช่วยป้องกันศาสนิกชนเป็นเวลาห้าเดือน เธอแทบจะไม่ได้ทานหรือนอน ได้แต่เฝ้าระวังมิให้ทหารเข้ามาโจมตีพวกเขา เธอจะรีบออกไปช่วยถ้าศาสนิกชนคนใดคนหนึ่งตกอยู่ในอันตราย

เมื่อการล้อมโจมตีของฝ่ายทหารใกล้สิ้นสุดลง เหล่าทหารจับได้ว่าเธอเป็นหญิง กระนั้น พวกเขาก็ยังตัวสั่นด้วยความกลัวเมื่อเห็นเธอร้องตรงมายังพวกเขา

ฮัจจาตและการต่อสู้ที่ซานจอน (3)

[Hujjat and the Battle of Zanján (3)]

ขณะที่กระทบกระทั่งกันที่ซานจอนดำเนินต่อไปนั้น ฮัจจาต บอกเพื่อนศาสนิกชนให้สวดมนต์ร้องขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าของเขามากยิ่งขึ้น โดยท่องพระธรรมวณะห้าบทสั้นๆ ที่พระบ็อบทรงให้เราท่องแต่ละบทซ้ำๆ กันสิบเก้าครั้ง

คืนวันนั้น ศาสนิกชนที่ยืนยามอยู่นอกป้อมเริ่มท่องพระธรรมวณะดังจนสุดเสียง ดังนี้

“พระผู้เป็นเจ้าของเขามิ่งใหญ่!”

“พระผู้เป็นเจ้าของเขามิ่งใหญ่ที่สุด!”

“พระผู้เป็นเจ้าของเขาสวยงามที่สุด!”

“พระผู้เป็นเจ้าของเขามุ่งโรจน์ที่สุด!”

“พระผู้เป็นเจ้าของเขาบริสุทธิ์ที่สุด!”

เหล่าทหารที่นอนหลับในค่ายที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงตึกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงประสานแซ่ซร้องสรรเสริญดังมาจากป้อม พวกเขากระโดดออกจากเตียงนอนในสภาพกึ่งเปลือยและวิ่งเท้าเปล่าไปซ่อนตัวที่บ้านผู้ว่าราชการจังหวัด

ตอนที่บาปิศาสนิกชนสงเสียง
สรรเสริญดั่งกีกก้อง ทหารที่ทำ
หน้าที่นากองกำลังยังไม่นอน
พวกเขากำลังนั่งเล่นการพนัน
และดื่มเหล้ากันอยู่ พวกเขา
กระโดดขึ้นยืนเมื่อได้ยินเสียงนั้น
จนทำให้โตะล้มและแก้วตก
กระจาย แล้วก็พากันหนีออก
จากค่ายด้วยความอกสั่นขวัญ
หาย

เมื่อพวกเขาได้รู้ที่มาของเสียงในภายหลัง พวกเขารู้สึกเหมือนพวกเขาเป็นตัวละครที่ดูเขลาเบาปัญญา พวกเขาทหารจึงตัดสินใจจะสังหารศาสนิกชนทั้งหมด คืนแล้วคืนเล่าที่พวกเขาสังหารศาสนิกชนที่ออกไปเยี่ยมหน้าป้อม ฮัจจาทจึงส่งจดหมายร้องทุกข์ถึงกษัตริย์ผู้ยังทรงพระเยาว์พระองค์นั้น คำร้องทุกข์ของเขาถูกปฏิเสธ แทนที่กษัตริย์จะยื่นมือเข้ามาช่วย พระองค์กลับมีพระบัญชาให้สังหารบาปิศาสนิกชนทั้งหมดในซานจอน

มีการปะทะยาวนานตลอดแปดเดือน บุรุษ สตรีและเด็กหลายร้อยคน อุทิศชีวิตให้ศาสนาด้วยการถูกสังหาร ภรรยาและบุตรทั้งหมดของฮัจจาท ก็ถูกสังหารด้วย ก่อนที่ฮัจจาทจะถึงแก่ความตาย เขาขอคุณพระผู้เป็นเจ้าของที่ทรงพระกรุณาให้เขาได้มีความเชื่อและความศรัทธาในพระบ๊อบ

คำสุดท้ายที่เขากล่าวคือ " เราอยากจะมีหลายชีวิตและมีความร่ำรวยทั้งหมดในโลกนี้เพื่อว่าเราจะได้อุทิศถวายทั้งชีวิตและความร่ำรวยทั้งหมดนั้นบนหนทางแห่งพระองค์"

46

อานิส

[Anís]

หลังจากที่ได้สังหารบาปี่ศาสนิกชนจำนวนมากไปแล้ว รัฐบาลก็คิดว่าคนจะลืมนศาสนาของพระบ๊อบ แต่ปรากฏว่าประชาชนยังคงประกาศตนเป็นบาปี่ศาสนิกชนมากขึ้นทุกวัน

ขณะที่การปะทะกันที่ซานลอนกำลังดำเนินอยู่นั้น นายกรัฐมนตรีที่เขลาคนนั้นก็ยังคิดว่าเขามีทางหยุดยั้งศาสนาบาปี่มิให้เผยแพร่ไปมากกว่านี้ เขาจึงคิดว่าบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะสังหารพระบ๊อบ ผู้ว่าราชการจังหวัดทาบรีซคิดคำนาค่าสิ่งนี้ เขาให้ความเห็นว่าพระบ๊อบเป็นผู้บริสุทธิ์และมีได้กระทำความผิดแต่ประการใด แต่กระนั้น นายกรัฐมนตรีก็ปฏิเสธที่จะรับฟัง เขาสั่งให้นำตัวพระบ๊อบจากปราสาทซีริคไปยัง

เมืองทาบรีซ

ขณะที่พระบ๊อบกำลังถูกควบคุมตัวไปตามถนนในเมืองทาบรีซ ชายหนุ่มคนหนึ่งกระโจนออกมาจากฝูงชน พระบ๊อบทรงเรียกชื่อเขาว่า "อานิส" ซึ่งมีความหมายว่า "สหาย"

อานิส ร้องขอพระบ๊อบว่า “ ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนาย ได้โปรดอย่าพรากข้าพเจ้าจากพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด โปรดให้ข้าพเจ้าได้ติดตามพระองค์ไปด้วย ”

พระบ๊อบทรงตรัสตอบว่า “ อานิส จงมั่นใจได้ว่าจะได้อยู่กับเรา ”

และแล้ว ชายหนุ่มและศาสนิกชนอีกสองคนก็ถูกขังร่วมกันกับพระบ๊อบและเลขานุการของพระองค์ หทารสิบคนได้รับคำสั่งให้เฝ้าระวังมิให้ใครหนีไปได้

คืนวันนั้น พระบ๊อบทรงพระเกษมสำราญมาก พระองค์มิได้มีพระประสงค์จะหลบหนี พระองค์ทรงตรัสว่า “ พรุ่งนี้จะเป็นวันที่เราจะพลีชีพเพื่อศาสนา ” พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปยังศาสนิกชนที่ถูกขังร่วมกับพระองค์ด้วยความเมตตารักใคร่ แล้วทรงตรัสว่า เราปรารถนาจะถูกสังหารโดยเพื่อนมากกว่าด้วยน้ำมือของศัตรู เพื่อนร่วมห้องขังได้ยื่นคำดำรัสแล้วต่างเงิบเฉย พวกเขาคงใจกับความคิดที่จะต้องทำร้ายองค์พระบ๊อบ ทันใดนั้น อานิสก็กระโดดขึ้นและกล่าวว่าเขาจะทำทุกสิ่งตามที่พระบ๊อบทรงพระประสงค์ให้เขาทำ

แน่นอน พระบ๊อบมิได้ทรงต้องการให้ อานิส ปลงพระชนม์ของพระองค์ แต่นี่คือการทดสอบ พระองค์ทรงเพ่งดูชายหนุ่มคนนี้และทรงยิ้มสรวล

ทรงตรัสว่า “ เขาวงคนคนนี้จะอุทิศชีวิตเป็นพลีเพื่อศาสนาร่วมกับเรา เราจะเลือกเขาให้มีส่วนร่วมในมงกุฎแห่งการอุทิศถวายชีวิตพร้อม กับเรา ”

การปลงพระชนม์พระบ็อบ

[9 กรกฎาคม พ.ศ. 2393]

[The Martyrdom of the Báb (9 July 1850)]

กลุ่มผู้คุมมาหาพระบ็อบตอนเช้าตรู่ พระบ็อบทรงขอให้พวกเขา รอจนกว่าพระองค์จะเสร็จสิ้นการพูดกับเลขานุการของพระองค์ ผู้คุมกลุ่มนั้นปฏิเสธคำขอแม้ว่าพระบ็อบจะทรงเตือนพวกเขาแล้วว่าไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดยั้งพระองค์จากการกระทำตามสิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกนำตัวออกมาจากที่คุมขังเพื่อรับการไต่สวนจากบรรดาผู้นำศาสนาของเมืองทาบรีซ อานิส ร้องให้ขอให้เขาได้ออกไปกับพระบ็อบและเหล่าผู้คุมก็อนุญาต

นักบวชพยายามโน้มน้าวให้ อานิส ปฏิเสธ ความเชื่อในศาสนา แต่เขาปฏิเสธ

เขารำไห้และกล่าวว่า " ข้าพเจ้าจะไม่มีวันละทิ้งความเชื่อในพระเจ้า เป็นนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพบแดนสวรรค์ในพระองค์"

ผู้คุมคนหนึ่งตวาดใส อานิส ว่า " หุบปาก ที่พูดมานี้ไม่เข้ากับความบ้าของเจ้า"

อานิส คำว่า " ข้าพเจ้าไม่ใช่คนบ้า พวกท่านต่างหากที่บ้าเพราะต้องการฆ่าพระเจ้าผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา"

จากนั้น พระบ็อบและ อานิส ถูกส่งตัวไปยังผู้บังคับบัญชากองทหาร ซึ่งได้รับคำสั่งให้ประหารบุคคลทั้งสอง ผู้บังคับบัญชานายนี้มิเชื่อว่ แซม คาน เขาวิตกมากที่ต้งทำหน้าที่นี้

เขาทูลพระบอว่า " ข้าพเจ้าเป็นคริสต์ศาสนิกชน และมีได้มีจิตคิดร้ายอะไรต่อท่าน "

พระบ็อบทรงปลอบโยนเขาและทรงตรัสกับเขาว่า ถ้าเขามีความจริงใจ พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงดลบันดาลให้เกิดบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้เขาไม่ต้องลงมือสังหารพระองค์

พระบ็อบและ อานิส ถูกผูกเชือกโยงกับตะปุตัวใหญ่ที่กำแพงค่ายทหารซึ่งอยู่ติดกันกับห้องที่ขังพระองค์และเพื่อนศาสนิกชนไว้ในคืนก่อน

ประชาชนนับหมื่นคนเฝ้าดูการประหารจากหลังคาและสันกำแพงภายใต้แสงแดดที่แผดเผา ทหารแถวแรกขึ้นไกวปืนพร้อมลั่นกระสุน

แซม คาน ตะโกนออกคำสั่งทหารว่า " ยิง " แล้วเสียงปืนก็ดังก้องในอากาศ

เขาตะโกนซ้ำอีกครั้งว่า " ยิง " แล้วทหารแถวที่สองก็ลั่นไกว

เขาตะโกนเป็นครั้งสุดท้ายว่า " ยิง " แล้วทหารแถวที่เหลือก็ยิงตามคำสั่ง

ลานค่ายทหารแห่งนั้นคลุ้มไปด้วยกลุ่มควันปืนตลบไปทั่ว ไม่มีใครเห็นอะไรจนกระทั่งสองสามนาทีผ่านไป เมื่อควันปืนจางลงแล้ว ทุกคนต้องอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจ เพราะทุกๆ ที่ทหารเจ็ดร้อยห้าสิบนายได้ลั่นกระสุนปืนแล้ว แต่ อานิส ก็ยังยืนอยู่บนพื้นโดยไม่ได้รับอันตรายแม้แต่เนื้อเยื่อ เชือกที่โยงถูกตัดเป็นชิ้นๆ กองอยู่ที่เท้าของเขา ส่วนพระบ็อบทรงหายไป!

พวกทหารวิ่งหาพระองค์อย่างตื่นเต้น แล้วพวกเขาก็พบพระองค์ที่
เดิมในที่คุมขังซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงแค่อ่างสามฟุต พระองค์ทรงอยู่
กับเลขานุการเพื่อสนทนากับเขาต่อจากตอนที่ถูกผู้คุมเข้ามา
ขัดจังหวะเมื่อช่วงเช้าให้จบ เมื่อผู้คุมที่อยู่ในอาคารหวั่นวิตกริ่ง
พรดพราดเข้ามาในห้องคุมขัง พระบ็อบจึงตรัสกับพวกเขาว่าบัดนี้
พวกเขาสามารถทำตามคำสั่งต่อไปได้แล้ว พวกเขาจึงนำพระองค์
ออกไปยังลานค่ายทหารอีกครั้งหนึ่ง

แซม คานปฎิเสธ ที่จะทำหน้าที่สังหารภายใต้บัญชาของเขาให้ยิง
พระบ็อบอีก เขาสั่งให้ทหารเหล่านั้นออกไปจากค่าย ทหารอีกหน่วย
หนึ่งอาสาเข้ามารับหน้าที่นี้แทน เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระบ็อบและอานิส
ถูกโยงไว้กับตะปูที่ตอกติดกับกำแพง

พระบ็อบทรงหันไปยังฝูงชนจำนวนนับพันที่กำลังเฝ้าดู

พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า " ถ้าพวกเจ้ามีศรัทธาและความเชื่อ
ในเรา เจ้าทุกคนก็จะทำตามอย่างเขวชนคนนี้ ในวันที่เจ้าทุกคน
ยอมรับเรามาถึง เราก็จะไม่ได้อยู่กับพวกเจ้าในวันนั้นแล้ว"

ทหารหน่วยที่สองเล็งเป้าและยิง คราวนี้พระบ็อบและอานิสถูกประ
หารในทันที

มีลมพายุพัดอย่างแรงทั่ว
เมือง ทำให้อากาศเต็มไปด้วย
ผงฝุ่นจนบดบัง
แสงอาทิตย์ ทำให้
ประชาชนมองไม่เห็น ทำให้
กลางวันมืดมิดราวกับ
เป็นกลางคืน

พระสถูปของพระบ๊อบ [The Shrine of the Báb]

ฮัจลี สุไลมาน คาน เป็นศาสนิกชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเตหะราน ก่อนที่จะเป็นบาปิสานิกชน เขาเคยรับราชการทหารในกองทัพของกษัตริย์ เมื่อเขาได้ข่าวว่าพระบ๊อบทรงตกอยู่ในอันตราย เขารีบเดินทางมาเมืองทาบรีซทันทีเพื่อช่วยเหลือพระองค์

แต่เขามาช้าเกินไป พระบ๊อบทรงถูกปลงพระชนม์โดยกองทหารไปแล้ว และพระธาตุของพระองค์ถูกนำไปทิ้งไว้ที่ริมคูน้ำนอกเมืองทาบรีซ แม้ว่าเขามาสายเกินกว่าจะช่วยพระบ๊อบได้ แต่ ฮัจลี สุไลมาน คาน ช่วยนำพระธาตุของพระบ๊อบและร่างอันไร้วิญญาณของเยาวชนที่เป็นสานุศิษย์ของพระองค์ซึ่งก็คือ อานิส ที่ถูกสังหารพร้อมกับพระองค์ ฮัจลี สุไลมาน คาน วางแผนจะนำพระธาตุของพระบ๊อบและร่างของ อานิส ไปซ่อนในที่ที่ปลอดภัยจนกว่าจะถึงเวลาที่จะฝังร่างได้อย่างถูกแบบแผนและเหมาะสม

นายกเทศมนตรีเมืองทาบรีซ เสนอให้ความช่วยเหลือแก่ ฮัจลี สุไลมาน คาน เขารู้จักชายคนหนึ่งที่มีฝีมือทางด้านทำงานยากๆ และเขาจะช่วยนำพระธาตุออกไปได้อย่างไม่มีปัญหาใดๆ

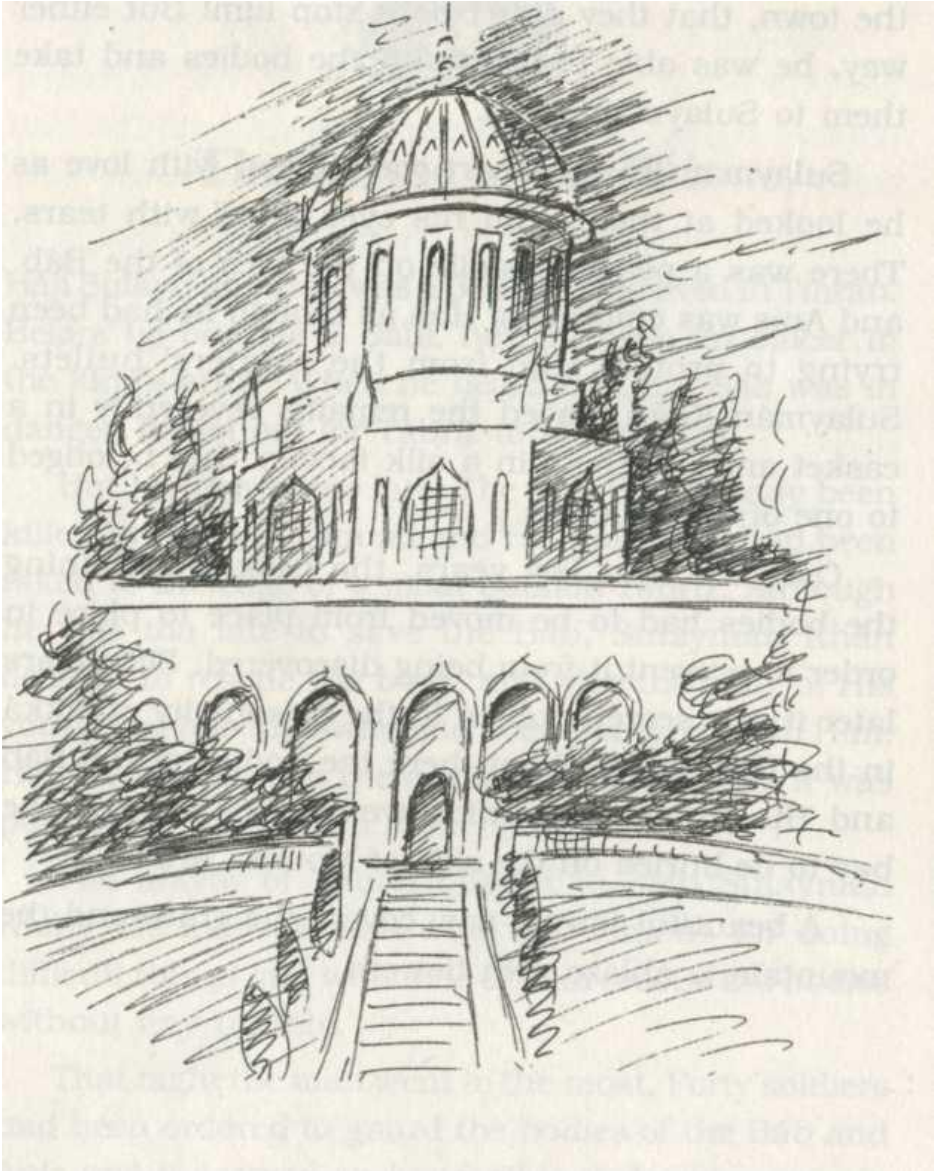
ตกดึก ชายคนนั้นก็ไปที่คูน้ำ ผู้คุมสี่สิบคนได้รับคำสั่งให้เฝ้าระวังพระธาตุของพระบ๊อบและร่างของ อานิส แต่ดูเหมือนว่าผู้คุมทั้งหมดเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่แต่ละคนจะทำงานตามคำสั่งนี้ พวกเขาจึงจัดเวรกัน กะละสิบนายทำหน้าที่ลาดตระเวนในขณะที่ทหารส่วนที่เหลือพักผ่อน บางคนกล่าวไว้ว่านายทหารที่ต้องลาดตระเวนลับตอนที่ชายคนนี้มา บางคนเล่าว่าพวกเขาตกใจที่เห็นชายคนนี้ซึ่งมีชื่อเป็น

ที่รู้จักกันในเมืองทางด้านความโหดร้าย พวกเขาจึงไม่เข้าไปขัดขวาง!
แต่ไม่ว่าจะเป็นสาเหตุใดก็ตามชายคนนี้ก็สามารอ้อมรั้งของพระ
บ๊อบและ อานิส และนำไปมอบให้แก่ ฮัจลี สุไลมาน คาน

หัวใจของ ฮัจลี สุไลมาน คาน สั่นไหวด้วยความรักที่ได้เห็นพระบ๊อบ
และ อานิส ดวงตาของเขาปรึ่มไปด้วยน้ำตา มีรอยพระสรวลอย่าง
สงบบนพระพักตร์ของพระบ๊อบ ส่วน อานิส โอบกอดพระบ๊อบเสมือน
พยายามจะปกป้องพระบ๊อบจากกระสุนของเหล่าทหาร ฮัจลี สุไล
มาน คาน บรรจุพระธาตุของพระบ๊อบและของ อานิส ในหีบพระธาตุ
เดียวกันด้วยความเคารพแล้วนำไปซ่อนไว้ที่โรงงานทอผ้าไหมซึ่ง
มีศาสนิกชนคนหนึ่งเป็นเจ้าของ

จากนั้นมาอีกสองสามปี หีบพระธาตุนี้ถูกย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่
หนึ่งเพื่อป้องกันการถูกจับได้ และได้ถูกนำไปยังนครคุกแห่งเมืองอัค
คาซึ่งอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์อย่างลับๆ ในอีกห้าสิบปีต่อมา และจาก
ที่นี่ ก็ถูกเคลื่อนย้ายไปยังอ่าวซึ่งเป็นสถานที่บรรจุพระธาตุบนไหล่
เขาคาเมล

บัดนี้ พระธาตุถูกประดิษฐานสถานภายใต้พระสถูปอันงดงามบนไหล่
เขาที่สะพรั่งด้วยมวลดอกไม้มานานาพันธุ์

49

ผู้ทศชีวิตเป็นพลีแก่ศาสนาคนอื่นๆ

(ฤดูร้อน พ.ศ. 2395)

[More Martyrs (Summer 1852)]

สองปีหลังจากที่พระบ็อบทรงถูกปลงพระชนม์ ฮัจลี สุไลมาน คาน ศาสนิกชนที่กล้าหาญซึ่งช่วยนำพระธาตุจากเมืองทาบรีซก็ถูกสังหารด้วย ประชาชนช่วยกันโน้มน้าวให้เขาปฏิเสธความเชื่อเพื่อที่เขาจะได้รับการไว้ชีวิต

แต่ ฮัจลี สุไลมาน คาน กลับกล่าวว่า " เราจะไม่ปฏิเสธศาสนาตราบเท่าที่เรายังมีชีวิตอยู่!"

ทหารแห่งร่างกายเขาเป็นแผลเก่าแผล พวกเขาฝังเทียนที่จุดแล้วในแต่ละแผล สุไลมาน คาน ถูกนำตัวไปตามถนนโดยมีเทียนที่ลุกท่วมตัว แต่ดูเขาจะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวด

เมื่อเดินไปถึงตะแลงแกง เขาสวดมนต์และหันไปหาเพชรฆาต

แล้วประกาศว่า " งานของเราเสร็จสิ้นแล้ว เชิญท่านทำงานของท่าน"

* * * * *

ศาสนิกชนคนอื่นๆ ที่อุทิศชีวิตเพื่อศาสนา ระหว่างฤดูร้อนปี พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1852) คือ ทาเฮเรย์ ผู้ซึ่งได้รับสมญานามว่า “ผู้บริสุทธิ์” ทาเฮเรย์ถูกกักตัวเป็นนักโทษในบ้านของนายกเทศมนตรีกรุงเตหะรานเป็นเวลานานเกือบสี่ปีนับตั้งแต่มีการประชุมที่บาดซ์ แม้ว่าเธอจะเป็นนักโทษและไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากบ้าน แต่ก็มีสตรีจำนวนมากซึ่งมีทั้ง นักเขียน กวี เจ้าหญิงและภริยาของข้าราชการมาเยี่ยมเธอถึงบ้าน เธอบอกพวกเขาเกี่ยวกับศาสนาของพระบ๊อบ

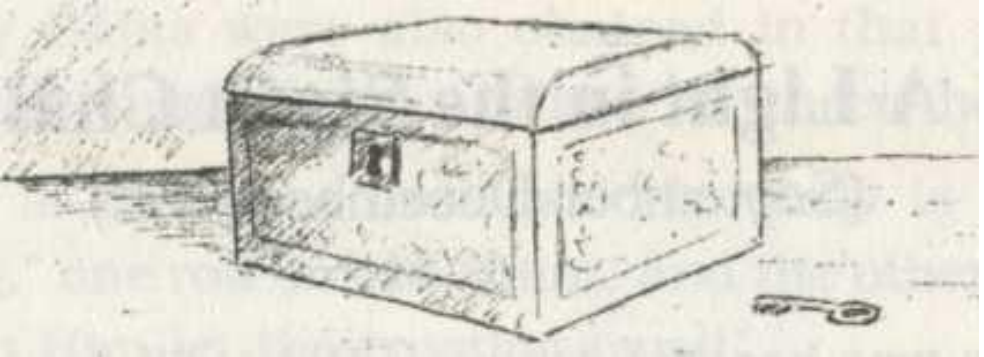

คืนหนึ่ง ทาเฮเรย์ขอให้ภริยาของนายกเทศมนตรีมาพบกับเธอที่ห้อง ตอนนั้นเธอกำลังสวมเสื้อไหมสีขาวและห้องก็หอมอบอวลไปด้วยน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ

เธอกล่าวว่า “ ข้าพเจ้ากำลังจะไปพบกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า ”

ภริยาของนายกเทศมนตรีเริ่มร่ำไห้ เธอรักและเคารพทาเฮเรย์และทราบความหมายของถ้อยคำนี้ว่า นักโทษของเธอกำลังจะตาย แต่ทาเฮเรย์มิได้ดูเศร้าเสียใจ เธอกลับสดใสด้วยความสุข ทาเฮเรย์ขอภริยาของนายกเทศมนตรีอย่าให้ใครเข้ามาในห้องของเธอเพราะว่าเธอต้องการสวดมนต์และถือศีลอดจนกว่าชั่วโมงแห่งความตายจะมาถึง

คืนวันต่อมา มีเสียงทหารเคาะประตูอย่างดัง พวกเขาต้องการจับกุม ทาเฮเรย์ ภริยาของนายกเทศมนตรีเปิดประตูห้องของทาเฮเรย์ให้ ทหารเข้ามาด้วยมือที่สั่นเทา เธอแปลกใจที่เห็นทาเฮเรย์แต่งกาย เตรียมพร้อมที่จะเดินทาง ทาเฮเรย์สวดมนต์และดูสงบ เธอยิ้มให้กับ ภริยาของนายกเทศมนตรีพร้อมกับมอบกุญแจให้เพื่อใช้สำหรับเปิด กล่องที่เธอเก็บบทสวดมนต์ แหวนและน้ำหอม

ทาเฮเรย์ กล่าวว่า “ในกล่องนี้มีของเล็กๆ น้อยๆ ที่ขอให้ท่านเก็บ เพื่อเตือนความจำว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้มาพักอาศัยอยู่ในบ้านของ ท่าน ข้าพเจ้าหวังว่าทุกครั้งที่ท่านเปิดกล่องนี้ท่านจะระลึกถึง ข้าพเจ้าและยินดีกับข้าพเจ้าที่ได้เคยมาอยู่ ณ ที่นี้อย่างมีความสุข”

จากนั้น ทาเฮเรย์ ก็จูบอำลาสตรีที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาคนนี้

แสงสว่างที่ซียาะห์ซาล

[กันยายน-ธันวาคม พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1852)]

[A Light in the Síyáh Chál (September-December 1852)]

แสงแดดแผดเผาพระบาฮาอูลลาห์ ขณะที่พระองค์ทรงถูกบังคับให้ทรงดำเนินด้วยพระบาทเปล่าที่ล้ามด้วยโซ่ไปตามถนนจากค่ายทหารสู่ที่คุมขังในกรุงเตหะราน

ประชาชนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นมิตรกับพระองค์ บัดนี้กลับมาเย็นมั่งดูและกล่าวคำเยาะเย้ยถากถาง หญิงชราคนหนึ่งขวางก้อนหินใส่พระองค์ พระบาฮาอูลลาห์ทรงมองหญิงคนนั้นด้วยสายพระเนตรที่เต็มไปด้วยความรัก พระองค์ไม่ทรงตำหนิที่เธอไม่มีความปราณี พระองค์ทรงตระหนักดีว่าเธอไม่เข้าใจ

พระองค์ทรงเป็นคนสุดท้ายที่เข้าคุกนี้ เมื่อประตูที่หนักอึ้งถูกเปิดออก พระองค์ทรงถูกนำเข้าไปตามทางเดินยาว สู่วังใต้ดินข้างล่างลึกลงไปสามชั้น กลิ่นเหม็นคละคลุ้งเข้าพระนาสิกของพระองค์ มีหนูวิ่งซวักไขว่บนพื้นที่โสโครก

คุกที่คุมขังแห่งนี้มีชื่อว่า ซียาะห์ซาล ซึ่งมีความหมายว่า หลุมดำ ข้างในแออัดยัดเยียดไปด้วยโจรที่ดักปล้นตามถนน ฆาตกร และโจร

ผู้ร้าย ที่พระศอของพระบาฮาอุลลาห์มีโซहनักล่ามอยู่ พระองค์มิได้รับอาหารหรือเครื่องดื่มเป็นเวลาสามวัน

มีบาปิสาศนิกชนสองสามคนถูกล่ามโซ่อยู่ในคุกแห่งนั้นด้วย พระบาฮาอุลลาห์ทรงสอนบทสวดมนต์แก่เขาและทรงพระราชทานกำลังใจพวกเขา

นักโทษคนหนึ่งท่องบทสวดมนต์นี้ " พระผู้เป็นเจ้าของทรงเพียงพอสำหรับข้าพเจ้า! ที่จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง" ส่วนนักโทษอีกด้านหนึ่งตอบรับดังนี้ " ขอให้บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์จงวางใจในพระองค์"

พวกเขาจะร้องและสวดมนต์ด้วยความเบิกบานและอย่างกระตือรือร้น จนเสียงลอดออกไปจากโพรงอันมืดมิดใต้ดิน ดังไปถึงพระภรรณของกษัตริย์ที่ทรงประทับอยู่ในพระราชวังซึ่งตั้งอยู่ไกลเคียงกัน

* * * * *

หนึ่งในศาสนิกชนคือ อับดุล วาฮับ เขายังอยู่ในวัยหนุ่มและเป็นบาปิสาศนิกชนที่เมืองซีราชหลังจากที่ได้พบกับ มุลลาห์ อาลีเย บัสทามิ ซึ่งเป็นหนึ่งในอักษรแห่งการดำรงชีวิต ตอนนีเขากถูกล่ามโซ่ร่วมกับพระบาฮาอุลลาห์ที่คุก ซียาห์ซาล ไม่มีสิ่งใดที่เขาคิดว่าวิเศษสุดไปกว่านี้แล้ว

คืนวันหนึ่ง อับดุล วาฮับ ผันว่าเขาได้ขึ้นไปบนท้องฟ้าอันกว้างใหญ่บนปีกคู่หนึ่ง เขาพบว่าไม่ว่าจะไปในทิศทางใดเขาก็บินไปได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว เมื่อเขาตื่นขึ้น เขาก็เล่าความฝันนี้ให้พระบาฮาอุลลาห์ฟัง พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสเกี่ยวกับความหมายของความฝันนี้ว่า วันรุ่งขึ้น อับดุล วาฮับจะได้เห็นขึ้นไปสู่สวรรค์

เมื่อถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ผู้คุมเข้ามาเรียกชื่อ วาฮิด เขากระโดดขึ้นยืน ทั้งที่ยังมีโซ่ล่ามอยู่ เขาสวมกอดเพื่อนนักโทษคนอื่นๆ และเข้าไปกอดพระบาฮาอุลลาห์ไว้ในวงแขนแน่นจนแนบกับหัวใจของเขา

นั่นคือช่วงเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงสังเกตเห็นว่า วาฮิด ไม่มีร่องเท้าใส่ พระองค์ทรงถอดรองเท้าของพระองค์ให้แก่ศาสนิกชนผู้อ่อนวัยคนนี้ ภาพสุดท้ายที่ทุกคนเห็นก็คือ เขากระโดดโลดเต้นไปตามทางห้องขังใต้ดินที่มีมืดมิดด้วยเท้าที่สวมรองเท้าของพระบาฮาอุลลาห์

อับดุล วาฮิด ถูกประหารเพราะเขามีความเชื่อในศาสนา บัดนี้ ดวงวิญญาณของเขาได้โลดแล่นไปใน

ภพต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้า

* * * * *

พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสกับพระบาฮาอุลลาห์ในขณะที่พระองค์ทรงถูกขังอยู่ในหลุมดำ พระองค์ทรงพระราชทานความรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระบาฮาอุลลาห์ ทั้งยังทรงตรัสด้วยอีกว่าพระองค์จะส่งศาสนิกชนที่ดีมาช่วยพระบาฮาอุลลาห์สร้างสันติภาพแก่โลกนี้ พระบาฮาอุลลาห์ทรงอธิบายเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับจากพระผู้เป็นเจ้าครั้งนี่ว่า เปรียบเหมือนหนึ่งมีพลังน้ำตกที่พุ่งมาจากยอดเขาสู่พระเศียรและพระหทัยของพระองค์

และพระองค์ทรงได้ยิน “ เสียงอันนาพิศวงและหวานเสนาะโสตที่สุด ” ที่กล่าวบนพระเศียรของพระองค์ต่อทุกคนในสวรรค์และโลกว่า “ ขอพระผู้เป็นเจ้าของทรงเป็นพยาน พระองค์นี้คือพระผู้เป็นที่รักยิ่งของภิกษพทั้งปวง.....พระองค์นี้คือพระผู้ทรงความงามของพระผู้เป็นเจ้าของในหมู่เจ้า ”

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นพระผู้สงสาสน์ที่ยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าของ เป็นองค์ที่ ซิค อามัด ได้ตระหนักรู้ว่าจะทรงเสด็จมาปรากฏต่อจากพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นทารกผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงประสูติในกรุงเตหะรานในช่วงหลายปีที่ ซิค อามัด อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกันนั้น เป็นพระผู้ที่พระบ็อบทรงอรรถาธิบายไว้ในพระธรรมวณะของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็น “ พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะให้เสด็จมาปรากฏ ” ซึ่งก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ พระบ็อบได้ทรงเตรียมทางให้

การเผยพระธรรมสำหรับยุคใหม่เริ่มขึ้นแล้ว ณ บัดนี้

บทความด้านหลังปก

[Text from back cover]

“ ท่านสามารถเรียบเรียงเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในยุคแรกๆ ในหนังสือ ” เรื่องราวของวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย ” ที่ท่านมีตามความชอบของเด็กๆ ”

“ การได้รู้เกี่ยวกับชีวิตของเหล่าวีรชนจะช่วยสร้างแรงผลักดันให้เราทำตามตัวอย่างของเขาเหล่านั้น เพื่อบรรลุความสำเร็จเช่นเดียวกับพวกเขา ”

“ ดังนั้น ท่านศาสนิกบาลจึงมีความหวังว่าเพื่อนๆ จะอ่าน ไม่เพียงแค่อ่าน แต่ยังศึกษาหนังสือเล่มนั้น และช่วยสนับสนุนให้เยาวชนรุ่นเยาว์ปฏิบัติตามนี้ด้วย ”

“ ท่านกระตุ้นให้เราตั้งใจทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ กระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่แต่ศาสนา การอุทิศตนด้วยจิตตานุภาพจะช่วยให้ท่านรุ่งขึ้นสู่ระดับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ”

(ข้อความที่ตัดตอนมาจากจดหมายที่เขียนในนามของท่านศาสนิกบาล โชกี เอฟเฟนดี เกี่ยวกับหนังสือ ” *The Dawn-Breakers* ” มีฉบับเต็มเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ที่ท่านสามารถหาอ่านได้)

ปกหลัง

[Back cover]

" ท่านสามารถเรียบเรียงเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในยุคแรกๆ ในหนังสือ " เรื่องราวของวีรชนผู้บุกเบิกปัจจุสมัย " ที่ท่านมีตามความชอบของเด็กๆ "

" การได้รู้เกี่ยวกับชีวิตของเหล่าวีรชนจะช่วยสร้างแรงผลักดันให้เราทำตามตัวอย่างของเขาเหล่านั้น เพื่อบรรลุความสำเร็จเช่นเดียวกับพวกเขา "

" ดังนั้น ท่านศาสนิกบาลจึงมีความหวังว่าเพื่อนๆ จะอ่าน ไม่เพียงแต่อ่าน แต่ยังศึกษาหนังสือเล่มนั้น และช่วยสนับสนุนให้เขาชนรุ่นเยาว์ปฏิบัติตามนี้ด้วย "

" ท่านกระตุ้นให้เราตั้งใจทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ กระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ แต่ศาสนา การอุทิศตนด้วยจิตตานุภาพจะช่วยให้ท่านรุ่งขึ้นสู่ระดับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ "

(ข้อความที่ตัดตอนมาจากจดหมายที่เขียนในนามของท่านศาสนิกบาล โชกี เอฟเฟนดี เกี่ยวกับหนังสือ " *The Dawn-Breakers* " มีฉบับเต็มเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ที่ท่านสามารถหาอ่านได้)